Chương 1: Chiến Trường "Nhàn Hạ"

[Lưu ý: Trong hệ thống cấp bậc của Liên Xô không có "chuẩn tướng" nhưng dịch tiếng trung lại ra là "chuẩn tướng" nên tôi đã đưa lên "thiếu tướng" cho đúng với hệ thống cấp bậc vì Trung Tá Aleksei đã thăng liền hai cấp bậc.]

Ngày 2 tháng 7 năm 914 (theo lịch Julian).

Chiến đoàn Rokossovsky đến ngày thứ ba ở Loktev.

Vương Trung dẫn theo nhóm chỉ huy tinh anh của Chiến đoàn, có mặt trên sân ga xe lửa Loktev để chờ đón khách nhân đến trong ngày.

Lính gác và nhân viên hậu cần trên sân ga đều rất căng thẳng, dù sao cũng có một vị thiếu tướng ở đây.

thiếu tướng trước kia gọi là Lữ tướng, sau nội chiến vì "hội nhập quốc tế", nên dùng cách gọi của Liên hiệp Vương quốc là thiếu tướng.

Bên cạnh thiếu tướng Vương Trung chỉ có năm người.

Người thứ nhất là Trung tá Ivan Panteleyevich Yegorov, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 31.

Tuy rằng phiên hiệu đơn vị mà ông ta chỉ huy đã thay đổi, nhưng kỳ thực vẫn là những tàn binh của Trung đoàn Amur số 3, được trao tặng phiên hiệu Cận vệ, nhưng không có cờ hiệu Cận vệ, cũng không có áo choàng chống mưa biểu tượng của quân Cận vệ, vũ khí đặc biệt của quân Cận vệ lại càng không được phát.

Người thứ hai là Thiếu tá Aleksei Sergeyevich Pavlov, nguyên Tham mưu trưởng Trung đoàn Amur số 3, hiện là Tham mưu trưởng Chiến đoàn Rokossovsky.

Sau khi được thăng chức làm Tham mưu trưởng Chiến đoàn, Pavlov dẫn đầu bộ máy tham mưu đến nay chỉ có một kế toán tạm thời được điều động từ địa phương, ngay cả Tham mưu Thông tin cũng không có, quản lý hậu cần vẫn là lão Cục trưởng Cục Tự vụ được điều từ bộ đội địa phương đến.

Nói tóm lại cũng chỉ là một cái vỏ rỗng.

Người thứ ba là tu sĩ Sufang Batuwendusu, cô vừa mới được đề bạt làm Tu sĩ Chủ tế, phụ trách chỉ huy Ban Tụng ca của Chiến đoàn, hiện tại Ban Tụng ca chỉ có... một người.

Người thứ tư là tu sĩ Yetsemenko, chức vụ hiện tại là Phó Kỵ sĩ, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Thần tiễn của Chiến đoàn. Hiện tại toàn Trung đoàn chỉ có một bệ phóng, 10 quả Thần tiễn, một chiếc xe tải, một thầy tu phụ trách cầu nguyện.

Tuy nhiên, Trung đoàn Thần tiễn ít nhất cũng được bổ sung mười quả Thần tiễn, tổ bắn duy nhất cũng đầy đủ nhân viên, còn có thêm một chiếc xe tải và một tài xế, có thể xem là đơn vị có trạng thái tốt nhất trong toàn bộ Chiến đoàn.

Đây chính là tất cả sĩ quan cấp cao hiện tại của Chiến đoàn Rokossovsky.

Những người khác, nếu không hy sinh thì đang nằm trong bệnh viện.

Người cuối cùng là Thượng sĩ Grigory tạm thời đảm nhiệm chức vụ lính cận vệ của thiếu tướng, anh ta đang dùng ánh mắt cảnh giác quan sát xung quanh.

Loktev không chỉ là ga trung chuyển, trung tâm tiếp tế, mà còn là nơi đóng quân của bệnh viện lớn nhất chiến khu lân cận, phần lớn thương binh đều được đưa đến đây, Bệnh viện Dã chiến Rogneda di chuyển đến đây cùng với Trung đoàn Amur số 3 cũng được sáp nhập vào biên chế của bệnh viện địa phương.

Vương Trung đang đi đi lại lại trên sân ga, vừa đi vừa nói: "Sau khi Trung đoàn Amur số 3 được cải biên thành Trung đoàn Cận vệ, tại sao số hiệu lại là 31? Chiến tranh mới bắt đầu chưa đến hai tuần, đã có tới 30 trung đoàn Cận vệ rồi sao?"

Sĩ quan cấp cao của Chiến đoàn và những người lính xung quanh nghe thấy vậy đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vương Trung.

Vương Trung nhíu mày: "Sao vậy?"

Yegorov: "Trước khi khai chiến đã có ba mươi trung đoàn bộ binh Cận vệ rồi."

"Ồ, thật sao?" Vương Trung đã quen đóng vai một kẻ không có kiến thức, dù sao nguyên chủ vốn đã chẳng ra gì, mọi người cũng sẽ không thấy kỳ quái, "Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi. Vậy chúng ta chính là trung đoàn bộ binh đầu tiên đạt được danh hiệu Cận vệ sau khi khai chiến sao?"

Yegorov gật đầu: "Phải."

Vương Trung: "Vậy thì thật tuyệt vời, bất luận sau này đi về đâu, chúng ta đều đã lưu danh sử sách."

Nếu như là hai ngày trước, Vương Trung tuyệt đối sẽ không nói những lời này, bởi vì vinh dự Cận vệ này là phải đánh đổi bằng rất nhiều xương máu mới có được, hắn sẽ không dùng giọng điệu trêu chọc như vậy để nói về phiên hiệu mới.

Nhưng Vương Trung có lẽ chính là loại người dễ thích nghi với hoàn cảnh, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể bi thương đến đâu, chỉ cần ngủ vài giấc là quên hết.

Sáng nay Lyudmila còn trêu chọc, nói: "Aleksei ngày trước đã trở lại rồi, tuy chỉ trở lại một nửa."

Nói cách khác, Rokossovsky trước đây có một số điểm tương đồng với Vương Trung về tính cách.

Đương nhiên, hiện tại đã chứng minh, Vương Trung chắc chắn sẽ không tè ra quần trên chiến trường, điểm này hai người vẫn có sự khác biệt rõ ràng.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng còi tàu.

Kỳ thực Vương Trung đã sớm dùng góc nhìn quan sát để xác nhận chuyến tàu này không phải là chuyến mà bọn họ đang đợi, nhưng lúc này vẫn phải giả vờ một chút, bèn hỏi Pavlov: "Là chuyến này sao?"

Pavlov nhìn về phía căn nhà của nhân viên gác ghi ở phía đông bắc sân ga, lắc đầu: "Không phải, nhân viên gác ghi còn chưa điều chỉnh đường ray, chuyến này chỉ đi qua đây thôi."

Vừa dứt lời, xe lửa lại kéo còi, hoàn toàn không có ý định giảm tốc độ, cứ thế chạy thẳng vào ga từ đường ray cách xa sân ga.

Phía trước đầu tàu là một toa xe sửa chữa đường sắt, còn toa xe chở than phía sau lại kéo theo một toa xe phòng không, trên ba vị trí của toa xe đều lắp súng máy Maxim bốn nòng.

Hai bên toa xe sửa chữa đường sắt có gắn đường ray, hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi phát hiện đường sắt phía trước bị không quân Prosen đánh sập thì sẽ lập tức sửa chữa ngay tại chỗ.

Lính trên toa xe phòng không đều lộ vẻ căng thẳng, dù sao thì trời đã sáng, máy bay Prosen có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Tiếp theo là những toa xe chở hàng, cửa mỗi toa đều mở toang, tân binh chen chúc bên cửa, tò mò nhìn thế giới bên ngoài.

Một tân binh hét lớn: "thiếu tướng, tiền tuyến thế nào ạ?"

Vương Trung: "Khủng khiếp lắm! Chuẩn bị tinh thần mà tè ra quần đi!"

Người thanh niên không hề ý thức được điều gì đang chờ đợi mình phía trước, cười ha hả đầy dũng cảm.

Vương Trung nói xong mới phản ứng lại, hình như chủ nhân của cơ thể này...

Hắn liếc nhìn Yegorov và Pavlov.

Hiện tại đã không còn ai nhắc đến chuyện tè ra quần nữa, nhưng những người từ Rogneda đến đều từng nghe qua.

Hai vị sĩ quan bắt đầu giả vờ ngắm cảnh.

Mẹ kiếp, sau này chuyện này sẽ không trở thành giai thoại nổi tiếng chứ? Loại chuyện này thật không ổn!

Để che giấu sự lúng túng, hắn hỏi Yegorov: "Quân Cận vệ đều được trang bị vũ khí chuyên dụng, phải không?"

"Phải, áo choàng chống mưa, rất hữu dụng trong mùa mưa bùn và tuyết rơi dày. Sau đó là súng trường Tokarev kiểu 8."

Trong thời không này, súng trường bán tự động Tokarev được định hình vào năm Julian 908, vì vậy được gọi là kiểu 8.

Súng tiểu liên chỉ thích hợp cho cận chiến, trên lý thuyết, Tokarev bán tự động sẽ có lợi thế hơn súng tiểu liên trên chiến trường trống trải.

Lính bộ binh bình thường của Prosen vẫn đang dùng súng trường kiểu cũ, hỏa lực mà Tokarev mang lại sẽ giúp quân Cận vệ có lợi thế hơn quân Prosen ở cự ly trung bình.

Trên lý thuyết là vậy, nhưng lính bộ binh Prosen thường lấy súng máy làm trung tâm, một tiểu đội một súng máy, vì vậy ưu thế hỏa lực của Tokarev so với súng trường kiểu cũ coi như không còn.

Tuy nhiên, có còn hơn không. Hiện tại Vương Trung nằm mơ cũng muốn trang bị cho quân mình thêm nhiều vũ khí tối tân.

Mặc dù thắng bại của chiến tranh không phụ thuộc vào tính năng ưu việt của vũ khí, nhưng có vũ khí tốt chắc chắn sẽ tốt hơn là dùng vũ khí lạc hậu, có thể giảm bớt rất nhiều tổn thất.

Vương Trung lại hỏi: "Vậy khi nào thì chúng ta có thể nhận được số Tokarev này?"

Pavlov đáp: "Đạn dược đã được chuyển đến, chỉ còn thiếu súng và người dùng súng."

Vương Trung đưa tay lên xoa trán, hai ngày nay hắn coi như đã trải nghiệm qua sự hỗn loạn do thất bại ở tiền tuyến gây ra.

Tin tốt là hiện tại mọi thứ đang dần khôi phục, tin xấu là tốc độ khôi phục chưa đủ nhanh.

Vương Trung tiếp tục đi đi lại lại trên sân ga.

Tu sĩ Yetsemenko nói với Pavlov: "So với súng, tôi càng mong người được bổ sung nhanh chóng hơn. Hiện tại doanh trại trống rỗng, yên tĩnh quá, ban đêm ngủ thậm chí còn gặp ác mộng."

Mệnh lệnh của Vương Trung không nói rõ Chiến đoàn Rokossovsky có quy mô như thế nào, nhưng vì chỉ huy là Lữ tướng - tức thiếu tướng, nên bộ phận hậu cần địa phương đã bố trí doanh trại theo tiêu chuẩn của một Lữ đoàn.

Doanh trại rộng lớn như vậy có thể chứa ba nghìn người cùng lúc, cùng với xe cộ, đạn dược và nhiên liệu.

Thế nhưng người của Vương Trung tổng cộng chưa đến hai trăm, trong đó chỉ có năm mươi lăm lính bộ binh còn lành lặn.

Cái gọi là toàn bộ quân đội rút lui từ Rogneda, đến nay chỉ còn lại đội ngũ của họ.

Cũng không biết những tàn binh khác là ở lại đánh du kích, hay là đã đầu hàng làm tù binh, hoặc là bị Thẩm phán đình xử bắn, dù sao cũng không thấy đến đây.

Sau khi những người bị thương nhẹ đi theo quân đội chuyển vào trung tâm điều dưỡng của bệnh viện dã chiến, doanh trại rộng lớn chỉ còn lại năm mươi lăm người, cộng thêm những nhân viên hậu cần linh tinh khác, ví dụ như đội nấu cơm dã chiến và đội giặt giũ dã chiến, cũng chỉ có hơn ba trăm người, có thể tưởng tượng được nó trống trải đến mức nào.

Chim sẻ trong doanh trại còn nhiều hơn người.

Năm mươi lăm người còn lành lặn này đều được thăng cấp sĩ quan, trên lý thuyết, mỗi người trong số họ sẽ chỉ huy ít nhất một tiểu đội trong tương lai, nhưng hiện tại căn bản không có binh lính.

Vương Trung vừa đi đi lại lại trên sân ga, vừa lẩm bẩm: "Tôi cứ tưởng sau này sẽ là những trận chiến liên miên bất tận. Không ngờ lại có khoảng thời gian nhàn rỗi như vậy."

Yegorov cười nói: "Đây là lần đầu tiên ngài ra chiến trường, thật ra đây mới là chuyện bình thường. Đánh nhau thường chỉ đánh một tháng, kịch liệt lắm thì một hai tuần là kết thúc, sau đó là thời gian dài nghỉ ngơi và phục hồi.

"Lúc nội chiến cũng theo nhịp độ này.

"Chỉ có không quân là ngày nào cũng giao tranh ác liệt với quân địch."

Vương Trung kỳ thực biết rõ điều này, vì thích chơi game chiến tranh, hắn đã đọc rất nhiều sách lịch sử chiến tranh.

Ví dụ như hắn biết trước trận Kursk, để chờ mùa mưa bùn kết thúc, quân đội hai bên ở chiến tuyến phía nam đều nghỉ ngơi và phục hồi hơn ba tháng, thậm chí có một số đơn vị đã bắt đầu nghỉ ngơi từ tháng 2 năm đó.

Nhưng sự việc là vậy, "trên giấy thấy chuyện giản đơn", mặc dù đã đọc qua rất nhiều sách sử và hồi ký, nhưng trước khi đến Loktev, Vương Trung vẫn không ngờ rằng mình lại có khoảng thời gian nhàn rỗi như vậy.

May mà Yegorov và Pavlov đều có kinh nghiệm, họ mang đến đàn bayan và balalaika cho binh lính chơi nhạc trong bữa ăn, còn tìm được một đội chiếu phim của phòng tuyên truyền giáo hội đến chiếu phim mỗi tối.

Lúc này Vương Trung mới biết, thứ mà hắn vẫn tưởng là accordion, thực chất là một loại nhạc cụ dân tộc có tên là bayan, âm sắc rất khác so với accordion.

Còn balalaika là một loại đàn hình tam giác, cũng là một loại nhạc cụ dân tộc.

Yegorov nói tiếp: "Lúc nội chiến, tôi rất thích câu cá, giết thời gian rất hiệu quả, ngồi bên hồ một ngày là hết, tối về còn có cá hồi ăn."

Vương Trung thầm nghĩ, tốt nhất là ông đừng có suy nghĩ đó, đã hẹn nhau câu cá hồi ở hồ Baikal thì sẽ không may mắn đâu.

Hắn đang định nói như vậy, thì thấy rất nhiều xe tải chạy vào nhà ga, dừng lại ở khu vực trống trải không có đường ray của sân ga, rất nhiều lính cáng và y tá nhảy xuống xe.

Nhóm của Vương Trung nhìn thấy bọn họ, im lặng nhường đường.

Rất nhanh, tiếng còi tàu vang lên từ phía tây.

Nhân viên gác ghi từ trong nhà đi ra, sau một hồi thao tác, giơ cao đèn hiệu màu xanh lá cây.

Tiếng tàu phanh từ xa vọng lại.

Cùng lúc đó, mấy chiếc xe jeep chạy vào nhà ga, trên mỗi chiếc xe đều có ba bác sĩ.

Vương Trung chào hỏi Viện trưởng Losonov: "Bác sĩ, chào buổi sáng!"

Losonov gật đầu, nét mặt vô cùng tiều tụy.

Lúc này, đoàn tàu giảm tốc độ, từ từ tiến vào ga, dừng lại.

Những người trên tàu lập tức hành động, khiêng từng người bị thương xuống.

Không có thương binh nhẹ, có lẽ tất cả thương binh nhẹ đều đã ở lại tiền tuyến tiếp tục chiến đấu.

Các bác sĩ tản ra, kiểm tra từng người bị thương đang nằm la liệt trên sân ga, đặt thẻ phân loại lên ngực họ.

Mỗi bác sĩ đều có một y tá đi theo phía sau, nhiệm vụ duy nhất là tiêm thuốc mê cho những thương binh được phân loại là "bỏ mặc".

Đội cáng thương liên tục khiêng những thương binh được ưu tiên xử lý lên xe tải.

Mọi việc đều diễn ra trật tự, chính xác như một cỗ máy, tất cả mọi người đều vô cảm.

Vương Trung cũng vô cảm nhìn tất cả những điều này.

Tất cả những suy nghĩ về sự nhàn hạ trên chiến trường vừa rồi đều tan biến.

Đó chỉ là ảo giác, chiến tranh tàn khốc vẫn tiếp diễn.

Lúc này, một người bị thương được phân loại là "bỏ mặc" đưa tay về phía Vương Trung: "Thầy tu!"

Yetsemenko bước về phía anh ta, vừa đi vừa lấy ra cuốn kinh thánh đã bạc màu.

Ông ngồi xổm xuống, nắm lấy tay người lính đang bị thương nặng, đặt lên bìa cuốn kinh thánh, nói nhỏ: "Hãy nói đi, con trai, ta đang nghe, Ngài cũng đang nghe."

Có lẽ thuốc mê đã có tác dụng, Vương Trung không nghe thấy người lính nói gì, hắn chỉ nhìn thấy thầy tu cúi người xuống, áp tai vào miệng người lính.

Sufang nhìn thấy cảnh tượng này, đột nhiên nói: "Ngài có biết không? Những người bị thương ở trung tâm điều dưỡng đều thích y tá nữ, nhưng những người sắp chết này lại tin tưởng những thầy tu nam như Yetsemenko hơn, rõ ràng là một Tu sĩ Tụng ca như tôi đáng được tin tưởng hơn."

Vương Trung không đáp.

Lúc này, Yegorov đã đi một vòng quanh khu vực thương binh, đến bên cạnh Vương Trung, nhỏ giọng nói: "Rất nhiều vết thương do dao găm, hôm qua phần lớn là vết thương do mảnh đạn pháo và sóng xung kích. Hôm nay, vết thương do súng bắn và dao găm bắt đầu nhiều hơn."

Vương Trung: "Giao tranh bằng lưỡi lê đã bắt đầu. Không biết Bogdanovka có thực sự giữ được mười lăm ngày hay không. Chúng ta phải nhanh chóng hành động."

"Vấn đề là, chúng ta có muốn nhanh cũng không có người, quân tiếp viện đều được điều động đến Bogdanovka hết rồi." Yegorov cau mày nói, "Chúng ta giống như bị lãng quên vậy."

Lúc này, Trạm trưởng nhà ga từ phòng điều hành đi ra, nói với Vương Trung: "thiếu tướng, chuyến tàu của ngài sắp đến rồi, nhưng tình hình hiện tại chỉ có thể dừng ở ga điều độ bên kia, phiền ngài đi theo tôi, cầu vượt ở bên đó!"

Chương 2: Bài Học Chiến Tranh Đầu Tiên

Vừa mới đi qua cầu vượt đến sân ga bên kia, Vương Trung đã thấy nhân viên gác ghi lại từ trong nhà đi ra, bắt đầu điều chỉnh đường ray.

Hắn chuyển sang góc nhìn quan sát, quả nhiên nhìn thấy một đoàn tàu từ hướng đông bắc chạy tới.

Phía trước đầu tàu không có toa xe sửa chữa, vũ khí trên toa xe phòng không được thay thế bằng pháo phòng không 25mm.

Phía sau toa xe phòng không theo thường lệ là những toa xe chở hàng màu đen, nhưng trên nóc toa xe đầu tiên có sơn biểu tượng mặt trời của giáo

hội.

Số người trong toa xe có biểu tượng mặt trời rõ ràng ít hơn so với những toa phía sau, hơn nữa Vương Trung điều chỉnh góc nhìn một chút, thông qua cửa toa xe đang mở, hắn nhìn thấy bên trong còn có bàn làm việc.

Xem ra vị khách quý mà bọn họ chờ đón lần này đang ở trong toa xe này, những người trong các toa xe phía sau hẳn là quân tiếp viện được đưa đến Bogdanovka.

Chiến đoàn Rokossovsky là một đơn vị cấp Lữ đoàn, bắt đầu được bố trí Giám mục tùy quân, chủ yếu phụ trách quản lý số lượng lớn giáo sĩ trong quân đội, đồng thời cũng phụ trách chủ trì các buổi lễ lớn.

Đương nhiên, điều mà Vương Trung coi trọng nhất vẫn là vai trò liên lạc giữa Giám mục và giáo hội, hắn đã nghĩ kỹ rồi, chờ Giám mục đến, hắn sẽ ngày nào cũng kêu ca than khổ với ông ta, cho đến khi nào Trung đoàn Thần tiễn được bổ sung quân số đầy đủ mới thôi.

Lúc Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, đã nghe thấy tiếng còi tàu.

Con tàu từ từ tiến vào ga.

Một sĩ quan lực lưỡng mặc quân phục giáo hội, khoác áo choàng chống mưa của quân Cận vệ, đứng ở cửa toa xe giáo hội đang mở rộng, khoanh tay nhìn Vương Trung.

Nhìn thấy người này, không hiểu sao Vương Trung lại muốn tiến lên nói một câu: "Mẹ kiếp, ông là Giám mục của tôi sao?"

Tàu còn chưa dừng hẳn, vị Giám mục đã nhảy xuống, sải bước về phía Vương Trung.

Vương Trung định tiến lên nghênh đón, nhưng lúc này những toa xe khác bắt đầu dỡ hàng, rất đông thanh niên mặc quân phục màu kaki, đội mũ lưỡi trai bắt đầu xuống xe, thu hút sự chú ý của hắn.

Lúc này, vị Giám mục đã đi đến trước mặt Vương Trung: "Lâu rồi không gặp, Aleksei Konstantinovich."

Vương Trung đang quay đầu nhìn những tân binh xuống xe, nghe thấy xưng hô này lập tức dồn sự chú ý trở lại, sau lưng ứa mồ hôi lạnh, có ý gì, chúng ta quen biết nhau sao?

Đối phương không hề tự giới thiệu, vậy chắc chắn là người quen. Nhưng Vương Trung chỉ mới nhìn thấy tên của ông ta trên mệnh lệnh điều động, nếu không chuyển sang góc nhìn quan sát, hắn thậm chí còn không nhớ nổi đối phương tên là Nikolai Nikanorovich Popov.

May là nhìn cách xưng hô, có vẻ như quan hệ của hai người không thân thiết lắm, Vương Trung chưa bao giờ cảm thấy biết ơn quy tắc xưng hô phức tạp của người Slav như lúc này.

Vì vậy, hắn cũng dùng tên họ và tên đệm để xưng hô với Popov: "Đã lâu không gặp, Nikolai Nikanorovich."

Popov cẩn thận đánh giá Vương Trung: "Cậu như biến thành một người khác vậy, Aleksei Konstantinovich, khí chất rất khác so với hồi còn đi học."

Vương Trung cười nói: "Ông nói đùa rồi, tôi vẫn là tôi, có lẽ chỉ là thêm chút hơi thở của chiến trường."

"Tôi còn tưởng cậu sẽ nói là hơi thở của địa ngục." Popov nói.

Xem ra Thẩm phán đình đã báo cáo câu nói "Vậy tôi có thể chỉ cho hai vị con đường trở về từ địa ngục" kia lên rồi.

Popov nói tiếp: "Trước khi tôi đến, Thái tử điện hạ đã đặc biệt tìm gặp tôi, muốn tôi chăm sóc cho người anh em tốt của ngài ấy. Tôi đã đồng ý với điện hạ, vì vậy tôi sẽ dùng đôi mắt này để nhìn rõ tài năng chỉ huy của cậu có thực sự giống như những gì trong điện báo đã nói hay không."

Mẹ kiếp, Vương Trung thầm nghĩ, không biết tên công tước Vostrom kia đã thổi phồng mình lên như thế nào nữa.

May mà mình có hack hỗ trợ, lại có nhiều kinh nghiệm chơi game chiến tranh, nếu không thì đã bị ông ta hại chết rồi!

Vương Trung: "Ông sẽ không thất vọng đâu. À đúng rồi, tôi thấy ông đã khoác áo choàng của quân Cận vệ, vậy trang bị được cấp cho Trung đoàn... à, Trung đoàn Bộ binh Cận vệ số 31 cũng ở trên chuyến tàu này sao?"

Hắn suýt chút nữa thì nói sai phiên hiệu.

Popov buông tay Vương Trung ra, lắc đầu nói: "Không, đây là kỷ vật hồi tôi còn phục vụ trong quân đoàn bộ binh Cận vệ. Đồ tiếp tế của các cậu ở trên chuyến tàu phía sau. Chuyến này tôi mang theo cờ hiệu của Trung đoàn 31 và tân binh bổ sung."

Vừa dứt lời, mấy Thẩm phán viên đội mũ nồi xanh bước xuống khỏi xe, theo sau là ba giáo sĩ, một người cầm cờ hiệu được cuộn tròn, một người cầm biểu tượng chim đại bàng hai đầu, còn một người bưng chiếc hộp.

Vương Trung đang định tiến lên nhận cờ, nhưng bị Popov kéo lại: "Cờ phải được trao trong lễ kỳ mới được phép giao cho các cậu. Ba vị này đều là đặc phái viên của Đại Giám mục St. Yekaterinburg."

Vương Trung nhíu mày: "Còn phải làm mấy chuyện hình thức này nữa sao?"

"Tin tôi đi, nó rất có ích cho việc cổ vũ tinh thần binh sĩ." Popov nói.

Yegorov lên tiếng: "Nhưng thứ mà chúng tôi không thiếu nhất chính là tinh thần, ngoại trừ tinh thần ra thì cái gì cũng thiếu."

Tên Thẩm phán viên đội mũ nồi xanh phía sau Popov lập tức nhìn chằm chằm vào Yegorov bằng ánh mắt sắc bén.

Thượng sĩ Grigory cũng dùng ánh mắt sắc bén đáp trả.

Đúng lúc này, một thanh niên mặc quân phục màu kaki chạy đến trước mặt Vương Trung, đứng nghiêm chào: "Báo cáo thiếu tướng, Đội học viên 535 đã tập hợp hoàn tất."

Vương Trung nhíu mày: "Đội học viên? Đội học viên nào?"

Trường bộ binh và trường pháo binh của Frunze, thưa thiếu tướng." Người thanh niên báo cáo ngẩng cao đầu.

Lúc này Vương Trung mới để ý, quân hàm của anh ta không có phù hiệu, chỉ có một vòng lăn, đây chính là quân hàm của học viên trường quân đội.

"Hồ đồ!" Vương Trung lập tức quay sang Popov: "Những người này chỉ mới huấn luyện trong thời gian ngắn, tất cả đều có thể trở thành sĩ quan, sao có thể bổ sung vào lực lượng tuyến đầu như bổ sung tân binh được?"

Yegorov cũng đồng ý: "Theo quy định, Cận vệ quân nên được bổ sung bởi những lão binh hồi phục chấn thương, tại sao lại bổ sung tân binh cho chúng ta?"

Pavlov chen vào: "Anh mới đừng làm loạn, chiến tranh bắt đầu chưa được nửa tháng, lấy đâu ra lão binh hồi phục chấn thương? Anh xem thiếu tướng chỉ bị thương nhẹ, vết thương vừa mới khỏi mủ đấy!"

Lời nói của Pavlov khiến Vương Trung cảm thấy vai mình hơi nhức. Anh lại nhớ đến cảm giác xót khi dùng cồn rửa vết thương ngày hôm qua.

Lúc này, trong đội ngũ học viên có một thanh niên tiến lên một bước, hô lớn: "Báo cáo! Chúng tôi đã được huấn luyện bài bản, kỹ năng quân sự tốt hơn tân binh thông thường rất nhiều!"

Vương Trung đẩy học viên đang đứng trước mặt ra, đi tới trước mặt người thanh niên vừa báo cáo: "Không phải chúng tôi xem thường các cậu không có kỹ năng quân sự, mà là các cậu nên được giao những nhiệm vụ quan trọng hơn. Khóa học của cậu còn bao lâu nữa mới kết thúc?"

"Một năm nữa, thưa thiếu tướng! Nhưng mà, Mẹ Ant đang kêu gọi!"

Câu nói "Mẹ Ant đang kêu gọi" của người thanh niên khiến Vương Trung nghẹn lời.

Vương Trung quay sang Popov: "Thật sự không còn đơn vị nào khác sao? Những người được huy động trong đợt tổng động viên đâu?"

"Đang huấn luyện." Popov đáp, "Còn những người thuộc lực lượng dự bị, họ đều đã có đơn vị của mình, hiện đang được điều động đến tiền tuyến. Tôi nghĩ làm như thế sẽ hiệu quả hơn là chia nhỏ họ ra để bổ sung cho những đơn vị bị tổn thất ở tiền tuyến. Bộ Tư lệnh Lực lượng Dự bị cho rằng những thanh niên chưa có kinh nghiệm được gọi nhập ngũ trong tháng 10 năm nay có thể hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản."

Vương Trung: "Trại cải tạo thì sao?"

Popov: "Sao có thể bổ sung Cận vệ quân bằng người của trại cải tạo? Aleksei Konstantinovich, chi bằng anh suy nghĩ cách nào để vận dụng tài chỉ huy xuất quỷ nhập thần của mình để giúp họ sống sót qua cuộc chiến này."

Vương Trung nhíu mày, anh luôn cảm thấy Popov đang mỉa mai mình.

Nhưng Popov nói cũng đúng, nếu anh chỉ huy tốt hơn một chút, biết đâu có thể giúp phần lớn những thanh niên này sống sót qua trận chiến đầu tiên.

Vương Trung quay đầu hỏi đội trưởng đội học viên: "Đơn vị các cậu có bao nhiêu người?"

"1200 người, thưa thiếu tướng." Đội trưởng đáp.

Yegorov nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không đủ để bổ sung cho một trung đoàn."

Pavlov trừng mắt nhìn Yegorov.

Yegorov lập tức giơ tay làm động tác đầu hàng: "Được rồi, tôi không nói nữa, anh là Tham mưu trưởng, anh lớn."

Thực ra Yegorov là Trung đoàn trưởng Trung đoàn Cận vệ, mang quân hàm Thượng tá, cấp bậc còn cao hơn Pavlov một chút.

Vương Trung không để ý đến hai "oan gia" này, anh đi tới phía bên phải hàng đầu tiên của đội hình học viên, ra lệnh: "Toàn thể, lấy giấy bút ra, viết tên của mình vào! Tên đầy đủ!"

Mặc dù tất cả mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc, nhưng họ vẫn chấp hành mệnh lệnh.

Vương Trung bắt đầu thu những mảnh giấy nhỏ từ người đầu tiên bên phải hàng đầu tiên, vừa nhận vừa đọc to tên trên đó:

"Aleksei Nikolayevich Melekhov!

..."

Vương Trung đọc được một lúc, người thanh niên vừa hô "Mẹ Ant đang kêu gọi" lên tiếng: "thiếu tướng, chúng tôi có 1200 người, ngài muốn đọc hết một lượt sao?"

Vương Trung: "Phải, làm như vậy tôi mới có thể nhớ tên của tất cả các cậu, nhớ mặt nhớ tên từng người một."

Lời nói của Vương Trung lập tức khiến những người thanh niên xì xào bàn tán.

Người học viên "Mẹ Ant đang kêu gọi" lại lên tiếng: "Điều đó là không thể! Tại sao phải lãng phí thời gian như vậy?"

Vương Trung: "Tôi có thể làm được."

Cho dù không thể thì anh cũng có thể dùng "phần mềm gian lận" để đối phó, nhưng Vương Trung thề, sau này anh nhất định sẽ dần dần ghi nhớ tên tuổi và khuôn mặt của tất cả mọi người.

Còn lý do ư?

Vương Trung: "Phần lớn các cậu sẽ tử trận trong vòng một giờ, thậm chí là nửa giờ đầu tiên tham chiến. Tôi không thể đảm bảo sẽ đưa tất cả các cậu trở về nhà an toàn, nhưng ít nhất tôi có thể nhớ tên và khuôn mặt của từng người."

Nói xong, Vương Trung đi đến trước mặt người thanh niên "Mẹ Ant đang kêu gọi", nhận lấy mảnh giấy từ tay anh ta, đọc to: "Vasili Alexandrovich Leonov!"

"Có!" Vasili lớn tiếng đáp.

Vương Trung: "Tôi đã nhớ kỹ cậu, tôi đảm bảo."

Vasili ngẩng cao đầu, như thể đó là một chuyện đáng tự hào.

Vương Trung vừa định rời đi, Vasili đột nhiên lên tiếng: "thiếu tướng, nghe nói ngài đã tiêu diệt 20 xe tăng địch ở Cao điểm Peniye, có thật không?"

Vương Trung thản nhiên đính chính: "Tám chiếc. Hầu hết thành viên tổ lái xe tăng của tôi đều đã hy sinh, chỉ còn lại lái xe là may mắn sống sót, nhưng cũng bị thương ở chân, hiện đang nằm viện."

Lời nói của Vương Trung khiến những người học viên phấn khích: "Một chiếc đổi tám chiếc!"

"Không phải nói quân Prosen có ưu thế về xe tăng sao?"

"Xem ra cũng chẳng có gì ghê gớm!"

Vương Trung nhíu mày, cao giọng: "Quân Prosen rất mạnh! Không được khinh địch! Rất nhiều người trong số họ là những lão binh dày dạn kinh nghiệm chiến đấu!"

Những thanh niên lập tức im bặt, nghiêm túc nhìn Vương Trung.

"Chúng ta tiếp tục."

Nói xong, Vương Trung tiếp tục nhận những mảnh giấy từ tay những người thanh niên.

Trung sĩ Grigory không biết lấy đâu ra một chiếc hộp gỗ, đi theo sau Vương Trung để anh bỏ những mảnh giấy vào.

Một lúc sau, Vương Trung đọc xong mảnh giấy cuối cùng, bỏ nó vào trong hộp, nói với Trung sĩ Grigory: "Cất kỹ chiếc hộp này cho tôi, đặt ở chỗ tôi có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào trong phòng ngủ."

Trung sĩ Grigory gật đầu.

Lúc này, đoàn tàu chở những người học viên trẻ tuổi bắt đầu lăn bánh, chậm rãi rời khỏi sân ga. Trên đường sắt đối diện, đoàn tàu chở thương binh đã rời đi từ trước đó.

Trên sân ga chỉ còn lại những thương binh quá nặng, không thể cứu chữa. Các nhân viên nhà ga đang dùng nước xối rửa những vết máu loang lổ trên mặt sân ga. Dòng nước nhuốm máu chảy tràn xuống, nhuộm đỏ cả mặt sân ga bằng xi măng và lớp đá dăm bên dưới.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Trung bỗng nảy ra một ý: "Toàn thể nghe rõ! Quay phải!

1200 tân binh đồng loạt quay phải, đối mặt với sân ga đầy máu bên kia đường sắt.

Mặt sân ga bê bết máu khiến cho những học viên vốn nghịch ngợm nhất cũng phải im bặt.

Ngoại trừ một người.

Vasili nghi hoặc hỏi: "Tại sao những người bị thương kia lại bị bỏ mặc ở đó?"

Vương Trung: "Vết thương của họ quá nặng, không đáng để lãng phí thuốc men cứu chữa. Lát nữa họ sẽ được đưa đến nhà thờ địa phương, giao cho cha xứ lo liệu."

Không khí nặng nề bao trùm lấy những gương mặt trẻ trung.

Vương Trung: "Đó là bài học đầu tiên chiến tranh dành cho các cậu, các học viên."

Chương 3: Lòng dũng cảm thực sự (Minh chủ tặng thêm)

Tất cả mọi người im lặng nhìn sân ga đối diện, Vasili đột nhiên hô lớn: "Filippov, đánh trống lên!"

Vương Trung kinh ngạc, tại sao cái tên cứng đầu này vẫn còn sống? Còn đòi đánh trống?

Vương Trung nhìn Vasili, anh chàng này rất cao, cho dù đứng trong số những học viên vốn đã cao lớn thì vẫn nổi bật hơn hẳn, có thể nhìn thấy rõ ràng từ xa.

Filippov nghe lời Vasili, lấy chiếc trống hành quân mang sau lưng xuống, bắt đầu gục lên một hồi trống.

Chỉ nghe tiếng trống thì không thể đoán được là bài hát gì, nhưng Vasili đã cất tiếng hát:

"Đường chúng ta đi còn xa lắm~

Chiến sĩ hỡi hãy nhìn thẳng phía trước!"

Vương Trung lập tức nhận ra đây là bài "Xuất phát", nhưng hình như đây là bài hát của những năm 50, 60 thế kỷ trước?

Những học viên khác cũng đồng thanh hát theo:

"Lá cờ tung bay trong gió, người chỉ huy dẫn đầu!"

Sau đó là đoạn nhạc đặc trưng của bài hát, tiếng "Xuất phát" trong ngôn ngữ của người Ant nghe như tiếng "Bùm" phát ra từ miệng, điểm đặc sắc nhất của bài hát này là lặp đi lặp lại từ "Xuất phát", khiến người nghe có cảm giác như nhịp trống trận, lại như tiếng pháo binh khai hỏa.

"Xuất phát, xuất phát, chiến sĩ hỡi xuất phát nào!"

Cùng với tiếng hát "Xuất phát", những người học viên đồng loạt lắc người theo nhịp, như thể đang hành quân.

Đoạn điệp khúc, giai điệu bài hát chuyển từ "tiểu khúc tự nhiên" sang "đại khúc", tạo cảm giác khoáng đạt, hùng tráng:

"Em yêu hỡi,
Anh sẽ viết thư cho em trên đường hành quân!
Nghe quân hiệu kêu gọi, xuất phát nào chiến sĩ!"

Nhân viên đường sắt đang xối rửa vết máu trên sân ga đối diện cũng dừng lại, nhìn về phía bên này.

Những thương binh đang tho hấp hối cũng như được tiếp thêm sức mạnh, cố gắng nhìn về phía những người học viên.

Yegorov cũng hát theo:

"Chiến sĩ nào cũng dũng cảm, tuổi trẻ
Ánh mắt sáng ngời như chim ưng!
Vinh quang rực rỡ ta mang theo
Chiến công hiển hách ta lập nên!"

Lúc này, Vương Trung mới bừng tỉnh khỏi sự kinh ngạc, bị nhiệt huyết và lòng dũng cảm của những người thanh niên trước mặt lây nhiễm, cũng đồng thanh hát vang: "Xuất phát nào chiến sĩ! Xuất phát! Xuất phát! Anh sẽ viết thư cho em trên đường hành quân! Nghe quân hiệu kêu gọi, xuất phát nào chiến sĩ!"

Hết một lượt, Vasili thổi một hồi còi, âm thanh vang dội như tiếng kêu của chim hải âu, thản nhiên chế nhạo cơn bão tố!

Bài hát được hát lại từ đầu, lúc này một đoàn tàu chở binh lính vừa hay tiến vào ga, người lái tàu ngạc nhiên nhìn những người lính đang đồng loạt lắc người theo nhịp điệu bài hát trên sân ga.

Sau khi những toa xe phòng không đi qua, vô số khuôn mặt trẻ tuổi trên những toa xe kín nhìn về phía sân ga, cũng đồng thanh hát vang:

"Xuất phát, xuất phát, chiến sĩ hỡi xuất phát nào!
Em yêu hỡi, anh sẽ viết thư cho em trên đường hành quân!
Nghe quân hiệu kêu gọi, xuất phát nào chiến sĩ!"

Trong tiếng hát hùng tráng, dường như đoàn tàu cũng chạy nhanh hơn!

Lúc này, trong đầu Vương Trung chỉ hiện lên một câu: Trên đời này chỉ có một loại anh hùng thực sự, đó là sau khi nhìn thấu sự thật phũ phàng của cuộc sống vẫn giữ được nhiệt huyết với nó.

Trên chiến trường cũng chỉ có một loại anh hùng thực sự, đó là sau khi chứng kiến sự tàn khốc của nó vẫn xông dũng tiến lên.

Vương Trung sải bước trên sân ga, mỗi bước chân đều theo nhịp bài hát.

Bài hát cuối cùng cũng kết thúc, Vương Trung nói: "Vasili, không tuân thủ kỷ luật, phạt cậu tối nay đi dọn nhà vệ sinh. Cậu đánh trống kia cũng đi cùng."

"Hả?" Vasili kêu oan, "Tôi cổ vũ tinh thần cho mọi người mà!"

Vương Trung: "Cho nên tôi không nhốt cậu. Nhưng vi phạm kỷ luật chính là vi phạm kỷ luật. Nhớ kỹ, tối nay, sau khi mọi người đã đi ngủ thì hai cậu mới được đi, phải gánh cả thùng phân đến bể chứa phân."

Giám mục Popov đi tới: "Đừng giành việc của tôi."

Rồi ông quay sang Vasili: "Cậu cổ vũ tinh thần cho mọi người là rất đáng khen, nhưng không được vi phạm kỷ luật. Tối nay, sau khi mọi người đã đi ngủ thì hai cậu mới được đi dọn nhà vệ sinh, phải gánh cả thùng phân đến bể chứa phân."

Mẹ kiếp! Khác gì lệnh của tôi đâu!

Chưa để Vương Trung kịp lên tiếng, Popov đã quay sang nói với giáo sĩ đặc phái đang cầm lá cờ cận vệ: "Đưa tôi lá cờ, tôi thấy đơn vị này không cần những thứ hình thức này, họ xứng đáng được nhận lá cờ này."

Yegorov lập tức phản đối: "Tinh thần của tân binh quả thật rất tốt, nhưng tinh thần của lão binh tôi còn tốt hơn! Hơn nữa lá cờ này là do họ liều mình chiến đấu mới giành được! Phải trao nó cho các lão binh!"

Vương Trung: "Giống nhau cả thôi. Đưa tôi."

Popov nhận lấy lá cờ, nghiêng cán cờ, giương cao lá cờ.

Nền trắng, chữ thập xanh lam chéo của Thánh Andrew, ở giữa là biểu tượng chim đại bàng hai đầu và con số 31, cùng với phù hiệu binh chủng của bộ binh.

Thực ra, Vương Trung luôn cảm thấy lá cờ này có gì đó sai sai, biểu tượng đại bàng hai đầu rất to, rất đẹp, nhưng... ừm, khi chưa được giương lên, trông nó hơi giống cờ trắng.

Vương Trung thành thật nói ra suy nghĩ của mình.

Vasili: "Phụt."

Vương Trung: "Muốn ngày mai tiếp tục đi dọn nhà vệ sinh hả?"

Vasili lập tức im bặt, đứng nghiêm chỉnh.

Yegorov: "Vẫn ổn mà, ít nhất chữ thập của Thánh Andrew là màu xanh lam. Còn cờ của quân Carolin mới đúng là cờ trắng."

Pavlov cau mày: "Cờ của họ có hình hoa diên vĩ màu bạc, chỉ là màu bạc với màu trắng nên nhìn từ xa không rõ thôi."

Dù có chút không vừa ý, nhưng Vương Trung vẫn thay mặt Yegorov nhận lấy lá cờ cận vệ.

Anh đột nhiên nhận ra mình không biết phải làm gì với lá cờ này, anh chưa từng trải qua chuyện này bao giờ.

Giao cho Yegorov là xong chuyện?

Đang lúc Vương Trung còn đang phân vân thì Popov lên tiếng: "Anh phải trao lá cờ cho người cầm cờ, nếu chưa có thì chọn một người."

Vương Trung nhìn Vasili đầu tiên, mắt anh chàng này sáng rực lên.

Về lý thuyết, Vasili là người cao nhất, hồi Vương Trung học cấp 2, cấp 3, đại học, người cao nhất đều được chọn làm người cầm cờ, đi đầu hàng.

Nhưng Vương Trung do dự.

Người cầm cờ có dễ chết không?

Cuối cùng Vương Trung giao lá cờ cho Zakayev, người cao thứ hai.

Vasili: "Tại sao?"

Vương Trung: "Không muốn ngày mai đi dọn nhà vệ sinh nữa thì câm miệng."

Sau đó Vương Trung quay sang nói với đội trưởng đội học viên: "Chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị về doanh trại."

"Rõ, thưa thiếu tướng! Toàn thể nghe rõ! Bên phải, nhìn!"

————

Trong doanh trại, các lão binh đang tụ tập nói chuyện phiếm trên sân tập, bỗng nhiên có người chạy tới hô lớn: "Tới rồi! Không chỉ có Giám mục, còn có cả một đám tân binh! Mau tập hợp!"

Các lão binh nhao nhao dụi tắt điếu thuốc, bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ. Chưa đầy một phút sau, đội hình đã chỉnh tề.

Lính gác ở cổng doanh trại nâng thanh chắn lên, giơ tay chào.

Một tân binh cao lớn cầm lá cờ cận vệ đi đầu, phía sau là đội hình tân binh xếp thành bốn hàng dọc.

Nhìn thấy đội hình chỉnh tề của những người lính trẻ, các lão binh bắt đầu xì xào bàn tán: "Đội ngũ đẹp thế kia, tân binh gì chứ?"

"Chắc là lính dự bị."

"Ít ra khỏi phải dạy bọn họ cách đi đều."

"Sao chúng nó vẫn mang súng trường lên đạn kiểu cũ thế kia? Tokarev đâu?"

"Cả áo choàng cũng không có!"

"Im lặng!" Trung sĩ, người duy nhất trong toàn trung đoàn không bị thương quát lên, "Câm hết miệng lại!"

Một lúc sau, đội hình học viên dừng lại trước mặt các lão binh, sau khẩu lệnh đồng loạt quay trái, mặt đối mặt với các lão binh.

thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky bước tới trước hai hàng quân, lớn tiếng nói: "Đây là những tân binh được bổ sung cho chúng ta, các anh, những người lính kỳ cựu, từ giờ sẽ là tiểu đội trưởng, tôi sẽ phân công tân binh cho từng người! Những người được gọi tên, bước ra khỏi hàng!"

————

Ba mươi phút sau, Vasili, tân binh duy nhất bị giữ lại nhìn Vương Trung, vẻ mặt khâm phục: "Ngài thật sự đã nhớ tên của tất cả chúng tôi?"

Vương Trung thầm nghĩ: Không, tôi có "gian lận" một chút, nhưng tôi nhất định đã nhớ tên cậu.

"Đúng vậy." Vương Trung không chút khách khí thừa nhận, "Tôi đã nói là sẽ nhớ kỹ tất cả các cậu, nhớ kỹ những người đã hy sinh. Đó là trách nhiệm của tôi."

Vasili gật đầu, hỏi tiếp: "Vậy... "lão trung sĩ" nào sẽ dẫn dắt tôi?"

Vương Trung: "Cậu là cái gai trong mắt mọi người, giao cho người khác tôi không yên tâm. Grishka!"

Grishka là tên thân mật của Grigory.

Quân sĩ trưởng Grigory lập tức đi lên trước: "Đến!"

Vương Trung: "Anh tới quản giáo hắn! Trước khi khai chiến, phải dạy hắn làm sao để sinh tồn trên chiến trường."

Chương 4: Rokossovsky - Vị thiếu tướng mưu mẹo

Tối hôm đó, Vasily và Philippov mượn ánh nến để lau nhà vệ sinh.

Vasily: "Tôi cảm thấy, thiếu tướng rất xem trọng tôi!"

Philippov kinh hãi, ngẩng đầu nhìn người bạn học cao hơn mình một cái đầu: "Vì sao? Chỉ vì anh ta bảo cậu lau nhà vệ sinh?"

Vasily: "Đây là một loại cảm giác, cậu thử nghĩ xem, tại sao anh ta không cho người cao nhất là tôi đi cầm cờ?"

"Bởi vì cậu chọc giận anh ta." Philippov đáp.

"Không! Là vì cầm cờ rất nguy hiểm!" Vasily thề thốt nói, "Anh ta muốn tôi sống. Sau đó còn tìm "lão trung sĩ" lợi hại nhất để huấn luyện tôi!"

Lão trung sĩ là một cách gọi khác, để chỉ những lão sĩ quan có kinh nghiệm phong phú và được người khác tôn kính.

Philippov: "Anh ta chỉ là không muốn cậu gây phiền toái! Theo tôi thấy, Natasha nói đúng, cậu luôn mơ mộng hão huyền!"

Nhắc tới Natasha, sắc mặt Vasily trầm xuống, cô ấy đã từng là bạn gái của hắn, nhưng cũng bởi vì "anh luôn mơ mộng hão huyền" nên đã chủ động chia tay.

Philippov hình như cũng phát hiện ra tâm trạng bạn mình không tốt, vội vàng nói thêm: "Cô ấy cũng nói cậu tràn đầy lý tưởng và chủ nghĩa lãng mạn mà, lạc quan lên."

Vasily khăng khăng nói: "Tôi cảm thấy lần này không phải là mơ mộng hão huyền, thiếu tướng chính là cảm thấy tôi rất hợp gu anh ta."

"Thôi đi, cậu là người bị hiệu trưởng ghét nhất! Làm gì có tướng quân nào cảm thấy cậu hợp gu với anh ta chứ!"

"Cậu không biết à? Tôi nghe nói lúc thiếu tướng học trường quân đội, cũng là người bị hiệu trưởng ghét nhất! Cho nên anh ta nhìn thấy hình bóng của mình trong con người tôi!"

"Cậu..." Philippov cạn lời.

Đúng lúc này, quân sĩ trưởng Grigory đẩy cửa bước vào: "Hai cậu làm sao mà lâu thế?"

Lời còn chưa nói hết, lông mày anh ta đã nhíu lại, một tay giật lấy dụng cụ trong tay Vasily: "Cái này không phải dùng như vậy! Hai cậu chưa từng đào hố phân ở nông thôn sao?"

"Chưa." Hai người đồng thanh đáp.

Vasily: "Chúng tôi đều là người thành phố."

Philippov: "Bố của cậu ấy là giáo sư âm nhạc!"

"Đừng nhắc đến chuyện này nữa!" Vasily cau mày, vẻ mặt còn khó xem hơn lúc vừa nghe thấy tên của Lyudmila.

Grigory dừng lại, nhìn Vasily: "Giáo sư âm nhạc à, khó trách buổi sáng cậu hát hay như vậy. Đáng tiếc đạn của kẻ địch trên chiến trường sẽ không vì

cậu hát hay mà bay qua người cậu đâu. Để tôi dạy cậu cách đào phân trước đã."

Vasily: "Quân sĩ trưởng, anh đã từng làm rồi à?"

"Đương nhiên, ở nông thôn trừ con cái nhà quý tộc, ai mà chưa từng đào. Cậu đừng thấy mấy thứ này bẩn, đây chính là bảo bối cho vụ mùa bội thu năm sau đấy. Không có cái này, tiền phân bón sẽ khiến người ta đau ví lắm!" Grigory vừa nói, vừa thao tác thuần thục.

————

Cùng lúc đó, Vương Trung - người "lúc đi học bị hiệu trưởng ghét nhất", đang họp cùng ban chỉ huy của mình tại sở chỉ huy lữ đoàn.

Họ trùm một cái vỏ gối lên đèn điện, kéo kín rèm cửa sổ, cứ như vậy ngồi vây quanh bàn bản đồ.

Hiện tại máy bay của Prosen sẽ không oanh tạc vào ban đêm, cho nên hiện tại không có lệnh giới nghiêm, nhưng mọi người vẫn tự giác áp dụng các biện pháp phòng bị.

Trên bàn, bên cạnh bản đồ, là một quyển sổ sách, Yegorov dùng ngón tay gõ nhẹ vào quyển sổ, nói: "Nhìn thì có vẻ như được bổ sung rất nhiều trang bị, nhưng vũ khí chống tăng chỉ có súng chống tăng, như vậy là không đủ!"

Cha xứ Popov hỏi: "Sao vậy, súng chống tăng không hiệu quả sao?"

"Bắn vào bên hông thì còn phải xem vận may, bắn trực diện thì chỉ có thể nhắm vào cửa sổ quan sát. Đôi khi may mắn, có thể kẹt được vòng xoay của tháp pháo." Yegorov lắc đầu, "Súng chống tăng của trung đoàn chúng ta, cơ bản đều bị bỏ lại ở Rogneda rồi. Xạ thủ súng chống tăng không hy sinh thì cũng bị bắt."

Popov cau mày: "Nhưng ở Cao điểm Peniye, các anh đã tiêu diệt rất nhiều xe tăng trong tình huống không có súng chống tăng..."

"Đó là nhờ bom xăng. Phải dùng hỏa lực chặn bộ binh địch trước, để xe tăng rơi vào thế không có bộ binh yểm trợ, sau đó mới tiếp cận để ném bom xăng." Yegorov giải thích ngắn gọn.

"Nhưng vấn đề là, vũ khí được bổ sung cho chúng ta phần lớn đều là súng bán tự động Tokarev, loại súng này phù hợp để bắn nhau với quân địch trên địa hình bằng phẳng, khoảng cách giao chiến thích hợp là từ một trăm đến hai trăm mét.

"Còn bom xăng thì phải đánh giáp lá cà mới dùng được, khoảng cách không quá năm mươi mét, lúc này súng trường tấn công còn hữu dụng hơn súng bán tự động nhiều."

Dừng lại một chút, Yegorov cao giọng: "Chúng ta cần pháo chống tăng, dù là pháo 45 ly cũng được, tốt nhất là pháo chống tăng hạng nặng 76 ly!"

Popov thở dài: "Về lý thuyết thì không thiếu pháo 45 ly, hiện tại không được cấp xuống, chắc là bởi vì hệ thống hậu cần vẫn chưa hoàn thiện.

"Cộng thêm việc oanh tạc của máy bay địch."

Yegorov: "Vậy còn pháo 76 ly?"

"Loại này vốn là hàng hiếm, không dễ kiếm đâu." Popov đáp, "Hơn nữa tôi đến đây là để làm cha xứ, đừng coi tôi là đại đội trưởng hậu cần có được không? Chuyện hậu cần không phải là do các tham mưu phụ trách sao?"

Bỗng nhiên bị "ném bóng", Pavlov lập tức đáp lời: "Đúng là như vậy, nhưng anh xem tôi có ai không? Không tin thì mọi người cứ nhìn vào cái bản đồ trên bàn này!"

Pavlov đẩy quyển sổ tiếp tế ra, để lộ bản đồ.

"Cái bản đồ này là ngày nào tôi cũng phải tự mình chạy đến sở chỉ huy trạm quân nhu, nhìn vào bản đồ của bọn họ để vẽ lại đấy."

Thông thường là do tham mưu phụ trách cập nhật tình hình địch ta trên bản đồ dựa theo báo cáo tình hình chiến đấu được gửi đến, nhưng Pavlov không có tham mưu, nên chỉ có thể tự mình cập nhật.

Pavlov tiếp tục than thở: "Vì không có tham mưu hậu cần, nên dĩ nhiên là không có ai sắp xếp tiếp tế, ngay cả đội giặt giũ và đội nấu ăn trong doanh trại hiện tại cũng là do tôi tự mình đi xin đấy.

"Trước đây chỉ có hai trăm miệng ăn, nhu cầu lương thực không lớn, bây giờ tự dưng tăng lên hơn một nghìn người, ngày mai tôi lại phải đến sở chỉ huy trạm quân nhu để xin tiếp tế.

"Ngoài hậu cần, bản đồ, còn cần cả tham mưu thông tin nữa, chúng tôi đến cả một đại đội thông tin cũng không có, lính truyền tin cưỡi ngựa cũng không có nốt, tính sơ sơ ra thì thiếu thốn đủ thứ!"

Popov: "Vậy còn máy điện đài, lẽ ra trạm quân nhu phải cấp cho các anh chứ?"

"Họ cấp rồi, nhưng mà không có điện báo viên với nhân viên giải mã, chẳng lẽ muốn chúng tôi tự học cách sử dụng máy điện đài, tự tra bảng mã để giải mã sao?" Pavlov thở dài, "Tôi biết là do chiến tranh mới nổ ra chưa được hai tuần, chúng ta vừa mới khôi phục từ thất bại, nhưng tình hình vẫn nằm ngoài dự liệu của tôi."

Lúc này Vương Trung mới lên tiếng: "Ngày mai tôi đến bệnh viện xem sao, biết đâu có điện báo viên hoặc nhân viên giải mã nào bị thương nhẹ. Dù sao thì họ cũng không cần ra tiền tuyến."

Mọi người đồng loạt lắc đầu.

Pavlov nói: "Đến đây đều là thương binh nặng, làm gì có thương binh nhẹ."

Vương Trung: "Cứ đi xem sao, biết đâu lại nhặt được gì đó thì sao?"

Pavlov nhún vai: "Cũng được."

Yegorov: "Bảo là tập hợp tàn binh, vậy mà đã ba ngày rồi, chỉ có mỗi chúng ta đến đây. Tàn binh đâu?"

Mọi người im lặng.

Thực ra không phải là không có tàn binh, mà là không có tàn binh nào từ Rogneda đến.

Vương Trung vỗ bàn: "Bây giờ chúng ta đã có người, ngày mai chúng ta ra mấy ngã ba ngoài thành chặn đường, tàn binh muốn chạy về phía đông thì nhất định phải đi qua đây. Tôi không tin là không có ai!"

Popov nhắc nhở: "Mệnh lệnh chỉ yêu cầu chúng ta tập hợp số quân rút lui từ Rogneda thôi."

Vương Trung lại vỗ bàn: "Kệ nó! Trong số những người chạy nạn đi qua đây, nếu có ai biết xử lý công việc hành chính, biết quản lý hậu cần, hoặc biết phát điện báo, thì chúng ta sẽ thuyết phục họ, nói với họ là không cần ra tiền tuyến, khuyên họ gia nhập."

Popov: "Trưng dụng là xong chuyện chứ gì?"

Yegorov: "Không ra tiền tuyến cũng chết, sở chỉ huy của chúng ta chỉ là một lữ đoàn, lại không thể nào cách xa tiền tuyến được, chắc chắn là ngày nào cũng bị oanh tạc."

Vương Trung: "Cho nên chúng ta phải nói rõ thực tình, rồi mới thuyết phục họ."

Cha xứ Popov nhìn chằm chằm vào Vương Trung mấy giây, nói: "Lời này, thật sự là anh nói sao, Aleksei Konstantinovich?"

Có vẻ như nguyên chủ sẽ không bao giờ thấu hiểu cho dân chúng như vậy.

Vương Trung quả quyết nói: "Là tôi nói. Trên đường đến đây, chúng ta đã được nhân dân giúp đỡ rất nhiều, nên thái độ của tôi đối với họ cũng thay đổi!"

Popov bày ra vẻ mặt "Anh lừa quỷ đấy à?".

Vương Trung phớt lờ Popov: "Quyết định vậy đi. Chúng ta không thể cứ ngồi đây mà mong Bogdanovka trụ được nửa tháng, phải hành động thôi, cấp trên không tiếp tế cho chúng ta thì chúng ta tự đi kiếm. Cứ làm như những gì chúng ta đã bàn trước khi đến đây!"

Yegorov đập mạnh tay xuống bàn: "Phải như vậy chứ! Mấy ngày nay tôi sắp rảnh đến mức sinh bệnh rồi đây này!"

————

Sáng sớm hôm sau, ban lãnh đạo tinh giản của Chiến đoàn Rokossovsky lập tức hành động.

Popov dẫn người đến nhà ga để chuẩn bị tiếp nhận đoàn tàu chở vật tư tiếp tế cho Chiến đoàn.

Yegorov dẫn người đến con đường phía tây thành phố để chặn người.

Pavlov đến sở chỉ huy trạm quân nhu để "khóc than".

Yetsemenko và Sufang đến nhà thờ trong thành phố để "khóc than".

Vương Trung đến bệnh viện xem có thể "nhặt" được gì hay không.

Tất cả mọi người đều bắt đầu hành động.

Vương Trung dẫn theo Grigory và Vasily - người được phân công cho anh ta - lên xe Jeep, Grigory lái xe.

Vừa định xuất phát thì Lyudmila từ trong ký túc xá chạy ra, nắm lấy cửa sau xe: "Chờ một chút, dẫn em theo với, Alyosha!"

"Em đi làm gì?" Vương Trung nghi hoặc hỏi, "Em... có thể chữa trị vết thương sao?"

Dù sao cô ấy cũng là người cầu nguyện, đã có thể dẫn đường cho tên lửa trúng mục tiêu như tên lửa dẫn đường, thì chắc là cũng có thể sử dụng Thánh quang gì đó... nhỉ?

Lyudmila: "Anh đang nói mê gì vậy? Chẳng phải sức mạnh thần thánh chữa trị chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi sao? Giống như Valhalla của Prosen ấy."

Vương Trung: "Vậy em đi làm gì, chúng ta đến bệnh viện, chỗ đó vừa bẩn vừa..."

Đột nhiên, Vương Trung nhìn thấy Pavlov ở phía xa đang đạp xe đạp, loạng choạng xuất hiện!

Với thân hình to lớn của Pavlov, ít nhất anh ta phải đi xe đạp cỡ 26 inch mới được, 28 inch thì mới có cảm giác "vừa vặn".

Vậy mà anh ta lại đi xe đạp 24 inch, cả người trông như một con gấu đen đang co quắp trên một trụ nước cứu hỏa.

Chỉ riêng cái tư thế đạp xe của anh ta thôi cũng đủ khiến Vương Trung cảm thấy khó chịu.

Pavlov chạy như bay đến trước mặt Vương Trung, lúc xuống xe suýt nữa thì ngã, may mà Vasily nhanh tay nhanh mắt nhảy xuống xe đỡ lấy anh ta.

Vương Trung nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì vậy? Quân địch phá vỡ phòng tuyến rồi à? Xe Jeep của anh đâu?"

Pavlov: "Tôi bảo... bảo tài xế trông xe ở đó!"

"Trông ở đâu?"

Grigory lập tức mở chốt an toàn của súng tiểu liên, kiểm tra ổ đạn một cái.

Pavlov vội vàng xua tay: "Không! Không phải! Tôi... tôi... cho tôi thở một hơi đã."

Nói xong anh ta ném xe đạp sang một bên, vịn vào người Vương Trung, thở hổn hển.

Khoảng nửa phút sau, Pavlov mới bình tĩnh lại, nói với Vương Trung: "Sáng nay, tôi đến sở chỉ huy trạm quân nhu..."

"Chuyện đó tôi biết rồi, anh nói ngắn gọn thôi." Vương Trung cắt ngang.

Pavlov: "À. Trong thành phố có một xưởng sửa chữa, anh biết chứ?"

Vương Trung gật đầu: "Biết, sửa chữa ô tô, sao vậy?"

Pavlov: "Ở đó không chỉ có ô tô, còn có những thứ bị ô tô bắn hỏng rồi kéo về, cái nào còn dùng được thì bị sở chỉ huy trạm quân nhu kéo đi, cái nào hỏng rồi thì bị vứt ở đó.

"Sau đó mấy ông thợ thấy chất đống pháo hỏng nhiều như vậy, nên đã tháo phụ tùng ra rồi lắp ráp lại được ba khẩu pháo. Hai khẩu 45 ly, một khẩu 76 ly!"

Vương Trung há hốc mồm.

"Vậy mà không ai lấy mấy khẩu pháo đó sao?" Anh hỏi.

Pavlov: "Hôm qua mới lắp ráp xong, hôm nay mới báo cáo lên, tôi vừa thấy báo cáo là lập tức chạy đến xưởng sửa chữa, bảo tài xế cầm súng lục đã lên đạn canh ở đó, không cho ai lấy đi. Bây giờ chúng ta đến đó cướp là được, cướp được là của chúng ta!

"Tôi không biết lái xe, nên mới mượn xe đạp của ông thợ..."

Vương Trung: "Vậy sao anh không tự mình ở đó canh, bảo tài xế lái xe Jeep về báo tin?"

Pavlov sững người: "Ơ? Ờ nhỉ. Không đúng, pháo! Mau đi cướp pháo! 45 ly có khi không ai thèm lấy, nhưng 76 ly là bảo bối đấy!"

Vương Trung vỗ đùi: "Được! Vasily, chạy bộ đi, ra lệnh cho đại đội 1 dừng huấn luyện, tập hợp rồi chạy đến đây!"

Vasily không nhúc nhích.

Vương Trung: "Cậu làm sao vậy?"

Vasily: "Nên gọi đại đội 3, bọn họ vốn là lính pháo binh."

Vương Trung và Pavlov liếc nhìn nhau, sau đó mắng: "Cái tên cứng đầu này, không có lần nào cậu chịu nghe mệnh lệnh một cách ngoan ngoãn sao?"

"Vậy tôi đi gọi đại đội 1?"

"Không, đi gọi đại đội 3." Vương Trung trừng mắt nhìn Vasily với ánh mắt hình viên đạn, "Chạy nhanh lên! Đừng để tôi phải đá vào mông cậu!"

Chương 5: Tranh chấp liên quan đến đại bác

Thành phố Loktev không lớn lắm, đi bộ từ đầu này đến đầu kia thành phố cũng chỉ mất khoảng nửa tiếng, nếu đi nhanh hơn thì có thể hơn hai mươi phút là xong.

Nếu có xe đạp, có thể di chuyển từ bất cứ điểm nào trong thành phố đến bất cứ nơi nào khác trong vòng mười lăm phút.

Vương Trung ngồi trên xe Jeep, dẫn theo ba đại đội chạy bộ, tính cả thời gian tập hợp cũng chỉ mất chưa đến mười lăm phút đã đến xưởng sửa chữa.

Từ xa, khi còn chưa đến xưởng sửa chữa, Vương Trung đã nhìn thấy một nhóm người khác đang chặn ở cổng xưởng.

Nhóm người này do một cha xứ dẫn đầu, đang đứng ở cổng tranh cãi: "Dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi vào!"

"Đại bác, ai đến trước thì người đó được!"

"Số đại bác này vốn là để bổ sung cho chúng tôi!"

Tài xế của Pavlov cũng là người sống sót ở Cao điểm Peniye, không hề sợ hãi, tay cầm súng lục, lớn tiếng quát: "Không ai được phép vào động vào đại bác! Tham mưu trưởng Pavlov đã trưng dụng số đại bác này rồi!"

Bên kia cũng hét lên: "Pavlov nào cơ? Có phải là cái lão nuôi chó không?"

Vương Trung giật mình, cái gì, thế giới này cũng có Pavlov nuôi chó sao?

Nhưng nghĩ lại thì cũng không có gì lạ, Pavlov là họ khá phổ biến.

Quân sĩ trưởng Grigory rất biết cách làm người, anh ta lái xe Jeep lao thẳng đến chỗ cha xứ dẫn đầu nhóm người kia, đến khi gần đụng vào người mới phanh xe, còn cố tình đánh lái một cái, suýt chút nữa thì tông trúng người.

Bụi đất bốc lên mù mịt, phủ đầy mặt nhóm người kia.

Vương Trung chỉnh lại quần áo, đang định xuống xe thì Vasily đã nhanh chân bước xuống, đồng thời mở cửa xe.

Vasily: "Tướng quân!"

Đám đông đang ồn ào bỗng im bặt, đồng loạt nhìn về phía xe Jeep.

Nhìn thấy ngôi sao tướng quân trên cổ áo Vương Trung, tất cả mọi người vội vàng đứng nghiêm chào.

Vương Trung bước xuống xe dưới ánh mắt của mọi người, tùy ý đáp lễ: "Nghỉ! Mọi người đang tranh cãi chuyện gì vậy?"

Pavlov bước xuống từ cửa xe bên kia, vội vàng chạy vòng qua xe, đứng sau lưng Vương Trung, đồng thời nháy mắt ra hiệu với tài xế.

Tài xế lập tức báo cáo: "Báo cáo tướng quân, những người này muốn cướp đại bác của chúng ta!"

Vị cha xứ kia lập tức lên tiếng: "Ai ra lệnh phân bổ số đại bác này cho các anh? Lấy ra xem nào!"

Vương Trung nhìn vị cha xứ kia.

Tuy rằng bộ quân phục tướng quân trên người Vương Trung là đồ mới, nhưng không thể che giấu được khí chất uy nghiêm được tôi luyện trên chiến trường.

Vị cha xứ lập tức kiềm chế vẻ mặt ngạo mạn.

Vương Trung: "Ông là người của đơn vị nào?"

Thực ra Vương Trung có thể nhìn thấy phiên hiệu của quân đội mình thông qua công năng đặc biệt, nhưng lúc này hỏi một câu thì sẽ hợp lý hơn. Hơn nữa, công năng đặc biệt chỉ có thể nhìn thấy phiên hiệu, những thông tin chi tiết khác thì không có cách nào.

Cha xứ đáp: "Chúng tôi là trung đoàn bộ binh Beshenkovichskaya số 5, vừa rút lui từ Anlisovo."

Anlisovo nằm ở phía tây bắc Bogdanovka, xem ra mũi tấn công của Prosen đã hoàn toàn tiến đến tuyến Bogdanovka - Vozneseñvka.

Vương Trung đột nhiên sực tỉnh, từ khi nào mà mình lại quen thuộc bản đồ đến vậy?

Có vẻ như mấy ngày nay tập trung nghiên cứu bản đồ đã mang lại thành quả!

Không đúng, không thể phân tâm, phải xử lý chuyện trước mắt đã.

Vương Trung nhìn binh sĩ của đoàn bộ binh Beshenkovichskaya số 5, hỏi: "Sĩ quan chỉ huy của các anh đâu? Sao chỉ có một giáo sĩ dẫn theo tới đây?"

Lực lượng cấp Đoàn của Ant Đế quốc không có giáo chủ, một sĩ quan chỉ huy và một tham mưu trưởng, hiện tại chỉ có một giáo sĩ dẫn đội, có khả năng đoàn trưởng và tham mưu trưởng đều đã hy sinh.

Dù vậy, Vương Trung vẫn muốn hỏi một câu cho chắc chắn, lỡ như họ chỉ nghe nói có pháo khi đoàn trưởng và tham mưu trưởng đang đi vệ sinh, nên mới để một giáo sĩ dẫn đội tới trước thì sao?

Vẻ mặt giáo sĩ tối sầm lại: "Tất cả đều hy sinh, sĩ quan cấp bậc cao nhất của đoàn chúng tôi hiện tại là tôi. Theo thứ tự chỉ huy, tôi tiếp nhận quyền

chỉ huy."

Vương Trung: "Xin lỗi, vậy các anh còn bao nhiêu người?"

Giáo sĩ đáp: "Còn 370 chiến sĩ."

Pavlov nói: "Vậy là các anh là tàn binh rồi..."

Giáo sĩ lập tức tức giận, cao giọng: "Chúng tôi không phải tàn binh! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chặn đánh đã rút lui có tổ chức! Nếu như có mệnh lệnh, chúng tôi có thể ở bất kỳ địa điểm nào xây dựng công sự phòng ngự và tiếp tục chiến đấu!"

Vương Trung: "Theo định nghĩa, đó chính là tàn binh. Chúng tôi cũng bị coi là tàn binh."

"Tướng quân!" Giáo sĩ nghiêm nghị nhìn Vương Trung, "Tôi không thể chấp nhận sự đánh giá này! Chúng tôi đã chiến đấu dũng cảm như Đoàn 3 Hậu Amur ở Cao điểm Peniye! Chỉ là chúng tôi không có xe tăng, không có Thần tiễn, nên không thể tiêu diệt nhiều xe tăng địch như vậy! Chúng tôi cần những khẩu pháo này, lần chiến đấu tiếp theo nhất định sẽ giành được chiến quả tốt hơn!"

Vương Trung cau mày gật đầu: "Ừm, tôi tin các anh có thể làm được. Nhưng đơn vị của tôi có thể làm tốt hơn."

Giáo sĩ cùng các binh sĩ đều lộ vẻ mặt không phục.

Giáo sĩ: "Tướng quân, vậy đơn vị của ngài là đơn vị nào?"

Vương Trung: "Trung đoàn Bộ binh Cận vệ 31."

"Hừ, Cận vệ quân đều có áo choàng đặc trưng, còn các anh... đoàn mấy?" Giáo sĩ đột nhiên dừng lại, nghi hoặc đánh giá những người lính đang đứng nghiêm chỉnh phía sau Vương Trung.

Vương Trung: "Trung đoàn Bộ binh Cận vệ 31."

Giáo sĩ nhướn mày: "Là trung đoàn anh hùng Peniye đã tiêu diệt 60 chiếc xe tăng ở Cao điểm Peniye đó sao?"

Vương Trung á khẩu, con số này e là đã tính cả xe bán xích vào xe tăng rồi.

Nhưng lúc này mà vạch trần tuyên truyền của giáo hội thì bất lợi cho đại cục - tình hình hiện tại đang nguy cấp, rất cần những câu chuyện anh hùng để cổ vũ tinh thần.

Vì vậy Vương Trung nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, chính là chúng tôi."

Giáo sĩ lùi lại một bước, quan sát Vương Trung: "Vậy ngài chính là Bạch Mã tướng quân Aleksei Konstantinovich Rokossovsky?"

Bạch Mã tướng quân là cái quái gì vậy?

Vương Trung nhìn Pavlov, anh ta nhỏ giọng nói: "Tin tức hôm qua trên báo, hình như là do tín đồ của Giáo hội Đông phương ở Prosen truyền về."

Tín đồ Giáo hội Đông phương ở Prosen?

Mấy ngày nay Vương Trung đã phần nào nắm được tình hình bên này, Prosen không theo Giáo hội Đông phương, cuộc chiến này có phần giống Thập tự chinh.

Có lẽ bởi vì sự tồn tại của những thứ kỳ bí như Thần tiễn, nên lực lượng giáo hội bên này mạnh hơn Trái Đất rất nhiều.

Vương Trung: "Kẻ địch gọi tôi là Bạch Mã tướng quân?"

"Vâng, chúng nói ngài chuyên môn cưỡi ngựa khiêu khích lực lượng thiết giáp Prosen, vô cùng ngạo mạn!"

Vương Trung bật cười, bản thân chỉ là cưỡi ngựa trinh sát chạy hơi quá đà, ban đầu anh chỉ định chạy tới chỗ khói mù thì dừng lại, kết quả nhìn góc nhìn từ trên cao không dễ điều khiển ngựa, Bucephalus lại chạy quá nhanh, nên đã xông ra khỏi màn khói.

Hóa ra trong mắt kẻ địch, hành động đó lại là cố ý khiêu khích.

Vương Trung: "Thực ra tôi chỉ cưỡi ngựa trinh sát thôi, lúc đó lái xe của tôi bị thương, không thể lái xe được nữa, nên tôi đành phải cưỡi ngựa."

Đó là sự thật, hoàn toàn là sự thật.

Nhưng người khác nghe vào có thể sẽ nghĩ là anh đang khiêm tốn.

Lúc này, thái độ của những người lính đoàn bộ binh Beshenkovichskaya đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt nhìn Vương Trung có thêm vài phần kính trọng.

Vương Trung thừa thắng xông lên: "Biết tôi là Bạch Mã tướng quân rồi, các anh còn muốn tranh khẩu pháo này nữa không?"

Giáo sĩ cắn răng, có vẻ vẫn muốn có pháo. Dù sao anh ta đã từng trải qua chiến trường khốc liệt, biết pháo binh quan trọng như thế nào đối với các trận đánh tiếp theo, biết thêm một khẩu pháo có thể sẽ giảm bớt thương vong, nên không thể dễ dàng từ bỏ.

Vương Trung chợt nảy ra một ý, bèn hỏi: "Các anh thuộc Sư đoàn nào?"

"Sư đoàn Bộ binh 81." Giáo sĩ đáp.

Vương Trung: "Vậy hiện tại Sư đoàn đó ở đâu?"

"Không biết, đã mất liên lạc với Sư đoàn từ lâu rồi." Giọng giáo sĩ nhỏ dần.

Pavlov nói: "Mặc dù hiện tại chưa có thông báo giải thể Sư đoàn 81, nhưng trong kế hoạch vận chuyển hậu cần đã không còn tiếp tế cho Sư đoàn này nữa, việc tiếp tế cho trung đoàn của các anh chắc là đã được tách riêng."

"Đó là dấu hiệu cho thấy sắp bị giải thể."

Vương Trung: "Vậy thì đơn giản rồi, trên các anh không còn Sư đoàn nào nữa, mà Tập đoàn quân Rokossovsky của tôi đang thiếu Trung đoàn, Pavlov, chuẩn bị giấy tờ, xin sáp nhập họ vào Tập đoàn quân của chúng ta.

"Như vậy chúng ta lấy khẩu pháo này, cũng coi như là các anh lấy!"

Giáo sĩ gãi đầu: "Việc này... không đúng với quy trình thông thường?"

Vương Trung: "Thời chiến loạn lạc, phải đặc cách xử lý. Hơn nữa mệnh lệnh tôi nhận được là tập hợp tàn binh ở đây, các anh tuy không phải tàn binh, nhưng Sư đoàn của các anh đã bị đánh tan, vậy chẳng phải là tàn binh sao!"

Sư đoàn bị tiêu diệt, dĩ nhiên là tàn binh, rất hợp lý.

Pavlov nhìn trời với vẻ mặt mệt mỏi, nhỏ giọng oán trách: "Chết tiệt, anh có biết việc này phải xử lý bao nhiêu giấy tờ không?"

Vương Trung giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục nhìn giáo sĩ: "Thế nào?"

Giáo sĩ vỗ đùi: "Được, cứ như vậy đi. Vậy chúng tôi về doanh trại chờ mệnh lệnh!"

————

Sau khi đoàn bộ binh Beshenkovichskaya số 5 rời đi, lái xe của Pavlov mới mở cửa.

Một ông lão đã chờ sẵn bên trong, vừa thấy Vương Trung bước vào, lập tức tiến lên nghênh đón.

"Cuối cùng thì các anh cũng tới! Chúng tôi đã tra dầu cho những khẩu pháo này rồi, chỉ chờ các anh đến lấy đi đánh lũ khốn Prosen thôi!"

Nói xong, ông lão làm động tác mời, vừa dẫn Vương Trung vào nhà xưởng, vừa nói tiếp:

"Chúng tôi, thực ra không biết sửa pháo.

"Nhưng cậu xem, nhiều pháo như vậy, khẩu này hỏng chỗ này, khẩu kia hỏng chỗ kia, so sánh một chút là biết sơ bộ cấu tạo như thế nào, chúng tôi đã lắp ráp được ba khẩu.

"Hai khẩu 45 đều dùng linh kiện nguyên bản. Khẩu 76 thiếu linh kiện, chúng tôi phải tự gia công, cũng tạm được."

Vương Trung định xem xét khẩu pháo này kỹ hơn, nhưng rồi anh chợt nhận ra, bản thân chẳng hiểu gì về pháo, xem cũng vô ích, nên để người hiểu biết xem thì hơn.

Vì vậy, anh quay sang hỏi những người lính trẻ tuổi của Đại đội 3: "Các cậu là học viên trường pháo binh phải không?"

Người thanh niên dẫn đầu liếc nhìn viên sĩ quan phụ trách.

Sĩ quan: "thiếu tướng hỏi thì cậu cứ trả lời đi, nhìn tôi làm gì."

"Vâng! Thưa thiếu tướng!"

Vương Trung: "Hai người có thành tích tốt nhất, ra đây kiểm tra khẩu pháo này."

Tất cả tân binh đồng loạt quay đầu nhìn một cậu bé tóc xoăn.

Cậu bé bước ra khỏi hàng, chào Vương Trung.

Vương Trung gật đầu: "Dmitri Ivanovich, cho tôi biết ngay lập tức, khẩu pháo này có thể bắn được không."

Bất ngờ khi nghe thấy tên mình, cậu bé có vẻ hơi ngạc nhiên: "Ngài nhớ tên chúng tôi thật sao?"

"Tất nhiên rồi, mau kiểm tra pháo đi."

Hôm qua Vương Trung thực sự đã cố gắng ghi nhớ tên của tất cả mọi người, nhưng vẫn chưa thành công, chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của hệ thống.

Nhưng ít nhất bây giờ anh đã biết có một cậu bé bắn pháo rất giỏi tên là Dmitri Ivanovich.

Chương 6: Ngay cả trong địa ngục này, hoa tình yêu vẫn nở rộ

Kết quả của chuyến "xuất kích" lần này là mọi người hân hoan chở pháo về doanh trại.

Thông thường, pháo binh Ant sẽ dùng la kéo pháo, nhưng nhà xưởng không có la, nên họ phải mượn ba chiếc xe tải chở linh kiện và vật tư của nhà máy để chở ba khẩu pháo này về.

Cuối cùng cũng có pháo, những người lính pháo binh hớn hở, đứng trên thùng xe tải đầy tự tin, như thể chỉ cần dựa vào ba khẩu pháo này là có thể đánh đuổi toàn bộ quân xâm lược.

Sau khi xe vào doanh trại, Vương Trung nhảy xuống khỏi xe jeep, gọi ba người lính đang xuống xe: "Nhanh chóng dỡ pháo xuống, còn phải trả xe tải lại cho nhà máy nữa!

"Mấy cậu đẩy pháo vào bóng cây kia, chặt cành cây che lại! Đừng để máy bay địch phát hiện!"

Máy bay Prosen mấy ngày nay vẫn luôn oanh tạc Loktev, nhưng chủ yếu tập trung vào kho quân nhu, còn doanh trại trống trơn này thì không được chú ý lắm.

Nhưng hôm nay, doanh trại này đã có hơn một nghìn người, đủ để thu hút sự chú ý của phi công Prosen.

Mệnh lệnh của Vương Trung nhanh chóng được thực hiện, xe tải rời khỏi doanh trại, những người lính pháo binh dùng sức người đẩy pháo vào bóng râm, sau đó cầm dao trèo cây chặt cành.

Cảnh tượng đám thanh niên này trèo cây trông giống như đang nô đùa hơn, tiếng cười nói của họ vang khắp doanh trại, khiến cho những người lính đang huấn luyện tân binh cũng phải chú ý.

Vương Trung bất đắc dĩ quát: "Đừng có đùa nữa! Đã lớn hết cả rồi! Mấy người lính kỳ cựu kia cũng quản lính mới đi chứ!"

Những người lính kỳ cựu của Trung đoàn Hậu Amur được thăng chức làm tiểu đội trưởng lập tức nghiêm nghị, bắt đầu quát nạt đám tân binh, tiện thể đá vào mông chúng.

Chẳng mấy chốc, công việc đã hoàn thành, Dmitri chạy đến chào Vương Trung: "Tướng quân, đạn pháo đâu ạ?"

Vương Trung quay sang hỏi Pavlov: "Đạn pháo đâu?"

"Tôi đi viết giấy xin cấp phát ngay đây, đừng vội."

Vương Trung: "Nhân tiện xin luôn xe tải hoặc la cũng được."

Khi chiến dịch Barbarossa bắt đầu trên Trái Đất, mức độ cơ giới hóa của cả hai bên đều không cao như mọi người tưởng tượng, một lượng lớn pháo binh của quân đội Liên Xô hoàn toàn dựa vào ngựa để vận chuyển, hậu cần ngoài tàu hỏa, cũng chủ yếu dựa vào ngựa.

Không chỉ hậu cần của quân Đức phần lớn dựa vào ngựa, mà ngoài lực lượng thiết giáp và bộ binh cơ giới, thì rất nhiều đơn vị khác cũng phải di chuyển bằng cách đi bộ hoặc cưỡi ngựa.

Trong toàn bộ Thế chiến thứ hai, quân đội Mỹ là lực lượng duy nhất cơ bản thoát khỏi sự phụ thuộc vào ngựa, được cơ giới hóa hoàn toàn, với vô số xe tải mười bánh và xe jeep Willys, quân đội Mỹ đã trở thành một lực lượng di chuyển hoàn toàn bằng bánh xe.

Quân đội Ant không phải là quân đội Mỹ, số lượng xe tải GAZ rất hạn chế, hơn nữa hiện tại lại đang trong tình trạng bị đánh bại, nên Vương Trung cũng không hy vọng Pavlov có thể tìm đủ xe tải GAZ.

Chỉ cần dùng la kéo tạm cũng được.

Đối với yêu cầu của Vương Trung, Pavlov cau mày nói: "Tướng quân chỉ cần động miệng, còn tôi là người phải chạy chân, thôi thì chạy cũng được, nhưng ít nhất anh phải bố trí cho tôi đủ tham mưu chứ."

Vương Trung nhướng mày, chỉ vào đám học viên trước mặt: "Tìm vài người trong số họ làm tham mưu không được sao?"

"Không được, bọn họ được đào tạo để làm trung úy, chỉ biết xử lý loại giấy tờ mà một trung đội trưởng có thể gặp phải." Pavlov lắc đầu, "Tôi cần những người có trình độ công chức ít nhất là cấp 9, cấp 10 cũng được.

Hoặc là những học viên đã hoàn thành khóa đào tạo sĩ quan tham mưu - chưa hoàn thành cũng được, nhưng ít nhất phải được đào tạo bài bản."

Vương Trung: "Vậy sao? Hay là tìm vài người sức khỏe yếu để đào tạo từ đầu?"

"Giờ tôi chạy việc đã muốn chết rồi, anh còn muốn tôi dạy học nữa sao? Hơn nữa lại là dạy những người mới chỉ biết chút ít?" Pavlov phản bác.

Vương Trung cũng cảm thấy có phần đúng.

Nhưng Pavlov lại nói tiếp: "Tuy nhiên, có thể xem xét tìm vài người giỏi vẽ bản đồ, mỗi ngày cập nhật bản đồ, như vậy tôi sẽ không phải tự mình làm việc đó nữa.

"Chỉ cần sao chép các ký hiệu trên bản đồ của Bộ Tư lệnh kho quân nhu thì người mới cũng làm được."

Vương Trung vỗ tay: "Vậy được rồi. Vasily, trong số các cậu, ai vẽ bản đồ giỏi?"

Vasily chỉ vào Đại đội 3 của trường pháo binh: "Họ phải học vẽ bản đồ quân sự, sau này có thể sẽ chỉ huy tổ quan sát pháo binh, còn chúng tôi chỉ biết báo tọa độ trên bản đồ thôi."

Vương Trung gật đầu, quay sang nói với Dmitri: "Tìm hai tình nguyện viên đến Bộ Tư lệnh vẽ bản đồ. Ba khẩu pháo cũng không cần nhiều người các cậu như vậy."

"Vâng!"

Dmitri vừa đi, tiếng động cơ vang lên từ phía cổng, Vương Trung vừa quay đầu lại, liền thấy một đoàn xe tải GAZ nối đuôi nhau tiến vào doanh trại.

Vương Trung lẩm bẩm: "Chuyện gì vậy? Tư lệnh kho quân nhu bị điên rồi sao? Trước giờ tiếp tế lúc nào cũng keo kiệt..."

Sau đó, anh thấy Popov ngồi trên chiếc xe dẫn đầu, nhiệm vụ của anh ta là đến ga tàu để nhận chuyến tàu tiếp tế cho Tập đoàn quân Rokossovsky.

Có vẻ như số hàng trên xe tải là vật tư tiếp tế cho Tập đoàn quân, nhưng xe tải lấy ở đâu ra vậy?

Chiếc xe chở Popov chạy thẳng đến trước mặt Vương Trung mới dừng lại.

Giáo chủ mở cửa xe, nhảy xuống, nháy mắt với viên thiếu tướng đang ngơ ngác: "Cậu có gì muốn hỏi không, Aleksei Konstantinovich?"

Vương Trung: "Có, xe tải lấy đâu ra vậy? Mượn của Bộ Tư lệnh kho quân nhu sao? Tôi có thể giữ xe lại không?"

"Yên tâm, số xe tải này là của chúng ta." Popov quay đầu hét lớn với đoàn xe: "Nhanh chóng dỡ hàng, vũ khí chất đống bên cạnh, đạn dược chuyển vào kho. Những người đang loay hoay với pháo kia cũng mau đến giúp một tay - pháo?"

Lúc này Popov mới phát hiện ra những thứ được che đậy dưới tán cây là pháo, vội hỏi: "Lấy đâu ra pháo vậy? Đừng nói là cướp của đơn vị bạn nhé? Tôi không bao che cho hành vi vi phạm kỷ luật đâu!"

Vương Trung: "Yên tâm, đây là do các kỹ sư của xưởng sửa chữa ô tô dùng pháo hỏng lắp ráp lại. Tuyệt đối không vi phạm kỷ luật!"

Popov nhướng mày: "Nếu là trước đây, tôi nhất định không tin. Nhưng bây giờ, tôi tạm thời tin tưởng Bạch Mã tướng quân ở Cao điểm Peniye một lần."

"Sao anh cũng gọi cái biệt danh đó vậy!"

Popov nhún vai: "Ai ở ga tàu cũng gọi như vậy, họ còn biết chúng ta là quân của Bạch Mã tướng quân. Trận sau cậu đừng phụ lòng mong đợi của mọi người đấy."

Nói xong, ông ta quay sang nói với các binh sĩ: "Nhanh chóng dỡ hàng, tranh thủ thời gian, nếu không máy bay địch oanh tạc thì tiêu! Vất vả lắm mới xin được số đạn dược này, nổ mất thì tiếc lắm!"

Thực ra các binh sĩ đã và đang dỡ hàng, Popov chỉ là giục mọi người làm việc nhanh hơn một chút.

Giáo chủ quay lại, lấy từ trong cặp ra một xấp giấy tờ dày cộp đưa cho Pavlov: "Đây là danh sách."

Pavlov thở dài, quay đầu nói với lái xe: "Gọi kế toán đến đây!"

Vương Trung hỏi: "Số xe tải GAZ này được chuyển đến cùng chuyến tàu sao?"

"Đúng vậy, trên xe chở đầy vật tư, được cố định trực tiếp trên tàu, có vẻ như Thái tử đã dặn dò kỹ lưỡng Bộ Hậu cần Đế quốc." Popov chống nạnh, nhìn mọi người đang hối hả làm việc, "Chỉ riêng súng trường Tokarev đã được cấp cho chúng ta ba nghìn khẩu, chúng ta không dùng hết. Ngoài ra còn có rất nhiều súng máy hạng nặng và súng chống tăng."

Vương Trung: "Vậy chúng ta có thể dùng số vũ khí dư thừa để đổi lấy những thứ khác với kho quân nhu không?"

"Hình như không có quy định nào như vậy." Popov có vẻ không chắc chắn lắm, bèn nhìn sang Pavlov.

Pavlov đưa danh sách cho viên kế toán vừa chạy đến: "Đi kiểm kê số lượng theo danh sách."

Sau khi chuyển vẻ mặt u sầu cho viên kế toán, Pavlov thản nhiên trả lời: "Đúng là không có quy định nào như vậy. Nhưng tôi nghĩ Bộ Tư lệnh kho quân nhu sẽ không quan tâm đến việc thu hồi súng trường Tokarev đâu. Tôi đề nghị là dùng số súng đó để đổi lấy những thứ chúng ta cần từ các đơn vị bạn."

Vừa dứt lời, một người lính trong số những học viên đang dỡ hàng bỗng hét lên: "Nhìn kìa, áo choàng! Áo choàng của Cận vệ quân!"

Người lính đó cầm lấy một chiếc áo choàng, khoác lên vai, đứng trên thùng xe tải tạo dáng.

Những người khác cũng xúm lại, ai cũng muốn thử áo choàng.

Popov quát: "Đừng có tự tiện động vào! Đợi quản lý cấp phát! Ai tự ý lấy sẽ bị kỷ luật!"

Người lính lúc nãy đành tiếc nuối đặt chiếc áo choàng xuống.

Vương Trung nghe thấy có người nói: "Alyosha, đợi đến khi nào nhận được áo choàng rồi hãy đi tặng hoa."

Biệt danh của Vương Trung cũng là Alyosha, nên phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ rằng người ta đang gọi mình, nhưng sau đó nhận ra không phải.

Người Nga trùng tên rất nhiều, "Aleksei" nhiều vô số kể, Vương Trung thậm chí còn nghi ngờ, những người Nga không quen biết nhau thường gọi nhau bằng cách ghép tên với tên cha, chính là để tránh nhầm lẫn.

Rõ ràng "Alyosha" này là đang gọi một người lính tên là "Aleksei".

Vương Trung dựa vào góc nhìn từ trên cao, nhanh chóng tìm thấy "Alyosha" này: Aleksei Barfinowicz.

Vương Trung bèn lên tiếng hỏi: "Aleksei Barfinowicz! Cậu muốn tặng hoa cho ai vậy?"

Cả những học viên đi nhận pháo và những học viên đi đón tiếp tế đều dừng lại, ngạc nhiên nhìn Vương Trung.

Aleksei Barfinowicz mừng rỡ nói: "Ngài nhớ tên tôi sao?"

Vương Trung gật đầu: "Đừng có lúc nào cũng ngạc nhiên như vậy. Tôi đã nói là sẽ ghi nhớ tên của tất cả mọi người. Chỉ cần tôi còn sống, các cậu sẽ không trở thành anh hùng vô danh. Aleksei, cậu muốn tặng hoa cho ai vậy?"

Một người lính lanh mồm lanh miệng nhanh chóng nói: "Là Natalia của đội giặt là, thưa tướng quân!"

Vương Trung: "Vậy tôi chúc cậu thành công. Bên ngoài bức tường phía tây doanh trại có một bãi cỏ, hoa baby ở đó đang nở rộ rất đẹp."

Thực ra là do Lyudmila phát hiện ra, cô đã lập tức báo cho Vương Trung, còn tết cho anh một vòng hoa.

Aleksei Barfinowicz mừng rỡ: "Thật sao, thưa tướng quân?"

"Thật đấy. Cậu có thể tranh thủ lúc nghỉ ngơi sau bữa tối để đi hái, sau đó tặng cho cô gái cậu thích lúc hoàng hôn buông xuống." Vương Trung đề

nghị.

Popov nói: "Quả nhiên là tình thánh St. Petersburg, rành rẽ ghê."

Vương Trung nhún vai, thực ra anh chưa từng yêu đương bao giờ, nhưng anh đã đọc hai trăm bộ truyện tranh tình yêu!

Hai trăm bộ chứ không phải hai trăm quyển!

Popov: "Thôi nào! Đừng làm loạn nữa! Tiếp tục làm việc đi!"

Chờ đám binh sĩ ổn định lại việc khuân vác đạn pháo, Popov mới quay sang Vương Trung: "Thực ra, còn một tin tốt nữa."

Vương Trung: "Ồ?"

"Điện hạ Thái tử định điều những đội hình chuyên duyệt binh ở kinh đô tới. Toàn bộ đều là lính của Cục Lễ nghi Hoàng gia, Thái tử có thể trực tiếp điều động."

Pavlov nghe xong liền nhíu mày: "Ý anh là, đội nghi lễ được trang bị T35? Cái thứ đồ chơi đó ngoài làm xe bus du lịch cho Hoàng gia thì còn giá trị gì? Giáp chỗ dày nhất cũng chỉ 30mm! Chỗ mỏng nhất chỉ 10mm!"

Vương Trung: "Anh rõ những chuyện này lắm nhỉ?"

Pavlov sa sầm mặt: "Lúc Chiến tranh Mùa Đông tôi đã thấy qua cái thứ này rồi, cực kỳ tệ hại. Kẻ nào ra lệnh cho nó lên chiến trường đáng ra phải bị xử bắn."

Popov: "Nhưng anh không thể phủ nhận trông nó rất oai phong lẫm liệt, rất thích hợp để duyệt binh."

Vương Trung nhớ lại một chút, đúng là như vậy.

Mẹ kiếp, trước khi trang bị T-34 cho mình, chẳng lẽ phải cho mình thử hết đống trang bị kỳ quặc của Liên Xô hay sao!

Vừa dứt lời, còi báo động phòng không vang lên.

Vương Trung hét lớn: "Đừng khiêng nữa, rời khỏi xe tải, tránh xa đạn dược, tìm chỗ ẩn nấp!"

Chỉ là báo động phòng không thôi, máy bay địch còn một lúc nữa mới tới, đủ thời gian tìm chỗ nấp.

Vương Trung, Pavlov và Popov nhanh chóng chui vào một ụ súng gần đó, ngẩng đầu nhìn trời.

Bên phía trạm tiếp tế vang lên tiếng nổ và tiếng súng phòng không.

Pavlov thở phào nhẹ nhõm: "Lại là đánh bom trạm tiếp tế."

Vừa dứt lời, tiếng động cơ từ hướng trạm tiếp tế nhanh chóng áp sát, sau đó hai chiếc Stuka vừa thả bom xong xuất hiện.

Chúng phát hiện ra đoàn xe GAZ chưa kịp ngụy trang đang đỗ trong doanh trại, bèn tiện tay bắn một loạt.

Một chiếc GAZ ở giữa đội hình lập tức phát nổ bốc cháy, còn nhiều chiếc khác bốc lửa ngùn ngụt.

Tiếng động cơ của địch dần dần xa khuất.

Vương Trung quan sát từ góc nhìn của mình xác nhận máy bay địch đã bỏ đi mới chui ra khỏi ụ súng, nhìn mấy chiếc xe tải đang cháy: "Mẹ kiếp, lại thêm việc cho mấy ông thợ sửa chữa rồi. Có ai bị thương không? Ai chết thì tự lên tiếng!"

Câu nói đùa của Vương Trung lập tức khiến đám thanh niên cười ồ.

Bầu không khí căng thẳng do máy bay địch tấn công cũng vì thế mà dịu đi.

"Đừng cười nữa!" Popov giận dữ nói: "Lấy bình cứu hỏa ra! Các cậu là học viên pháo binh, chắc chắn đã học cách dập lửa rồi! Nhanh dập lửa đi! Đừng để cháy lan sang xe khác!"

Chương 7: Trọng Chùy

Mười phút sau vụ không kích.

Đám cháy cuối cùng đã được dập tắt dưới sự nỗ lực của Đại đội 3 và Đại đội 1 tới hỗ trợ.

Khi ngọn lửa biến mất, đám thanh niên reo hò như vừa đánh thắng một trận lớn.

Popov hét: "Đừng vội mừng! Mau kiểm tra xem trên những chiếc xe bị cháy có bộ phận nào còn dùng được không! Kiểm tra cả những chiếc bị bắn nữa, cái nào hỏng thì sửa chữa, cái nào không hỏng thì lái đến xưởng cho mấy ông thợ kiểm tra lại lần nữa."

Tiếng reo hò của đám binh sĩ nhỏ dần, Vương Trung khẽ nói: "Cho họ vui một chút cũng có sao đâu?"

"Tôi cho rằng như vậy không có lợi về lâu dài." Popov đáp, đồng thời thể hiện thái độ không khoan nhượng: "Đây là công việc của tôi."

Vương Trung lắc đầu ngao ngán.

Nhưng quân đội quả thật cần phải duy trì kỷ luật nghiêm minh, Popov không làm gì sai, hắn cũng chẳng nói gì thêm.

Popov ra lệnh mới: "Các tiểu đội trưởng điểm danh, xem có ai bị thương hay hy sinh không."

Thực ra Vương Trung đã dùng góc nhìn của mình xác định không có thương vong, nhưng lúc này hắn vẫn giả vờ như không biết, nhìn đám lão

binh tiểu đội trưởng đang điểm danh.

Lúc này một chiếc xe ngựa xuất hiện ở cổng doanh trại.

Lính gác định chặn lại, nhưng sau khi nhìn rõ người lái xe liền quyết định mở cổng.

Yegorov cầm roi da, đánh một con ngựa già kéo một chiếc xe ngựa hai bánh vào doanh trại.

Vương Trung: "Ông còn có tài nghệ này nữa cơ à?"

Yegorov thở dài một hơi, dừng xe ngựa, nhảy xuống đưa roi da cho lính gác, nghiêm nghị nhìn Vương Trung: "Tôi là nông dân, nông dân nào mà chẳng biết đánh xe ngựa."

Lúc này mấy người dân trên xe ngựa bước xuống, nhìn thấy quân hàm của Vương Trung liền rụt rè, đứng đó có chút dè dặt.

Yegorov: "Để tôi giới thiệu một chút, đây là những người tình nguyện giúp đỡ chúng ta, đây là Androvich, là thợ may, đây là Pierre, là đầu bếp, còn đây là Nikolai, là thợ đóng giày."

Vương Trung nhíu mày: "Ông muốn những người này làm gì?"

Yegorov nghiêm túc nói: "Thợ may và thợ đóng giày rất quan trọng! Nếu không đến mùa bùn lầy, đám lính sẽ bệnh hết đấy! Cậu có phải người Ant không vậy?"

À thì, không phải.

Nhưng Vương Trung chỉ có thể giả vờ ra vẻ công tử bột không biết gì.

Để chuyển chủ đề, hắn hỏi: "Thế còn đầu bếp? Chúng tôi đã có đội nấu ăn dã chiến rồi."

"Vâng, nhưng ngày nào cũng súp khoai tây cà rốt với bánh mì khô. Không phải tôi chê các cô nấu ăn dở, nhưng chúng ta cần phải cải thiện bữa ăn!" Yegorov nói rồi quay sang đầu bếp: "Anh giỏi làm món gì?"

Pierre đẩy kính: "Món truyền thống Carolin. Tôi từng là bếp trưởng cho Bá tước Boye."

Vương Trung cau mày: "Vậy nghĩa là, anh không phải tên Peter mà bị gọi thành Pierre, anh vốn dĩ tên là Pierre?"

Vì có một thời gian cả châu Âu đều chuộng văn hóa Pháp, nên người Nga đôi khi đổi cách phát âm tên của mình sang "giọng Pháp". Ví dụ như Pierre, một trong những nhân vật chính của "Chiến tranh và Hòa bình", thực ra tên là Peter, nhưng đọc theo tiếng Pháp nghe có vẻ "thời thượng" hơn.

Vương Trung ban đầu cứ tưởng đầu bếp này cũng vậy.

Pierre chỉnh lại quần áo: "Tôi vốn dĩ tên là Pierre, là người Carolin, chạy nạn đến đây sau khi Carolin thất thủ."

Vương Trung: "À... ra vậy..."

Popov trêu chọc: "Vừa hay Aleksei Konstantinovich rất thích đồ ăn Pháp, anh làm đầu bếp riêng cho tướng quân đi."

Mình còn có thiết lập này nữa cơ à?

Vương Trung lắc đầu: "Cũng tốt, anh là đầu bếp chắc quản lý nguyên liệu rất giỏi nhỉ?"

"Vâng. Tôi từng là bếp trưởng mà. Mọi việc trong bếp đều do tôi quản lý." Pierre ngẩng cao đầu đầy tự hào.

Vương Trung: "Được, vậy anh đi quản lý số thực phẩm dự trữ, quân đội hết lương thực tôi sẽ tìm anh!"

————

Ngày 4 tháng 7 năm 914 lịch Julian, Vương Trung vừa mặc quân phục xong thì Popov xông vào phòng ngủ: "Aleksei Konstantinovich, tôi tìm được lính thông tin rồi!"

Vương Trung: "Thật sao? Vậy là từ nay về sau người vẽ bản đồ không cần phải chạy sang Bộ tư lệnh sao chép nữa?"

Thông thường, tình hình chiến sự được phát qua sóng radio từ Bộ tư lệnh Tập đoàn quân của Agasukov, chỉ cần có khả năng giải mã, ai cũng có thể nghe được và cập nhật tình hình chiến tuyến lên bản đồ của mình.

Chiến đoàn Rokossovsky hiện tại không có đại đội thông tin vô tuyến riêng, nên mỗi ngày đều phải cử người chạy sang Bộ tư lệnh trạm tiếp tế sao chép lại bản đồ mới nhất.

Công việc này đến hôm qua vẫn do Pavlov tự mình làm, hôm nay cuối cùng cũng có thể giao cho hai cậu học viên pháo binh rồi.

Nếu có đại đội vô tuyến của riêng mình, sẽ không cần phải lãng phí thời gian chạy sang Bộ tư lệnh trạm tiếp tế nữa.

Tất nhiên, quan trọng hơn là, có đại đội thông tin là có thể trực tiếp nhận lệnh. Hiện tại, cấp trên muốn hạ lệnh cho Chiến đoàn Rokossovsky còn phải thông qua Bộ tư lệnh trạm tiếp tế.

Tuy nhiên, Vương Trung luôn có cảm giác, cấp trên có thể cố tình để chiến đoàn của mình ngồi chơi xơi nước ở đây.

Bởi vì hiện tại, báo cáo chiến trường của Đại bản doanh đã rêu rao là sắp phản công rồi.

Hôm qua, sau khi biết mình đã trở thành người nổi tiếng, Vương Trung đã cố ý tìm báo của mấy ngày hôm nay để đọc - trước đây không đọc vì để một thanh niên Trái Đất thế kỷ 21 xuyên không đến đọc báo thì quả thật hơi

khó khăn.

Chỉ đọc báo thôi, thì hiện tại mặt trận đang rất khả quan, Đế quốc Prosen dưới sự kháng cự quyết liệt của quân đội Ant đã chịu tổn thất nặng nề, cục diện chiến tranh sẽ sớm được xoay chuyển.

Cái kiểu "tiêu diệt 100 triệu quân địch rồi rút lui chiến lược" này đúng là rất quen thuộc.

Vương Trung có một dự cảm chẳng lành.

Hắn chỉ có thể để cho quân đội của mình chuẩn bị sẵn sàng nhất có thể.

"Đi thôi." Vương Trung khoác áo choàng của Cận vệ quân lên. "Đi xem sao. Bọn họ đâu rồi?"

Popov: "Họ đang ở tòa nhà cạnh Bộ tư lệnh. Tôi dẫn anh đi."

————

Hai phút sau, Vương Trung cau mày nhìn tiểu đội lính mặc áo choàng xanh đang đứng xếp hàng trước mặt.

"Không phải anh nói lính thông tin sao?" Hắn hỏi Popov: "Sao lại là đội quân cảnh?"

Popov: "Anh hiểu lầm rồi, Aleksei Konstantinovich, họ là đội phản gián của Tòa án dị giáo địa phương, chuyên dùng xe định vị vô tuyến để truy tìm đài phát thanh của gián điệp.

"Tất cả bọn họ đều được đào tạo bài bản về điện báo và giải mã. Điều tuyệt vời nhất là, bản thân họ đã là thẩm phán, nên khi giải mã không cần thẩm phán mang súng đứng giám sát bên cạnh. Thượng úy, giới thiệu với thiếu tướng một chút đi."

Viên Thượng úy chỉ huy tiểu đội bước lên một bước: "Chúng tôi đã nhận được đài và sổ mật mã, đang tiến hành giải mã báo cáo tình hình chiến sự hôm nay trước khi ngài đến!"

Vương Trung: "Thế còn công tác phản gián?"

Thượng úy: "Những kẻ tình nghi là gián điệp ở địa phương đều đã bị xử bắn, không cần phải định vị vô tuyến nữa."

Hiệu quả thật cao, quả nhiên không hổ danh là Tòa án dị giáo đội mũ xanh!

Popov đứng bên cạnh nói: "Dù sao họ cũng đang rảnh rỗi, nên tôi mượn tạm luôn, đỡ phải chờ cấp trên điều động lính thông tin cho nhanh."

Lúc này Pavlov bước ra khỏi Bộ tư lệnh, nhìn thấy đám người mặc áo choàng xanh liền nhíu mày: "Mấy cậu thật sự mượn được đội trinh sát điện tử của Tòa án dị giáo đấy à! Cậu có biết tôi phải viết bao nhiêu báo cáo vì chuyện này không hả Popov!"

Vương Trung nghiêm túc nói: "Tôi biết anh làm được mà, Pavlov, anh là một quân nhân chuyên nghiệp đầy vinh dự, một thư ký xuất sắc!"

"Bớt nịnh hót tôi đi, cậu nhìn quầng thâm mắt của tôi này, cậu thì ngủ ngon lành, còn tôi!"

Quầng thâm mắt của Pavlov quả thực rất rõ ràng, có thể thấy Tham mưu trưởng đã vất vả đến nhường nào.

Vương Trung quyết định chuồn lẹ, không nghe Pavlov than thở nữa: "Đức cha! Chúng ta có nên đi đón đội nghi lễ được bổ sung hôm nay không?"

Hôm qua Thái tử có nói, sẽ điều động đội hình nghi lễ của Cục Lễ nghi Hoàng gia cho Vương Trung, có thể là loại xe tăng hạng nặng nhiều tháp pháo T-35 chỉ được cái mã.

Hiện tại Vương Trung nghĩ, bất kể có dùng được hay không, cứ nhận lấy đã.

T-35 giáp mỏng, vậy thì đào hố chôn thân xe xuống đất làm hỏa điểm cố định, trên xe có một khẩu pháo 76mm, một khẩu 45mm, đâu phải để trưng cho đẹp.

Chưa kể còn có cả súng máy!

Chỉ cần sử dụng đúng cách, vẫn có thể tiêu diệt quân Prosen.

Popov nhìn đồng hồ, gật đầu: "Ừ, nếu tàu không đến muộn thì cũng sắp đến giờ rồi."

Tuy nhiên, do máy bay địch đánh bom, tàu thường xuyên đến muộn.

Nhưng Vương Trung lại thật sự không có việc gì khác để làm, hiện tại những việc có thể làm đều thuộc về hậu cần, chẳng dùng được đến khả năng đặc biệt của hắn.

Hắn cũng không biết xử lý công văn của quân đội Ant như thế nào, nguyên chủ vốn dốt đặc cán mai cái này, các môn liên quan đều được điểm 0, có thể tốt nghiệp là nhờ quan hệ tốt với Thái tử.

Vương Trung là người Trung Quốc, dựa vào chút ít kỹ năng ngôn ngữ còn sót lại của nguyên chủ để giao tiếp đã là tốt lắm rồi, viết lách thì sai ngữ pháp tùm lum, trước đó Lyudmila bảo hắn viết thư về nhà, hắn loay hoay mãi mới viết được một trang giấy, bị Lyudmila vạch ra 17 lỗi sai.

Từ đó về sau, Vương Trung kiên quyết đóng vai "mù chữ" cho xong.

Tóm lại, không muốn làm, cũng chẳng biết làm công việc văn thư, Vương Trung quyết định chuồn đi, đến ga tàu chờ đội nghi lễ.

"Tôi ra ga tàu chờ, mọi người cứ làm việc đi! Grigory! Lấy xe đến đây!"

Vương Trung vừa gọi vừa đi về phía xe.

Popov: "Tôi cũng đi."

Pavlov: "Anh đi làm gì? Ở lại giúp tôi xử lý công văn! Anh là cha xứ, có một đống văn bản cần anh ký tên đóng dấu đấy!"

Popov: "Điện hạ Thái tử dặn tôi phải đảm bảo Chiến đoàn Rokossovsky tiếp nhận được số vật tư này, tôi đang làm theo lời dặn của cậu ấy."

Vương Trung: "Không cần, tôi tự mình tiếp nhận được, anh ở lại giúp Pavlov xử lý công văn đi."

Popov nhìn Vương Trung với vẻ mặt đầy oán giận.

Có vẻ như anh ta cũng không thích làm công việc giấy tờ.

Hai người đang trừng mắt nhìn nhau thì pháo thủ Dmitri dẫn theo một học viên chạy tới: "Tướng quân! Ngài mau xem đạn pháo mà trạm tiếp tế gửi cho chúng ta này!"

Vương Trung đã gác một chân lên bệ lên xuống của xe Jeep, nghe thấy vậy liền tò mò nhìn sang, thấy Dmitri và cậu học viên kia đang khiêng một thùng gỗ, bên ngoài viết bằng sơn "Đạn pháo 76mm".

Vương Trung: "Sao vậy?"

Khẩu pháo 76mm là bảo bối duy nhất trong tay hắn lúc này, nếu T-35 không đáng tin cậy, việc chống tăng sẽ hoàn toàn dựa vào nó.

Dmitri mở nắp thùng gỗ ra, bên trong là những "quả đạn" xếp ngay ngắn: "Là những quả đạn này này!"

Anh ta lấy ra một "quả đạn" đưa cho Vương Trung xem.

"Là dưa chuột muối đóng hộp!"

Vương Trung đưa tay lên ôm trán.

Trong các loại hồi ký, hắn đã đọc được rất nhiều giai thoại về việc tiếp tế sai đồ, nhưng thường là sai cỡ nòng, còn sai chủng loại thế này thì đúng là hiếm thấy.

Vấn đề là bên ngoài thùng còn ghi rõ ràng là đạn pháo.

Vương Trung: "Cậu đi tìm Tham mưu trưởng đi!"

Pavlov: "Lại tìm tôi? Được rồi, chuyện này đúng là phải tìm tôi... Đưa tôi xem phiếu xuất kho!"

Nhân lúc này, Vương Trung đã lên xe Jeep, vỗ vai Grigory: "Đi nhanh!"

————

Đến nhà ga, Vương Trung bị mùi máu tanh xộc vào mũi đến nhăn mặt.

Hắn chặn một chiếc cáng cứu thương lại, hỏi người lính bị thương có vẻ còn minh mẫn: "Tình hình tiền tuyến thế nào rồi?"

Người lính bị thương vừa mở mắt ra nhìn thấy quân phục và quân hàm của Vương Trung, theo phản xạ định giơ tay chào, nhưng bị Vương Trung ấn

xuống: "Không cần đa lễ. Tình hình tiền tuyến thế nào rồi?"

"Rất tệ, tôi thuộc lực lượng dự bị, hôm qua đã được đưa lên chiến trường. Quân địch sắp hợp vây rồi, tôi đoán chắc ngày mai tàu sẽ không ra khỏi đây được nữa."

Vương Trung cau mày.

Hắn quay sang Popov: "Xem ra chúng ta phải gấp rút chuẩn bị chiến đấu thôi. Tôi nghĩ hôm nay có thể bắt đầu cho xây dựng công sự phòng ngự được rồi."

Popov: "Anh đã chọn được vị trí chưa?"

"Chọn rồi." Vương Trung gật đầu, mấy ngày nay rảnh rỗi là hắn lại xem bản đồ, sớm đã thuộc lòng địa hình của cả Loktev.

Hắn nói tiếp: "Điểm tựa phòng ngự của chúng ta nên đặt ở nhà máy phân bón phía Tây Nam, nhà xưởng được xây dựng bằng bê tông cốt thép rất kiên cố, có một số điểm cao rất thích hợp làm đài quan sát.

"Nếu có pháo binh, sau khi thiết lập đài quan sát ở đó, chúng ta có thể khống chế toàn bộ khu vực Tây Nam thành phố.

"Tường rào của nhà máy phân bón là loại hai lớp gạch đỏ, có thể đục lỗ châu mai để đặt pháo chống tăng, sau khi bị lộ vị trí có thể lợi dụng tường rào để nhanh chóng di chuyển.

"Nếu có xe tăng, hai bên đường cao tốc phía Tây Nam có một số cánh rừng, chúng ta có thể phục kích quân địch ở đó."

Popov nhìn Vương Trung nói vanh vách như sách: "Anh... nắm rõ những thứ này từ khi nào vậy?"

Vương Trung: "Trước khi anh đến, tôi cưỡi Bucephalus đi dạo quanh đây, quan sát thấy cả rồi."

Chắc là lúc đi dạo đã dùng góc nhìn của mình để quan sát.

Popov: "Nhưng anh chắc chắn muốn dùng T-35 để phục kích sao? Cái thứ đồ chơi đó chỉ cần đường hơi gập ghềnh một chút là bò với tốc độ 10km/h, còn chậm hơn cả đi bộ."

Vương Trung cũng nhíu mày: "Ý tôi là nếu có xe tăng tốt. Cho dù là BT-7 tôi cũng mang ra phục kích rồi."

Lúc này, từ xa vang lên tiếng còi tàu.

Ông lão trực phòng điều độ bước ra, chỉ mới mấy ngày mà trông ông đã già đi rất nhiều: "Này, thiếu tướng, xe của các cậu ở đường ray khác, đi qua cầu vượt kia kìa."

Vương Trung phẩy tay chào ông lão, vừa đi vừa nói với Popov: "Ngày đầu tiên chúng ta đến, ông ấy còn dùng kính ngữ, bây giờ... Anh cảm nhận được chưa?"

Popov gật đầu: "Lòng người hoang mang rồi."

Hai người dẫn theo lính cảnh vệ bước qua cầu vượt, đi sang đường ray bên kia.

Lúc này xe lửa đã bắt đầu vào trạm.

Vương Trung dừng lại, đứng trên cầu vượt nhìn thứ được cố định trên toa tàu phẳng dài ngoằng.

Hắn bỗng nhận ra mình bị Pavlov kia đánh lạc hướng.

Tên kia vừa lên đã khẳng định chắc nịch là xe tăng hạng nặng T-35 "ngôi sao duyệt binh", khiến Vương Trung quên mất Hồng quân Liên Xô trước Thế chiến thứ hai còn một loại vũ khí khác rất được ưa chuộng trong các buổi lễ duyệt binh.

Đó chính là pháo nòng siêu nặng B-4 "Cây búa thép".

Vương Trung nhìn tám khẩu pháo nòng siêu nặng B-4 203 mm trên đoàn tàu đang dần dừng lại phía dưới, miệng há hốc không khép lại được.

Mẹ kiếp, bỗng dưng đánh trận giàu to rồi!

Hoàng thái tử! Tuy tôi không biết ông, nhưng ông làm tốt lắm!

Chương 8: Lấy danh nghĩa Hoàng thái tử

Vương Trung đang mừng như điên, bỗng phát hiện ra một điều: "Chờ đã! Sao tôi chỉ thấy xe chở đạn mà không thấy xe kéo đâu nhỉ?"

Trông pháo B-4 có vẻ ngoài giống như pháo tự hành, nhưng thực chất nó không có động cơ.

Rõ ràng nó dùng khung gầm máy kéo nhưng lại không thể tự di chuyển, cần phải có một chiếc máy kéo khác kéo đi.

Trên Trái Đất, người ta đã thử nghiệm phiên bản có động cơ của loại pháo này, nhưng sau đó phát hiện nó quá nặng, hai cái xích nhỏ của máy kéo không chịu nổi, dễ bị lún xuống đất, nên cuối cùng đã từ bỏ.

Chẳng lẽ thế giới này lại khác?

Quả thực, xích của những khẩu pháo hạng nặng trong thời không này trông dài hơn so với những chiếc máy kéo trên Trái Đất.

Thế là Vương Trung thử dò hỏi: "Khẩu pháo này... Chẳng lẽ lại dùng xe chở đạn kéo đi sao? Không kéo nổi đâu nhỉ?"

Popov lại ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ: "Aleksei Konstantinovich, lúc duyệt binh anh làm gì vậy?"

Vương Trung nhún vai, đáp trả một cách quang minh chính đại: "Ngắm ngực phụ nữ đẹp, sao nào?"

"Phụt." Vasili đi theo Grigory làm cảnh vệ phì cười, sau đó bị Popov liếc xéo, lập tức đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng.

Popov thu hồi ánh mắt, nói với Vương Trung: "Số pháo này phải tham gia duyệt binh, mà kéo đi thì phải chĩa nòng về phía sau, không đẹp, nên người ta đã lắp động cơ cho nó."

Vương Trung kinh ngạc: "Thêm động cơ vào thì nó nặng bao nhiêu?"

"Hai ba chục tấn gì đó, tôi là giáo sĩ, chi tiết thì anh hỏi lính pháo binh ấy. Nói chung là không nhẹ đâu."

Vương Trung: "Vậy nó có thể chạy nhanh bao nhiêu?"

Nếu thứ này chạy được 30 km/h trên đường quốc lộ, nói không chừng còn lợi hại hơn cả "ông anh em" của nó trên Trái Đất.

Pháo B-4 của Trái Đất sở dĩ bị lính Đức đặt cho cái tên nghe rất kêu là "Cây búa thép" là có nguyên nhân của nó. Thực ra, pháo nòng 203 mm khá phổ biến ở Mặt trận phía Đông, quân Đức cũng có, nhưng chẳng thấy người Nga đặt cho nó cái biệt danh nào ghê gớm như vậy.

Chủ yếu là quân Đức sử dụng pháo 21 cm của họ như pháo bắn phá, nã vào mục tiêu ở cách đó mười mấy cây số, những người bị nã pháo căn bản không nhìn thấy khẩu pháo bắn ra.

Nhưng Hồng quân Liên Xô thì không như vậy. Pháo nòng siêu nặng B-4 tuy là pháo bắn phá, tầm bắn bắn thẳng lên tới 17 km, nhưng Hồng quân lại thích đẩy nó đến cách lô cốt quân Đức 500 m rồi khai hỏa.

Họ thậm chí còn đẩy nó vào thành phố để đánh nhau trong đô thị.

Lính Đức có thể nhìn thấy rất rõ thứ này chậm rãi tiến đến, nhắm thẳng vào mình.

Thật là quá khủng khiếp, trúng một phát là chết hoặc bị thương tật. Lâu dần, nó có biệt danh là "Cây búa thép".

Sau này, loại pháo này càng ngày càng nổi tiếng, tốc độ triển khai vào vị trí lại chậm, nên thường thì khi nó vào vị trí thì lính trong lô cốt đã chạy sạch.

Nếu thứ này có thể chạy với tốc độ 30 km/h trên đường quốc lộ, e rằng lính trong lô cốt sẽ không kịp chạy mất. Xét cho cùng, phạm vi sát thương của nó thực sự rất lớn.

Popov nhún vai: "Đừng hy vọng nữa. Tốc độ tự hành của nó cũng chỉ ngang với tốc độ diễu binh mà thôi, hệ thống di chuyển của nó được thiết kế chuyên cho duyệt binh."

Vương Trung sững sờ, vì duyệt binh mà bày vẽ ra thứ này, hắn không ngờ tới.

Hắn thở dài, hỏi: "Vậy thứ này có thể dùng xe kéo để cơ động nhanh chóng không?"

Popov: "Tôi chỉ là một Giám mục, anh có thể cân nhắc hỏi binh sĩ của Trung đoàn Pháo binh nhé."

Lúc này, đoàn tàu đã dừng hẳn, Trung đoàn Pháo binh xuống tàu, xếp hàng trên sân ga.

Ấn tượng đầu tiên của Vương Trung về đám lính duyệt binh này là: Nhìn như một lũ lính chì đồ chơi.

Bộ quân phục mà lính duyệt binh mặc khiến người ta có cảm giác như thời đại bị đảo lộn, người mặc bộ đồ này phải đi đánh nhau với Napoleon chứ không phải xuất hiện trên chiến trường hiện đại như thế này.

Vương Trung hỏi Popov: "Tôi có thể ra lệnh cho họ thay quân phục không?"

"Chỉ cần anh kiếm được đủ quân phục như vậy thì được."

"Ừm, nói như vậy..." Vương Trung cười, "Tôi tin Pavlov nhất định kiếm được!"

Lúc này, Vương Trung để ý thấy ở phía Tây Nam, có mấy công nhân đường sắt vẻ mặt căng thẳng đang băng qua đường ray, bắt đầu điều khiển bộ chuyển đường nằm giữa hai đường ray song song.

Trong ấn tượng của anh, từ khi anh dẫn quân đến Loktev, chưa từng thấy công nhân đường sắt nào động vào bộ chuyển đường đó. Trên thực tế, đường ray giữa hai sân ga rất ít khi được sử dụng, chắc là để cho các đoàn tàu tránh nhau khi đông đúc.

Thế nhưng, hiện giờ, đầu máy xe lửa trên tuyến đường sắt gần chiến trường bị tổn thất nặng nề như vậy, vẫn chưa thể hoạt động hết công suất, nên không cần sử dụng đến đường ray tránh tàu.

Vương Trung chăm chú nhìn những người công nhân đó, thấy họ hoàn thành thao tác chuyển đường rồi giơ cao đèn tín hiệu màu xanh lá cây.

Rất nhanh, một đoàn tàu kéo còi hơi, chậm rãi tiến vào ga.

Đoàn tàu này không có toa xe sửa chữa đường sắt và toa xe phòng không, tất cả các toa xe đều được nối với đủ loại toa khác nhau, nào là toa chở quân, toa chở khách thông thường, toa chở hàng, tất cả đều được nối vào với nhau, hơn nữa hoàn toàn không theo thứ tự nào, tạo cho người ta cảm giác là đang vội vàng, nối đại vào cho xong, để khởi hành càng sớm càng tốt.

Vương Trung lẩm bẩm: "Sao tôi lại thấy đoàn tàu này giống như kiểu 'tranh thủ trước khi bị bao vây thì cho chạy thêm một chuyến' vậy?"

Popov: "Tôi cũng có cảm giác đó."

Đoàn tàu chậm rãi dừng lại, chưa dừng hẳn thì lái tàu đã kéo van xả khí của nồi hơi, hơi nước màu trắng lập tức phun ra từ đầu máy, bao trùm cả bánh xe đầu máy.

Một lái tàu nhảy xuống, hét lớn: "Xi lanh hơi của đầu máy bị hỏng rồi, không chạy nhanh được nữa! Phải thay đầu máy!"

Vương Trung không quá để ý đến lời lái tàu nói, mà nhìn chằm chằm vào những hành khách trên đoàn tàu.

Toàn là thường dân.

Hơn nữa, phần lớn là phụ nữ và trẻ em, rất nhiều khuôn mặt non nớt đang áp sát vào cửa sổ toa tàu, nhìn ra bên ngoài.

Trên mặt ai nấy đều không có lấy một nụ cười.

Công nhân đường sắt kéo ống dẫn nước đến, lần lượt cung cấp nước cho từng toa tàu. Vô số bàn tay cầm đủ loại chai lọ, bình nước thò ra từ cửa sổ toa tàu, tranh nhau lấy nước đổ vào nồi hơi.

Vương Trung nhìn thấy một bé gái, cầm bình nước, uống một hơi cạn sạch, như thể đã lâu lắm rồi chưa được uống nước.

"Đây là tranh thủ trước khi bị bao vây, đưa càng nhiều phụ nữ và trẻ em ra ngoài càng tốt đây mà." Hắn lẩm bẩm.

Popov: "Giữ vững được nửa tháng... Xem ra là không giữ được nữa rồi."

Vương Trung bỗng giật mình thon lọn: "Bây giờ không phải lúc than thở! Nếu bên đó không giữ được, chúng ta phải hành động thôi!"

Hắn nhoài người ra lan can cầu vượt, hét lớn với đội hình lính duyệt binh bên dưới: "Tôi là Thiếu tướng Rokossovsky đây, đừng xếp hàng nữa, nhanh chóng dỡ pháo xuống, đưa đến bãi tập kết số 3 bên kia! Rồi đến tiểu đoàn phòng không bên cạnh lấy vải nguỵ trang. Tôi muốn các anh biến bãi tập kết số 3 thành trận địa pháo trước chiều nay!"

Thiếu tá chỉ huy đội lính duyệt binh giơ tay chào: "Tuân lệnh, thưa tướng quân!"

Popov ngạc nhiên nhìn Vương Trung: "Sao anh biết bãi tập kết số 3 thích hợp làm trận địa pháo?"

"Tôi đi khảo sát rồi."

Thực ra là quan sát từ trên cao.

Vương Trung: "Bên cạnh là tiểu đoàn pháo cao xạ bảo vệ nhà ga, cũng có khả năng phòng thủ nhất định trước các cuộc không kích của địch, nguỵ trang kỹ càng là có thể trụ được khá lâu. Điều này không quan trọng, đi với tôi đến sở chỉ huy hậu cần!

"Tình hình hiện giờ, đạn dược và vũ khí trang bị tiếp tế cho Bogdanovka chắc chắn không thể chuyển đến được nữa, chúng ta phải trưng dụng số này ngay lập tức!"

Vương Trung vừa nói vừa đi dọc theo cầu vượt để quay trở lại, những người khác vội vàng đi theo.

Ra khỏi nhà ga, Vương Trung lập tức lên xe jeep của Grigory, giục: "Đến sở chỉ huy hậu cần!"

Popov vừa lên xe, Grigory đã khởi động máy.

Vasili định lên xe, nhưng lại do dự một chút rồi không lên nữa, quay người chạy như bay về phía doanh trại.

————

Xe jeep vừa đến sở chỉ huy hậu cần, Vương Trung đã sải bước đi vào trong, kết quả đụng mặt Trung đoàn trưởng Trung đoàn bộ binh đóng giữ Loktev.

Vương Trung chặn hắn lại: "Anh vội vàng đi đâu đấy, Alexandr Alexandrovich?"

Nghe thấy tên mình, viên Trung đoàn trưởng hơi sững sờ, vì đây là lần đầu tiên Vương Trung nói chuyện với hắn, giọng nói rất xa lạ. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy quân hàm tướng và chiếc áo choàng của sĩ quan Cận vệ, lập tức đứng nghiêm chào: "Chào ngài!"

Vương Trung hờ hững phẩy tay, lặp lại câu hỏi vừa nãy: "Anh đang vội đi đâu vậy, Alexandr Alexandrovich?"

"Sở chỉ huy hậu cần yêu cầu trung đoàn chúng tôi xây dựng công sự phòng ngự ở ngoại ô."

Vương Trung: "Trước đây vẫn chưa xây dựng sao?"

"Đã đào rồi, nhưng chưa đủ." Viên Trung đoàn trưởng vẻ mặt buồn rầu, "Chúng tôi tập trung đào hầm bê tông cốt thép, bây giờ lại yêu cầu đào hào chống tăng, làm sao có thể đào xong hào chống tăng che chắn toàn bộ phía Tây Nam thành phố chỉ trong vòng một ngày được?"

Vương Trung: "Anh có thể điều động thường dân trong thành đi đào."

Alexandr: "Trong thành đã thành lập ba tiểu đoàn lao động rồi, nhưng đều được phái đi sửa chữa đường sắt cả rồi, bây giờ trong thành chỉ còn phụ nữ thôi."

"Phụ nữ có thể gánh vác nửa bầu trời, cứ để họ đào, dù sao cũng hơn là không hoàn thành nhiệm vụ."

Nói xong, Vương Trung vỗ vai Alexandr.

Viên Trung đoàn trưởng gật đầu, sải bước rời đi.

Popov hỏi: "Anh quen hắn à?"

"Không, tôi chỉ tiện thể nhớ tên hắn thôi. Dù sao hắn ta cũng là Trung đoàn trưởng Trung đoàn bộ binh đóng giữ ở đây."

Vương Trung tiếp tục đi vào trong sở chỉ huy, khi bước vào phòng bản đồ, anh thấy cảnh tượng hỗn loạn.

Chỉ huy hậu cần đang cầm điện thoại gào lên: "Cái gì? Cái gì? Còn bao nhiêu đầu máy?"

Xem ra là đang gọi điện thoại cho nhà ga.

Vương Trung bước đến bên cạnh bản đồ, xem xét tình hình mới nhất - ít nhất là sáng nay, trên bản đồ, Bogdanovka vẫn chưa bị bao vây, thế gọng kìm của quân địch dường như còn phải một khoảng thời gian nữa mới khép lại.

Popov cũng bước đến xem bản đồ cùng anh, vẻ mặt nghiêm trọng.

Chỉ huy hậu cần cuối cùng cũng nói chuyện điện thoại xong, lẩm bẩm một câu "Thật là xui xẻo" rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn Vương Trung: "Chào tướng quân, chúc ngài buổi trưa tốt đẹp."

Thực ra lúc này còn chưa đến trưa.

Căn cứ hậu cần Loktev khá lớn, nên chỉ huy hậu cần ở đây cũng là Thiếu tướng, trong trường hợp công việc như thế này, các sĩ quan đồng cấp có thể không cần chào hỏi để tiết kiệm thời gian.

Vương Trung: "Bây giờ Bogdanovka sắp bị bao vây rồi, tôi đoán là đồ tiếp tế chuyển đến đó sẽ không đến được nữa. Tôi cho rằng mục tiêu tiếp theo của quân Đức là Loktev, tôi cần trưng dụng số vũ khí đạn dược này ngay lập tức để chuẩn bị cho trận chiến phòng thủ."

Chỉ huy hậu cần hỏi: "Anh có lệnh không?"

Vương Trung: "Quân địch sắp đánh đến rồi! Bây giờ không phân phát vũ khí đạn dược, chẳng lẽ để mặc cho chúng cướp lấy rồi dùng nó để chống lại chúng ta sao?"

"Tôi chưa nhận được thông báo nào về việc quân địch sắp đánh đến." Chỉ huy hậu cần nói, "Bên Bogdanovka đang nỗ lực giải vây."

Vương Trung: "Giải vây bằng cách nào?"

"Quân đoàn xe tăng số 23 đang tấn công." Chỉ huy hậu cần đáp, "Đây là lực lượng mới được bổ sung."

Vương Trung: "Tôi không thấy họ đi qua đây?"

"Họ không đi đường sắt, các đơn vị xe tăng có thể cơ động trên hầu hết các tuyến đường nông thôn."

Vương Trung: "Vậy thì phần lớn xe tăng sẽ bị hỏng hóc do trục trặc kỹ thuật trên đường! Hơn nữa, quân địch còn có không quân, những chiếc xe tăng không bị hỏng sẽ bị không quân địch tiêu diệt!"

"Chuyện đó thì tôi không rõ. Tóm lại, số vũ khí đạn dược này sẽ được chuyển lên sau khi Bogdanovka được giải vây. Không có lệnh thì ai cũng không được phép điều động." Chỉ huy hậu cần nói chắc như đinh đóng cột.

Vương Trung thầm chửi một câu, đúng lúc này, một sĩ quan tham mưu chạy xộc vào, hô lớn: "Báo cáo, chỉ huy, mời ngài nhìn ra ngoài kìa!"

Hai "vị chỉ huy" trong phòng đồng loạt nhìn ra ngoài cửa sổ theo hướng tay viên tham mưu.

Vài chiếc xe tải lớn chạy vào sân sở chỉ huy, những người lính mặc áo choàng Cận vệ, tay lăm lăm súng trường bán tự động Tokarev mới tinh nhảy xuống xe, xếp hàng ngay ngắn trên sân.

Lá cờ của Trung đoàn bộ binh Cận vệ số 31 tung bay trong gió.

Chỉ huy hậu cần quay phắt lại, trừng mắt nhìn Vương Trung: "Tướng quân Rokossovsky, anh muốn làm gì vậy?"

Vương Trung cũng ngớ người, hắn đâu có ra lệnh điều động quân đội?

Rồi anh nhìn thấy Vasili trong hàng ngũ.

Hiểu rồi.

Nhưng tình huống này, có khi lại có thể lợi dụng để gây sức ép với chỉ huy hậu cần.

Vương Trung nhìn thẳng vào mắt viên chỉ huy hậu cần: "Tôi đã từng chiến đấu với quân Đức, và đánh bại chúng! Không ai hiểu rõ chúng hơn tôi! Linh cảm mách bảo tôi rằng Loktev sẽ sớm bị tấn công!

"Anh cũng nghĩ vậy, phải không? Nếu không, anh đã chẳng yêu cầu Trung đoàn bộ binh đào hào chống tăng!"

Chỉ huy hậu cần mím chặt môi, không phản bác.

Vương Trung: "Tương tự, anh cũng biết rằng, đồ tiếp tế không thể nào chuyển đến được Bogdanovka nữa! Có lẽ họ sẽ không bao giờ dùng đến số đồ tiếp tế đó!"

Chỉ huy hậu cần: "Cho dù là vậy, tôi cũng không thể giao số đồ đó cho anh khi không có lệnh!"

Vương Trung rất muốn đấm cho tên quan liêu chết tiệt này một phát, nhưng anh lập tức nghĩ ra một kế.

"Tôi có thể viết giấy vay nợ cho anh!" Vương Trung ngừng lại một chút, thấy viên chỉ huy hậu cần có vẻ vẫn chưa xiêu lòng, bèn nói thêm, "Lấy danh nghĩa của Hoàng thái tử!"

Chỉ huy hậu cần chớp chớp mắt, gật đầu: "Được rồi, anh viết giấy vay nợ đi, muốn lấy gì thì lấy, tôi thấy anh đã điều cả xe đến đây rồi, tôi cũng khó mà ngăn cản."

Chương 9: Gặp địch

Vương Trung: "Tốt! Mang danh sách vật tư của các anh ra đây!"

Một lát sau, một cuốn sổ dày cộp như từ điển được mang đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung nhìn cuốn sổ mà nhíu mày, thế này thì đến bao giờ mới lật xong? Thế là anh hỏi thẳng: "Có mìn không?"

Trong trận chiến phòng thủ sắp tới, chắc chắn anh sẽ không có ưu thế về quân số và trang bị, muốn tiêu diệt quân địch là điều không thực tế, chỉ có thể câu giờ.

Mà nói đến việc câu giờ, không có gì phù hợp hơn mìn.

Vương Trung là một người rất thích dùng mìn, trước khi xuyên không, anh rất thích chơi một tựa game chiến thuật thời gian thực về đề tài Thế chiến thứ hai - Company of Heroes 2. Khi chơi xếp hạng 1vs1, anh có thói quen đặt mìn, cứ đến lúc là lại cho lính công binh đi đặt mìn ở những vị trí mà xe bọc thép hạng nhẹ của đối phương có khả năng đi qua, bất kể là đã do thám được xe bọc thép hạng nhẹ của đối phương hay chưa.

Ấn tượng của anh về mìn là: Giá rẻ, dễ đặt, chỉ cần gài bẫy được một lần là coi như lời to.

Chính vì vậy, lúc này, câu đầu tiên anh hỏi là có mìn hay không.

"Hình như là hết rồi." Chỉ huy hậu cần lắc đầu, "Loại này, cứ vận chuyển đến là bị lấy đi ngay. Anh có thể hỏi thử Trung đoàn bộ binh, lần trước, khi họ thiết lập tuyến phòng thủ đã nhận một lô mìn, bố trí bãi mìn ở phía Tây Nam thành phố, có thể còn."

Mẹ kiếp! Vương Trung thầm nghĩ, sao cái gì mình muốn cũng không có vậy? Chỉ có dưa chuột muối là nhiều vô kể!

Lúc này, anh liếc mắt thấy Vasili đang rón rén lẻn vào phòng, đứng sau lưng Thượng sĩ Grigory.

Vương Trung: "Vasili Alexandrovich!"

Vasili giật bắn mình, đứng nghiêm: "Có!"

Vương Trung: "Biết tôi gọi cậu làm gì không?"

"Để tối nay tôi tiếp tục đi dọn phân ạ!" Chàng trai trẻ trả lời dõng dạc.

Vương Trung: "Tốt lắm, thông minh đấy. Cậu đây là biết sai vẫn cố tình phạm phải!"

Anh đang định mắng tiếp thì Popov chen vào giữa anh và Vasili, nghiêm giọng nói: "Có phải cậu giả truyền mệnh lệnh, tập hợp quân đội không?"

"Tôi nghĩ có thể cần nhiều nhân lực để vận chuyển trang bị, thưa Giám mục!"

Popov: "Trở về viết bản kiểm điểm, không dưới năm trăm chữ, tiện thể dọn nốt chỗ phân của hôm nay đi."

"Rõ!"

Vương Trung: "Nhưng bây giờ có một nhiệm vụ vẻ vang muốn giao cho cậu! Cậu biết tiếng Đức không?"

Vasili: "Dạ biết ạ."

"Cậu biết thật sao?" Popov kinh ngạc, "Nhà cậu làm gì?"

"Bố tôi là giáo sư âm nhạc tại trường đại học, thưa Giám mục! Ông ấy biết tiếng Đức và tiếng Pháp, nên tôi cũng biết."

Vương Trung gật đầu: "Rất tốt, anh tìm hai bạn học quen thuộc đến đội xe hơi ở trạm binh lĩnh một chiếc Jeep, rồi đi kiếm thêm ít tấm gỗ."

Vasili vẻ mặt nghi hoặc: "Chúng ta muốn làm gì vậy, thưa tướng quân?"

"Ba người lái xe Jeep, đi một vòng ở phía nam thành Tây, thấy chỗ nào phù hợp để đặt mìn thì cắm biển báo, trên đó dùng tiếng Prosen viết 'Cẩn thận khu mìn'."

Vasili nghe xong vui vẻ: "Được, tôi thích việc này!"

Tên này quả nhiên thích việc này!

Vasili còn nói thêm: "Tôi xin đi lĩnh thêm ít thuốc nổ và kíp nổ, đặt thuốc nổ kiểu kéo dưới tấm biển, cho người Prosen một chút 'bất ngờ'!"

Vương Trung nghe đề nghị này hay, cũng hào hứng nói: "Vậy tôi đề nghị các anh làm thêm ít pháo hoa và phốt pho trắng, quân địch xô đổ biển báo, phốt pho trắng sẽ tự bốc cháy đốt pháo hoa, 'khuyến khích' tinh thần bọn chúng!"

Vasili cười càng vui vẻ: "Được được được! Vẫn là tướng quân có chủ ý!"

Vương Trung nghiêm mặt: "Đi đi."

Vasili xoay người bỏ chạy.

Popov nhìn theo bóng lưng hắn: "Trở về nhớ viết kiểm điểm và đi dọn phân!"

Vương Trung nhìn vị giáo chủ, muốn nói lại thôi.

Popov: "Làm gì? Đây là việc của tôi, tôi không can thiệp vào chỉ huy quân sự, anh cũng đừng can thiệp vào việc của tôi."

Lúc này vị tư lệnh trạm binh lên tiếng: "Cách này có hiệu quả không?"

Vương Trung: "Chưa biết. Nhưng dù sao cũng tốt hơn là không làm gì cả."

Vị tư lệnh trạm binh lại hỏi: "Vậy tại sao lại viết tiếng Prosen?"

Vương Trung: "Vì người Ant không hiểu, nên sẽ không để ý đến biển báo."

"Có lý."

Vương Trung: "Không bàn chuyện này nữa, mìn không có, vậy pháo đâu? Tôi đoán cũng không có, đúng không?"

"Đúng." Vị tư lệnh trạm binh giang hai tay ra: "Bây giờ xe tăng của Prosen được đồn thổi lên đến mức thần kỳ, đâu đâu cũng phát cuồng đòi pháo chống tăng. Đương nhiên nếu vận chuyển thuận lợi thì pháo 45mm có thể đáp ứng đủ, nhưng bây giờ vận chuyển không thuận lợi.

"Còn ZIS-3, thứ đó vốn đã hiếm."

Pháo phản lực 76mm ZIS-3, vào thời điểm này là một thứ hiếm có.

Lúc này Vương Trung đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: "Tôi nhớ ra rồi, số đạn pháo 76mm các anh cấp cho tôi là dưa chuột muối đóng hộp! Nhanh mang cho tôi đạn pháo 76mm thật!"

Vị tư lệnh trạm binh lại bình tĩnh nói: "Đây là vấn đề xảy ra khi đóng gói ở hậu phương, trước đó còn có chuyện trong thùng đạn pháo cối 82mm lại chứa đạn cối 60mm, cũng không biết cỡ nòng không đúng mà họ nhét vào kiểu gì."

"Vậy đạn pháo 76mm thật đâu?"

"Có. Trong số vật tư chuyển đến Bogdanovka có không ít."

Ngay sau đó Vương Trung bắt đầu liệt kê: "Tôi còn cần súng tiểu liên, súng phun lửa, lựu đạn chống tăng, chai rỗng và cồn..."

Vị tư lệnh trạm binh: "Hay là thế này, tôi mở cửa kho ra, mỗi kho anh viết một giấy biên nhận, mọi người tự vào lấy. Dù sao mọi người cũng đã đến nơi rồi."

"Cũng được."

————

Vương Trung để các chiến sĩ chất đầy xe tải, Yegorov lái xe Jeep vào đại viện bộ tư lệnh, xe còn chưa dừng hẳn đã lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Bogdanovka..."

Anh chợt nhận ra loại tin tức này không thích hợp để nói to, liền ngưng lại, đợi Yegorov đến gần mới nhỏ giọng nói: "Quân địch sắp đánh đến rồi."

Yegorov: "Tôi cũng đoán được. Tôi thấy rất nhiều người dân đang chạy nạn ở ngã ba đường phía Tây Nam."

Vương Trung: "Hôm nay chúng ta phải vào trận địa, bắt đầu xây dựng công sự, chọn nhà máy phân bón đã xem xét làm điểm phòng ngự."

"Được, để tôi sắp xếp."

Vương Trung lại hỏi: "Với kinh nghiệm của anh, sau khi quân địch tấn công Loktev bị chặn lại, sở chỉ huy của đội quân tuyến đầu, ví dụ như sở chỉ huy sư đoàn sẽ ở đâu?"

Yegorov: "Chuyện này khó nói lắm, về lý thuyết sở chỉ huy có thể ở bất cứ đâu, kéo đường dây điện thoại đến đâu là sở chỉ huy đến đó. Nhưng nơi tập kết binh lính thì dễ đoán hơn, dù sao có nhà mà không dùng thì phí, đúng không?"

Vương Trung: "Vậy có thể là chỗ nào?"

"Kalinnovka, Novoros, đều có khả năng."

Vương Trung quay đầu lại nói với Grigory: "Lái xe đến đây, tôi muốn tự mình đi trinh sát mấy ngôi làng này."

Grigory: "Chỉ có hai chúng ta thôi sao? Nếu quân Prosen đã bao vây Bogdanovka, đội trinh sát của chúng có thể đã trà trộn vào phía Tây Nam của chúng ta, lúc nào cũng có thể chạm trán."

Vương Trung: "Vậy chúng ta mang theo một tiểu đội, thêm một khẩu súng máy, lấy một chiếc xe tải đi theo."

Yegorov: "Tôi cũng đi..."

Vương Trung ngăn anh lại: "Anh ở lại chỉ huy thiết lập phòng tuyến, việc này anh làm được."

Dù sao bản thân Vương Trung cũng chỉ mới chơi game, tuy dựa vào sở thích cũng từng xem qua một số tài liệu huấn luyện quân sự mua được trên mạng, ví dụ như cuốn cẩm nang chiến thuật bộ binh của Đức do NXB Chỉ Văn dịch và xuất bản, nhưng đều chỉ là đọc lướt qua.

Việc bố trí phòng tuyến vẫn là Yegorov chuyên nghiệp hơn, chuyên nghiệp hơn rất nhiều.

Nhưng nói về trinh sát, chắc chắn là Vương Trung giỏi hơn, dù sao anh cũng có "Thiên Nhãn".

Hơn nữa, phần mềm hack cũng thúc giục Vương Trung phải tự mình đi trinh sát. Tầm nhìn của quân đội dưới quyền ngay cả kẻ địch được đánh dấu cũng không nhìn thấy, tổng "khoảng cách nhìn" cũng ngắn hơn, anh phải tự mình đến tiền tuyến mới có thể phát huy tối đa hiệu quả của phần mềm hack này.

Tiện thể nói thêm, tất cả hồi ký mà Vương Trung từng đọc qua, chỉ cần là hồi ký của sĩ quan cấp trung và cấp thấp, đều sẽ nhấn mạnh tầm quan trọng của việc tự mình thị sát tiền tuyến.

Vương Trung định thực hành thử xem.

Yegorov với vẻ mặt "Cậu đúng là cấp trên có tố chất", giơ tay chào Vương Trung: "Giao cho tôi. Cậu cũng chú ý an toàn."

Vương Trung: "Tôi có trung sĩ Grigory đi cùng rồi."

Siêu nhân Slav có thể dùng xẻng công binh đánh bật ngược trở lại bảy tám quả lựu đạn thì khá là đáng tin cậy.

Trung sĩ Grigory nhìn về phía xa, có vẻ hơi ngại ngùng.

————

Vương Trung cứ như vậy lên xe Jeep xuất phát đi khảo sát địa hình.

Ngoài Vương Trung và trung sĩ Grigory ngồi ở ghế sau và ghế phụ, trên xe Jeep còn có Dmitry - xạ thủ pháo tài năng - lái xe.

Đằng sau xe Jeep là một chiếc xe tải GAZ, trên nóc cabin có gắn một khẩu súng máy hạng nhẹ DP28, thường được gọi là "Đại Bàn Kê".

Một tiểu đội lính Cận vệ Quân trang bị súng trường bán tự động Tokarev mới tinh ngồi trong thùng xe tải.

Xe vừa mới ra khỏi thành chưa được bao lâu, Vương Trung đã lên tiếng: "Dmitry, dừng lại!"

Chiếc xe Jeep lập tức phanh gấp, dừng lại trên con đường đất.

Vương Trung xuống xe, bước xuống vệ đường, dùng chân giẫm lên nền đất đen màu mỡ.

Anh quay đầu hỏi Grigory đang đi theo sau: "Anh là nông dân phải không, trung sĩ?"

"Vâng, thưa ngài."

Vương Trung tiếp tục hỏi: "Vậy vào mùa này, tốc độ di chuyển của xe la trên vùng đất đen này có nhanh không?"

Grigory lắc đầu: "Không nhanh, hơn nữa còn làm hỏng móng la, thợ rèn trong làng sẽ mắng vốn. Chỉ khi nào mặt đất đóng băng cứng vào mùa đông thì xe la mới di chuyển dễ dàng trên loại đất này. Nhưng lúc đó tuyết thường rất dày."

Vương Trung gật đầu.

Xe tải đi xuống đường cái tốc độ chắc chắn sẽ chậm hơn, thậm chí có thể bị sa lầy. Nếu xe la cũng không thể rời khỏi đường cái, vậy quân địch sẽ buộc phải tấn công dọc theo con đường.

Chiến thuật thọc sâu chỉ có bộ binh nhẹ với nhu cầu tiếp tế tương đối thấp mới có thể thực hiện được.

Ở làng Cao điểm Peniye, đội quân vòng ra phía sau của quân địch không chỉ ít về số lượng mà khoảng cách vòng cũng rất ngắn, như vậy xe bán xích mới không bị nằm đường vì hết xăng.

Muốn bao vây một thành phố có nhiều nhà máy như Loktev thì độ khó sẽ tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, Loktev cũng không phải là một hòn đảo cô lập, xung quanh thành phố còn có nhiều đơn vị quân đang nghỉ ngơi và bổ sung lực lượng như Quân đoàn Rokossovsky. Những đơn vị này đóng quân ở các ngôi làng xung quanh thành phố, chắc chắn họ sẽ tổ chức phòng ngự ngay tại chỗ.

Như vậy, tạm thời không cần phải lo lắng về việc bị bao vây.

Vương Trung leo lên xe, đợi Grigory lên xe xong b liền vung tay: "Tiếp tục đi!"

————

Kalinnovka là một ngôi làng khiến Vương Trung liên tưởng đến làng Cao điểm Peniye.

Vương Trung đứng trên sườn đồi phía bắc làng nhìn xuống, ấn tượng này càng thêm rõ ràng.

Tất nhiên, ngôi làng này có vẻ nhỏ hơn Cao điểm Peniye, ít nhất là qua ống nhòm, Vương Trung không nhìn thấy nhà máy rượu và trang viên rộng lớn của ông Boye.

Nhưng nhà thờ thì trông y hệt như ở Cao điểm Peniye.

Tháp chuông kia trông như thể sẽ bị xe tăng Prosen bắn sập chỉ bằng một phát đạn.

Quan sát từ trên cao, Vương Trung phát hiện trong làng có quân đội của Ant.

Vì vậy, anh quyết định vào làng xem sao.

Vào làng, Vương Trung nhanh chóng tìm thấy vị thiếu úy đang chỉ huy một toán quân nhỏ trong bưu điện của làng.

"Tướng quân!" Vị thiếu úy giơ tay chào, vẻ mặt căng thẳng.

Dù sao đội quân mà Vương Trung mang theo đều khoác áo choàng của Cận vệ Quân.

Vương Trung khẽ gật đầu đáp lễ, sau đó đi thẳng vào vấn đề: "Các anh là đơn vị nào?"

"Báo cáo tướng quân, chúng tôi là Trạm Quan sát Phòng không số 133, nhiệm vụ của chúng tôi ở đây là khi nào nghe thấy tiếng động cơ máy bay địch thì báo cáo cho Loktev qua điện thoại."

Vương Trung "Ồ" lên một tiếng, rồi hỏi: "Nhìn quân phục, các anh là giáo sĩ à?"

Thiếu úy: "Chúng tôi không phải, chúng tôi là Quân đoàn Hộ giáo."

Quân, Quân đoàn Hộ giáo? Trong biên chế của các anh có cả nô lệ và người máy, còn người chỉ huy các anh là một Tech-Priest với tám chi cơ khí giống như xúc tu bạch tuộc phải không?

Không, không thể nào, chắc chỉ là trùng tên thôi. Dù sao bối cảnh của Warhammer 40k cũng được người Anh xây dựng dựa trên các nguyên mẫu lịch sử khác nhau.

Vương Trung: "Vậy giáo sĩ của các anh đâu?"

Thiếu úy: "Đang ở trên lầu nghe lén máy bay của quân địch đấy."

"Nghe lén?" Vương Trung nhướng mày.

"Đúng vậy."

"Dẫn tôi lên xem thử." Nói xong, Vương Trung nhận ra lời nói có phần hơi quá cứng rắn, dù sao họ cũng không cùng một đơn vị, nên anh bèn thêm vào một câu: "Tôi có thể lên xem thử được không?"

"Mời đi theo tôi."

Vương Trung đi theo vị thiếu úy, leo lên sân thượng tầng ba của bưu điện.

Trên sân thượng lắp đặt rất nhiều chiếc loa lớn.

Vương Trung từng thấy loại thiết bị này trong một tập sách ảnh về Thế chiến thứ nhất, người Anh đã sử dụng thiết bị tương tự để nghe tiếng động cơ của khinh khí cầu Zeppelin khi chúng tấn công nước Anh.

Sau này khi radar ra đời, loại thiết bị mang đậm phong cách steampunk này đã bị loại bỏ.

Một nam giáo sĩ đang ngồi dưới dãy loa khổng lồ, đeo tai nghe.

Vương Trung nhỏ giọng hỏi vị thiếu úy: "Chẳng lẽ vị giáo sĩ này cũng có năng lực dẫn đường cho thần tiễn?"

"Chắc là không." Vị thiếu úy đáp: "Trên thánh huy của những giáo sĩ có khả năng dẫn đường cho thần tiễn thường được trang trí hình đôi cánh thiên thần. Giáo sĩ Peter chỉ có thể điều khiển Âm Trận này thôi."

Xem ra tên chính thức của thiết bị này là Âm Trận.

Vương Trung đang định hỏi thêm vài câu thì giáo sĩ Peter bỗng nhíu mày, bắt đầu thao tác trên bảng điều khiển trước mặt, sau đó thiết bị cơ khí liền chuyển hướng những chiếc loa đang hướng lên trời xuống mặt đất.

Vương Trung nhận ra điều gì đó, liền hỏi: "Giáo sĩ, có phải ngài nghe thấy tiếng động lạ trên mặt đất không?"

Tuy không tháo tai nghe, nhưng vị giáo sĩ vẫn trả lời: "Phải, hơn nữa còn rất gần, đừng làm ồn! Tôi đang phân tích âm thanh!"

Ông cầm lấy một cuốn sách bìa da, nhanh chóng lật giở, cuối cùng dừng lại ở một trang.

"Là tiếng xe máy của Prosen! Có ít nhất ba chiếc xe máy đang tiến về phía làng này!"

Chương 10: Bắt sống đội tiên phong

Vương Trung lập tức chạy đến lan can sân thượng, giơ ống nhòm lên.

"Tôi chẳng nhìn thấy gì cả!"

Giáo sĩ Peter: "Tất nhiên rồi, khoảng cách nghe được xa hơn khoảng cách nhìn thấy rất nhiều! Vấn đề là âm thanh truyền đến sẽ bị trễ, hơn nữa địa hình cũng có thể khiến âm thanh bị biến dạng.

"Rất có thể không chỉ có ba chiếc xe máy."

Vương Trung nheo mắt, quan sát kỹ lưỡng dãy Âm Trận.

— Đây là radar sóng milimet có thể phát hiện mục tiêu trên mặt đất sao?

Hay là loại thuần túy bị động, không tự phát ra sóng điện từ?

Anh đi vòng quanh Âm Trận một vòng, chỉ vào dây điện hỏi: "Dây điện này dùng để cấp điện cho cái gì, bộ khuếch đại âm thanh à?"

"Không, là cấp điện cho động cơ ở đế." Peter chỉ vào tai mình: "Còn việc phân tích âm thanh là dựa vào đôi tai được thần ban phước của tôi."

Vương Trung: "Ồ. Tôi cứ tưởng các giáo sĩ cầu nguyện, giáo sĩ tụng kinh đều là nữ — Ý tôi là, là phụ nữ, là quý bà."

Anh phải đổi cách gọi đến ba lần mới ra được cách xưng hô tương đối trang trọng.

Peter cau mày: "Sao... sao ngài lại thiếu hiểu biết như vậy, thưa thiếu tướng? Giáo sĩ được ban phước về cơ bản là có cả nam lẫn nữ."

Vương Trung: "Tôi chỉ tình cờ gặp toàn nữ giáo sĩ thôi, xin lỗi. Quân địch bao lâu nữa sẽ đến?"

Giáo sĩ Peter lấy đồng hồ ra xem giờ, ghi lại thời gian lên tấm bảng gỗ trước mặt, sau đó lấy thước tính toán ra, đối chiếu với con số trên thước, rồi chép lên bảng.

Vương Trung tiến lại gần xem thử, phát hiện đó là một loại thước chuyên dụng để tính toán hiệu ứng Doppler, có thể coi là một loại máy tính cơ học.

Lúc này vị giáo sĩ đã tính toán xong: "Theo tính toán của tôi, chúng ta còn khoảng mười phút nữa."

Vương Trung búng tay, nói với Grigory: "Chuẩn bị phục kích bọn chúng. Quân địch là ba chiếc xe máy, dự kiến có từ sáu đến chín tên, sẽ đến trong vòng mười phút nữa!"

Grigory xoay người rời đi, rất nhanh Vương Trung đã thấy anh ta xuất hiện ở dưới, bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Địa hình của Kalinnovka đơn giản hơn Cao điểm Peniye rất nhiều, chỉ có một con đường chạy thẳng băng qua làng, hai bên đường thậm chí còn không có ngõ ngách, toàn bộ ngôi làng giống như một đường ruột thẳng tắp.

Grigory chỉ huy lính gác đưa xe vào giấu trong một cái sân ven đường, phủ cỏ khô cho ngựa lên trên, sau đó bố trí súng máy lên tháp chuông nhà thờ, khống chế toàn bộ con đường.

Vương Trung cũng đi xuống, tự mình kiểm tra trạng thái của đám tân binh.

Tất cả đều rất phấn khích, nóng lòng muốn thử sức.

Dmitry, xạ thủ pháo tài năng, lại cau mày, vừa nhìn thấy Vương Trung đã oán giận: "thiếu tướng, tại sao lại để tôi ở lại trông xe? Tôi cũng muốn tham gia chiến đấu, chẳng lẽ xe ở đây tự chạy được hay sao?"

Vương Trung: "Ngốc ạ, bảo cậu trông xe và giữ cho động cơ không tắt là để đề phòng bất trắc, chúng ta có thể rút lui ngay lập tức."

Dmitry: "Rút lui? Có ba chiếc xe máy, nhiều nhất là chín tên địch, chúng ta đông hơn chúng, hơn nữa lại là phục kích!"

Vương Trung: "Trên chiến trường, phải luôn lường trước mọi bất trắc, luôn chừa đường lui cho mình."

Nói xong, Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, nói cứ như mình là một lão tướng dày dặn kinh nghiệm chinh chiến vậy, nghe cứ như đã tòng quân năm mươi năm rồi!

Thế nhưng, dù là Vương Trung đến từ Trái Đất hay Aleksei Konstantinovich Rokossovsky - chủ nhân cũ của cơ thể này - thì tuổi tác cũng chẳng hơn Dmitry là bao.

Nhưng Dmitry nào có nghĩ đến những điều đó, cậu ta nghiêm túc gật đầu: "Tôi sẽ ghi nhớ, thưa tướng quân."

Bị đáp lại một cách nghiêm túc như vậy, Vương Trung lại cảm thấy hơi ngại ngùng, bèn quay đi chỗ khác, nói với Grigory: "Chỉ đánh bại quân địch là chưa đủ! Tôi muốn bắt sống chúng, trung sĩ Grigory!"

Trung sĩ gật đầu: "Rõ!"

Sau đó, anh ta quay sang đám lính trẻ: "Lát nữa các cậu bắn chiếc đầu và chiếc cuối, chiếc ở giữa để tôi lo. Tôi sẽ đi bắt sống."

"Một mình anh có đủ không?" Một người lính trẻ hỏi.

Grigory mỉm cười, không trả lời.

Lúc này, vị thiếu úy của Trạm Nghe lén số 133 chạy ra khỏi bưu điện, đứng nghiêm trước mặt Vương Trung: "Báo cáo tướng quân, giáo sĩ Peter nói quân địch đã lọt vào tầm nhìn!"

"Được rồi." Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn từ trên cao, lúc này tầm nhìn của anh bị giới hạn vì đang ở trên mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy con đường trong làng, nhưng trên tháp chuông có lính bắn tỉa, là lực lượng mà Vương Trung có thể trực tiếp chỉ huy, tầm nhìn của họ được chia sẻ cho anh.

Hai tay súng máy ẩn nấp, ghé vào bên cửa sổ lầu chuông nhìn ra bên ngoài, vừa vặn có thể nhìn thấy ba chiếc xe máy trong cánh đồng.

Đám người này đều mặc áo da màu đen, loại áo da này là áo da chuyên dụng của lính xe máy Đức Quốc Xã trên Trái Đất, không phải lính xe máy muốn mặc áo da này thì chỉ có thể tự mình đặt làm.

Một tên không nhìn ra quân hàm lái xe, đứng ở hàng đầu dùng ống nhòm quan sát Kalinovo.

Vương Trung cũng di chuyển tầm nhìn, xác nhận xem đồng đội của mình có ẩn nấp kỹ hay không.

Sau đó hắn liền nhìn thấy trận địa súng cối to lớn trên đỉnh Bưu điện.

Được rồi, đoán chừng không giấu được.

Mẹ kiếp, vừa rồi bất kể là Vương Trung hay trung sĩ Grigory, đều cho rằng quân địch sẽ trực tiếp vào làng.

Nghĩ kỹ một chút thì người ta vốn dĩ là đội trinh sát, đến một ngôi làng xa lạ khẳng định phải quan sát từ xa trước đã.

Tên sĩ quan quan sát kia hạ ống nhòm xuống, quay đầu nói mấy câu, những tên lính Đức còn đang đợi lệnh trên xe máy đồng loạt xuống xe, còn đẩy xe máy xuống đường, dùng lúa mạch trong ruộng che giấu.

Tám tên lính trinh sát dàn thành một đội hình nhỏ, trong đó một tên đeo ba lô có ăng ten đi tới bên cạnh sĩ quan, lấy ống nghe đưa cho hắn ta.

Máy bộ đàm!

Vương Trung nhìn thấy máy bộ đàm thì không nhịn được mà chậc lưỡi.

Muốn!

Mình đang rất thiếu thiết bị vô tuyến điện!

Cho dù chỉ cướp được một cái máy bộ đàm, không có cái nào khác để kết nối, vậy thì cứ cướp đã rồi tính, dùng để nghe lén quân địch nói chuyện cũng được!

Nhưng quân địch không vào làng...

Phải làm sao để dụ bọn chúng vào làng đây?

Đột nhiên, Vương Trung nảy ra một ý tưởng.

Hắn chuyển sang góc nhìn bằng mắt thường, nói với đội quân Hộ giáo trong Bưu điện: "Mọi người mau lên, châm lửa, đốt đại thứ gì cũng được,

miễn đừng đốt tài liệu quan trọng là được. Nhớ phải tạo khói lớn đấy!"

Thiếu úy quân Hộ giáo: "Cái này..."

Đúng lúc này Grigory đang lom khom chạy tới báo cáo: "Lính bắn tỉa nói quân địch không vào làng, hình như là nhìn thấy trận địa súng cối trên nóc nhà."

Vương Trung rất nghi hoặc: "Mọi người liên lạc với nhau kiểu gì thế?"

"Lính bắn tỉa từ trên tháp chuông chạy xuống báo cáo."

Vương Trung nhìn về phía cánh cửa nhỏ dưới chân tháp chuông, một người lính đang vịn tường thở hổn hển, xem ra là chạy hơi nhanh.

Thiếu úy quân Hộ giáo: "Chuyện này thì có liên quan gì đến việc châm lửa?"

"Giả vờ như đang đốt tài liệu rồi bỏ chạy." Vương Trung quay sang Dimitri, "Lát nữa khói bốc lên, cậu lái xe Jeep, kéo theo một cái chổi chạy một mạch về phía Đông Bắc, cố gắng tạo ra nhiều bụi đất, nghe thấy tiếng súng máy thì quay lại!"

Dimitri: "Vâng, để tôi đi buộc chổi đã!"

"Hành động nhanh lên! Đừng để quân địch gọi thêm viện binh, đến lúc đó sẽ rất khó xử lý!"

Ai mà biết được phía sau đám trinh sát này có những loại yêu ma quỷ quái gì đang theo dõi.

Mười phút sau, khói đặc cuồn cuộn bốc lên từ trong sân Bưu điện.

Vương Trung quan sát từ trên cao, xác định quân địch đã chú ý đến khói đặc, bèn đẩy mạnh cửa xe Jeep: "Nhanh! Đi thôi!"

Dimitri đạp ga, chiếc xe Jeep kéo theo cái chổi lao ra khỏi cửa, mang theo một lượng lớn bụi đất, chạy như bay dọc theo đường cái về phía đông bắc.

May mà phần lớn đường xá ở Kazaria đều là đường đất bằng phẳng, nếu là đường nhựa thì chắc chắn sẽ không có nhiều khói như vậy!

Vương Trung chuyển đổi góc nhìn, căng thẳng theo dõi quân địch.

Thực ra hắn không ôm nhiều hy vọng, dù sao kế sách này cũng quá đơn giản.

Chỉ có thể mong quân địch bị chiến thắng làm mờ mắt, đánh cược vào việc "kiêu binh tất bại".

Nhưng ít nhất thì cũng đã cố gắng rồi.

Vương Trung vừa tự an ủi mình như vậy, thì tên sĩ quan chỉ huy quân địch bỗng hét lớn, đám lính Đức tản ra lại tập hợp lại, xe máy cũng được đẩy lên đường.

Tên sĩ quan trèo lên chiếc xe máy đầu tiên, ngồi vào trong thùng xe.

Tên lính thông tin đeo máy bộ đàm ngồi ở ghế sau.

Vương Trung lập tức hô lớn: "Grigory, tên trong thùng xe là sĩ quan! Đừng bắn nhầm!"

Grigory: "Nghe rõ rồi, bắn hai chiếc sau, chiếc đầu để đó cho tôi!"

Ba chiếc xe máy của quân địch lao về phía ngôi làng, không biết là đang vội vàng đuổi theo chiếc Jeep bỏ chạy, hay là đang vội vàng đi cứu tài liệu đang bị đốt.

Có lẽ cả hai?

Dù sao thì bắt được tù binh rồi hỏi là sẽ rõ.

Trong lúc Vương Trung đang tập trung quan sát quân địch, thì Grigory đang ra hiệu bằng tay cho những người trên tháp chuông, chắc là bảo họ bắn hai chiếc xe sau.

Chiếc xe máy đầu tiên dẫn đầu xông vào làng.

Grigory nấp ở ven đường, giơ một tay lên.

Ba chiếc xe máy đều đã vào làng, nhưng tay của Grigory vẫn chưa hạ xuống.

Chiếc xe đầu tiên sắp đi đến chỗ Grigory ẩn nấp!

Trung sĩ phất mạnh tay về phía trước.

Súng máy trên tháp chuông lập tức khai hỏa, người điều khiển chiếc xe thứ hai trúng đạn, cả người ngã về phía bên trái, kéo theo cả ghi đông, khiến chiếc xe lệch hướng, đâm vào bức tường thấp bên đường, bánh sau văng lên cao.

Tên lính Prosen ngồi sau xe bay người lên, bay qua bức tường thấp, đâm sập mái nhà gỗ của nhà kho chứa củi, cắm thẳng vào đống củi được xếp ngay ngắn bên trong.

Tên lính bắn tỉa trong thùng xe không bị thương, hắn ta cầm súng máy định bắn trả, nhưng một quả lựu đạn đã được ném vào thùng xe.

Ngay sau đó, khẩu súng máy bay lên trời.

Chiếc xe thứ ba bị súng trường Tokarev tập trung bắn phá, ba tên lính Prosen mặc áo da lập tức trúng vài phát đạn, chiếc xe cũng đâm vào đống phân ven đường.

Chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại chiếc xe chở sĩ quan và máy bộ đàm.

Grigory dẫm lên đống củi bên tường, nhảy qua bức tường thấp, nhảy thẳng lên thùng xe, một cú lên gối đánh ngất xỉu tên sĩ quan, sau đó lại tung một cú đấm trời giáng đánh ngã tên lái xe, cuối cùng kéo theo tên sĩ quan nhảy khỏi xe, rơi xuống đống nguyên liệu chất đống bên đường.

Tên lính thông tin bị bỏ lại định giơ súng tiểu liên lên, nhưng chiếc xe máy mất lái đã đâm vào chiếc xe ngựa đang đỗ bên đường, hắn ta bị hất văng lên xe ngựa do quán tính, ngã lăn quay ra đất.

Ngay lập tức có mấy chiến sĩ Cận vệ lao ra, chĩa họng súng Tokarev vào tên lính thông tin.

Vương Trung sốt ruột hét lớn: "Đừng bắn! Đừng làm hỏng cái máy bộ đàm của tôi! Máy bộ đàm của tôi!"

...

Một phút sau, Vương Trung hài lòng nhìn những tên tù binh trước mặt.

Tổng cộng bắt sống được bốn tên, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Cái máy bộ đàm cũng đã thu được, ngoài ra còn lục soát được bản đồ và rất nhiều tài liệu chỉ thị trong túi tài liệu của tên sĩ quan.

Người lính Cận vệ trẻ tuổi áp giải tù binh, trên tay là khẩu súng máy vừa cướp được, còn khoác thêm băng đạn lên người cho oai.

Vương Trung cũng rất hài lòng, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trước mặt đám tù binh.

Mặt của tên sĩ quan quân địch sưng vù một bên, rụng mất mấy cái răng, trông vô cùng thảm hại.

Vương Trung: "Có ai biết tiếng Prosen không?"

Dimitri vừa lái xe quay lại liền giơ tay: "Tôi biết! Tôi từng tham gia giao lưu kỹ thuật quân sự với Prosen, được học qua tiếng Prosen."

Xem ra trong trường quân đội cũng có không ít người biết tiếng Prosen, dù sao trước khi chiến tranh nổ ra hai nước vẫn là "quốc gia hữu nghị".

Vương Trung: "Tốt lắm, Dimitri cậu tới đây, chúng ta sẽ thẩm vấn vị sĩ quan đại nhân này một chút..."

Đúng lúc này, trên nóc Bưu điện, tu sĩ Peter thò đầu ra hô lớn: "Máy bay địch!"

Tên sĩ quan quân địch cười ha hả, nói bằng tiếng Ant: "Trước khi đuổi theo các người, chúng tôi đã gọi không quân yểm trợ rồi, chúng tới rồi đấy! Các người chết chắc rồi!"

Chương 11: "Đánh cho quân địch bay lên tận mặt trăng"

Sắc mặt của tất cả tân binh, bao gồm cả Dimitri, đều thay đổi.

Ngay cả Grigory cũng có vẻ như đã sẵn sàng che chắn cho Vương Trung bất cứ lúc nào.

Nhưng Vương Trung không dễ bị lừa như vậy.

Mẹ kiếp, Thế chiến thứ hai lấy đâu ra yểm trợ trên không nhanh như vậy? Ngươi nghĩ đây là quân đội Mỹ trong chiến tranh vùng Vịnh à?

Đây đâu phải là trò chơi "Sư đoàn thép 2", gọi không quân xong chờ load một lúc là máy bay từ mép bản đồ bay tới ngay!

Vương Trung tiến lên một bước, cho tên sĩ quan một cái tát: "Nói bậy! Các ngươi căn bản không thể gọi yểm trợ trên không nhanh như vậy! Chiếc máy bay này chắc chắn là đang trên đường đến nơi khác, chỉ là tiện thể bay qua đây thôi! Ngươi muốn lừa chúng tôi, nhân lúc chúng tôi trốn tránh để làm trò mèo gì đó phải không?"

Tên sĩ quan ngẩng đầu lên: "Xem ra ngươi chẳng biết gì về sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật quân sự nước ta, lũ người hạ đẳng ngu xuẩn!"

Vương Trung cười ha hả: "Còn khoa học kỹ thuật quân sự, vậy thì nhìn đội xe tăng mà các ngươi luôn tự hào đi, chẳng phải đang bị xe tăng KV của chúng ta nghiền nát đó sao!"

Sắc mặt của tên sĩ quan trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, tiếng động cơ vọng tới từ hướng Tây Nam, không cần dùng đến trận địa súng cối cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tên sĩ quan lộ ra vẻ mặt đắc ý, Vương Trung thì mím môi, nhìn hắn ta với vẻ cười như không cười.

Dimitri: "Hay là chúng ta tìm chỗ trốn đi!"

Vương Trung: "Nhìn xung quanh ngôi làng này đi, có dấu vết nào cho thấy nơi này từng bị ném bom không? Rõ ràng là ngôi làng này không phải mục tiêu của quân địch, hơn nữa việc gọi yểm trợ trên không không thể nào nhanh như vậy được, vậy thì đáp án đã quá rõ ràng rồi còn gì?"

Lý do khiến Vương Trung bình tĩnh như vậy là vì hắn đã nhìn thấy máy bay địch từ trên cao, đường bay của nó quả thực không đi qua làng Kalinovo.

Nếu không phải như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để cho mọi người cùng mình mạo hiểm, đi kiểm chứng xem suy đoán của mình có đúng hay không.

Tiếng động cơ gầm rú ngày càng gần, Vương Trung bước thẳng ra khỏi sân, đứng giữa đường, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời với vẻ mặt không chút sợ hãi.

Tên sĩ quan Prosen hét lên: "Ngươi sẽ bị pháo máy bắn thành cái sàng! Tất cả các ngươi đều phải chết!"

Vương Trung: "Ngươi cũng vậy, có khi còn chết sớm hơn chúng tôi đấy."

Lúc này, tiếng động cơ đã lớn đến mức cửa kính của những ngôi nhà xung quanh đều rung lên.

Tất cả binh lính Cận vệ đều áp sát vào tường, hạ thấp người xuống.

Trong số tù binh thậm chí còn có người nằm rạp xuống đất, chỉ có tên sĩ quan kia vẫn trừng mắt nhìn Vương Trung đang đứng giữa đường.

Sau đó, tiếng động cơ xa dần.

Vương Trung quay đầu nhìn tên thiếu úy: "Không quân yểm trợ của ngươi đâu?"

Sắc mặt của tên thiếu úy tái mét.

Tu sĩ Peter trên nóc nhà thò đầu ra: "Máy bay địch đã đi rồi! Bay về phía Loktev!"

Vương Trung dang rộng hai tay, đón nhận ánh mắt sùng bái của các chiến sĩ: "Đừng ngạc nhiên như vậy, tôi đã nói rồi, khả năng phối hợp tác chiến trên bộ và trên không của Prosen không tốt như vậy đâu, không thể nào gọi không quân tới nhanh như vậy được.

"Cho dù hắn ta thật sự gọi không quân, thì máy bay từ sân bay tới đây cũng phải mất ít nhất một tiếng đồng hồ!

"Hơn nữa ngôi làng này không hề có dấu vết bị oanh tạc, chứng tỏ nó không phải là mục tiêu của không quân Prosen!"

Vương Trung chỉ vào đầu mình: "Động não đi các đồng chí, chỉ cần chúng ta thông minh hơn quân địch, thì chúng ta sẽ chiến thắng!"

Tên sĩ quan trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Trung, đánh giá hắn từ trên xuống dưới rất nhiều lần, vẻ mặt khinh thường lúc trước đã biến mất không còn tăm hơi.

Hắn ta hỏi bằng tiếng Ant: "Xin hỏi ngài rốt cuộc là... ai?"

Vương Trung: "Xem ra người Prosen không hiểu lễ nghĩa cho lắm, chẳng lẽ trước khi hỏi thân phận của người khác thì không nên tự giới thiệu bản thân trước sao?"

"Ngài nói đúng, tôi là Joseph von Hoffman, Thiếu úy thuộc trung đoàn trinh sát cơ giới số 220. Xin hỏi ngài là?"

"Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, Thiếu tướng."

Hoffman sợ hãi, theo bản năng lùi về phía sau một bước, nhưng những người lính Cận vệ xung quanh đồng loạt tiến lên một bước, chĩa họng súng vào lưng hắn ta.

Tên thiếu úy lại đánh giá Vương Trung, sau đó hét lớn điều gì đó bằng tiếng Prosen.

Vương Trung quay đầu hỏi Dimitri: "Hắn ta nói gì thế?"

"Tướng quân Bạch mã. Báo chí nói đó là biệt danh mà quân địch đặt cho ngài."

Vương Trung tiến lại gần tên sĩ quan, mỉm cười: "Đúng vậy, ta chính là tướng quân Bạch mã, là kẻ thù mà các ngươi không thể nào giết chết. Ta sẽ chiến đấu đến khi đế quốc của các ngươi bị hủy diệt."

Tên thiếu úy: "Không thể nào! Kể từ khi được thành lập đến nay, đế quốc chưa từng thua một cuộc chiến nào!"

"Vậy thì đây!" Vương Trung chỉ xuống mặt đất dưới chân: "Chính là cuộc chiến cuối cùng của nó! Nhanh nhất là năm năm, chậm thì mười năm, chúng ta nhất định sẽ hủy diệt nó!"

Khóe miệng của tên sĩ quan run rẩy, nhưng sự tự tin của Vương Trung đã áp đảo ý nghĩ phản bác của hắn ta, cuối cùng, hắn ta cúi đầu xuống.

Vương Trung vung tay lên: "Áp giải lên xe, chuẩn bị rút lui!"

Đúng lúc này, cánh cửa của một ngôi nhà bên cạnh Bưu điện mở ra, một ông lão chống gậy bước ra, nhìn Vương Trung: "Tướng quân, mọi người muốn đi rồi sao?"

Vương Trung: "Chúng tôi sẽ quay lại."

Ông lão: "Khi nào? Năm năm sau sao?"

Thì ra ông lão đã nghe thấy những lời Vương Trung vừa nói.

Vương Trung: "Có lẽ không cần đến năm năm đâu, cụ ạ."

Ông lão định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng móc từ trong túi ra mấy củ khoai tây, nhét vào tay Vương Trung: "Tôi cho con dâu và cháu nội chạy rồi, trong nhà chỉ còn lại ít khoai tây này."

Vương Trung tinh ý nắm bắt được từ khóa: con dâu, cháu nội, xem ra không cần hỏi cũng biết con trai của ông lão đã đi đâu.

Vương Trung nhìn những củ khoai tây, nhận ra chúng đã được ông lão giữ từ rất lâu rồi, có lẽ là lương thực dự trữ để cứu mạng.

"Cụ ơi, chúng tôi đã ăn no rồi, cụ giữ lại số khoai tây này mà ăn đi."

Ông lão: "Tôi đã già rồi, hồi nội chiến muốn đi lính, chiến đấu cho phái thế tục mà người ta cũng không nhận."

Nội chiến của đế quốc Ant là cuộc chiến giữa phái thế tục và phái sùng bái, cuối cùng phái thế tục giành chiến thắng, đưa Sa Hoàng hiện tại lên ngôi.

Ông lão: "Cứ coi như là để cho những củ khoai tây này thay tôi, chiến đấu vì thánh Andrew lần cuối cùng."

Thánh Andrew là người sáng lập ra phái thế tục, là nguồn gốc của hình chữ thập Andrew trên quốc kỳ.

Vương Trung nhìn ông lão vài giây, rồi cất số khoai tây đi: "Tôi nhất định sẽ sử dụng chúng thật tốt."

Ông lão: "Trong lúc nguy cấp thì cứ ném về phía quân địch cũng được!"

Vương Trung gật đầu, lúc này hắn chợt nghĩ, sao không nhân tiện hỏi ông lão về hướng gió nhỉ?

Thế là hắn hỏi: "Cụ ơi, cụ sống ở đây lâu rồi ạ?"

"Sống cả đời rồi."

Vương Trung: "Vậy thì mùa này ở đây thường có gió gì ạ?"

Ông lão cười nói: "Cậu muốn bắn phá vào đây phải không? Tôi nói cho cậu biết, chín giờ tối hôm nay sẽ không có gió, lúc đó cậu cứ nhắm vào tọa độ trên bản đồ mà bắn là được."

Vương Trung gật đầu.

Lúc này Grigory bước tới, cúi chào báo cáo: "Báo cáo tướng quân, đã kiểm kê xong chiến lợi phẩm. Tổng cộng thu được 5 khẩu súng tiểu liên, 2 khẩu súng máy, một ít đạn dược, ngoài ra còn có một chiếc xe máy có thể sử dụng được!"

Vương Trung: "Vẽ biểu tượng của quân ta lên chiếc xe máy đó, trưng dụng nó."

Sau đó, hắn nhìn những thi thể lính Prosen nằm rải rác trên đường, nói: "Chôn lựu đạn dưới xác của bọn chúng, buộc dây vào móc lựu đạn rồi treo lên người bọn chúng, đảm bảo rằng chỉ cần bọn chúng động đậy là lựu đạn sẽ phát nổ."

"Rõ!" Grigory quay đầu ra lệnh: "Mọi người nghe rõ rồi chứ, hành động ngay!"

Sau đó, anh ta quay sang Vương Trung: "Đã kiểm tra máy bộ đàm, không bị hư hỏng gì. Dimitri đang nghiên cứu sách hướng dẫn sử dụng tìm được trên người tên lính thông tin."

Vương Trung gật đầu, đang định đi xem máy bộ đàm, thì nhớ ra mình vẫn chưa chào tạm biệt ông lão, bèn quay lại nhìn ông lão.

"Tướng quân cứ đi làm việc của mình đi!" Ông lão run rẩy giơ tay chào.

Vương Trung nghiêm túc giơ tay chào lại, sau đó mới bước về phía những người lính đang loay hoay với chiếc máy bộ đàm.

Ông lão vịn vào cánh cửa gỗ, nhìn theo bóng lưng của Vương Trung, lẩm bẩm: "Một vị tướng trẻ tuổi dũng mãnh, cầu mong thánh Andrew phù hộ cho cậu."

Cùng lúc đó, ở phía Tây Nam Loktev, Vasili triển lãm tấm biển Aleksei vừa mới viết xong cho người thuộc hạ tạm thời của mình là Philippov: "Nhìn này!"

Philippov dừng cây búa tạ trong tay, dựa vào tấm biển vừa mới đóng xuống đất nghỉ ngơi, nói: "Đừng có mà cho tôi xem, tôi đâu có hiểu tiếng Prosen."

"Tôi viết là: Nơi này không có mìn!"

Philippov nhíu mày: "Dùng loại lời này để hù dọa người khác, có tác dụng sao? Cảm giác giống như trẻ con trêu ngươi ấy!"

Vasili: "Chúng ta cắm một khối bộc phá lớn dưới tấm biển này, quân địch chắc chắn sẽ tin. Đi thôi, cắm sang phía bên kia, đối xứng với cái biển báo có bãi mìn mà anh vừa cắm ấy."

Philippov lắc đầu: "Cậu đúng là, nếu để giáo quan ở trường biết được, thể nào cũng mắng cậu chỉ được cái khôn lỏi!"

"Rồi còn bảo là 'Trong chiến tranh thật thì cái trò khôn lỏi này chẳng có ích gì đâu!'" Vasili bắt chước giọng giáo quan y như đúc.

Philippov: "Cậu biết là tốt."

"Nhưng mà anh xem, Thiếu tướng chỉ định tôi làm việc này, chẳng lẽ ông ấy không biết tôi chỉ được cái khôn lỏi thôi sao? Ông ấy chắc chắn là biết, nhưng vẫn muốn tôi dùng cái sự khôn lỏi này để cho quân địch một chút bất ngờ đấy!"

Vừa nói chuyện, hai người vừa đi đến nơi, Vasili ném tấm biển xuống đất, bắt đầu đào hố.

Philippov lấy kíp nổ và thuốc nổ từ trong ba lô ra: "Cho bao nhiêu đây?"

"Cho một khối vào!"

"Nhiều vậy? Như thế này có thể cho người ta bay lên tận mặt trăng mất!"

"Ấy, cái trò khôn lỏi này ấy mà, chôn nhiều không bằng nổ mạnh, tốt nhất là nổ một phát cho toàn bộ quân Prosen đều thấy được, sau này chúng nó sẽ không dám động vào mấy tấm biển này nữa! Cho hẳn một khối vào đi!"

Philippov đặt nguyên một khối thuốc nổ xuống, sau đó lắp đặt kíp nổ.

Bởi vì cả hai đều có khả năng được điều đi chỉ huy tiểu đội công binh, cho nên đã được học cách cho nổ, làm mấy việc này rất thuần thục.

Cuối cùng, Philippov dùng dây thép buộc vòng sắt vào gốc tấm biển: "Xong!"

Vasili cắm tấm biển vào trong hố, bắt đầu lấp đất.

"Nhẹ tay thôi!" Philippov hô lên, "Cái thứ này cũng có thể đưa chúng ta lên mặt trăng đấy!"

Vasili căn bản không để ý, lấp đất xong liền nói: "Chúng ta đi kiếm thêm mấy cái lon thiếc gì đó, ném vào ruộng phía sau, như vậy có thể khiến cho máy dò mìn của quân địch réo inh ỏi!"

"Kiến nghị này tôi ủng hộ." Philippov nói, "Nhưng đi đâu để tìm lon thiếc bây giờ?"

"Tìm người dân ở đây mua là được, tôi có mang theo Rúp đây." Vasili vừa nói vừa thở dài, "Bây giờ mà không tranh thủ tiêu, e là sau này chẳng còn cơ hội đâu."

Philippov: "Người dân ở lại đến giờ, họ có nhận Rúp không?"

"Không nhận thì chúng ta bảo mình là người của Tòa án binh, thể nào họ cũng nhận." Vasili nói.

"Chúng ta đâu có đội mũ xanh."

"Chuyện nhỏ, cất mũ đi, rồi bảo là trên đường đến đây bị đạn của quân địch bắn bay! Đi nào, Philippov, cho lũ Prosen một phen bất ngờ!"

Chương 12: Bếp trưởng Carolin của tôi đâu?

Hai mươi phút sau.

Vasili nhìn đống sắt vụn chất trên xe Jeep, không khỏi đưa tay lên ôm trán: "Ít đồ thế này, khó mà gây khó dễ gì nhiều cho quân địch."

Philippov: "Dù sao thì bãi mìn giả chúng ta làm cũng rất rộng, chỉ cần quân địch mở đường không đúng chỗ chúng ta đặt thứ đồ chơi này, là coi như công cốc."

Vasili nhìn xung quanh.

Trên cánh đồng hoang gần Loktev có lác đác vài ngôi nhà, phần lớn là nhà kho và chuồng bò, nhà ở rất ít.

Cho dù có nhà ở, người dân cũng đã sớm chạy vào trong thành hết, chẳng còn sót lại đồ sắt nào.

Vasili vừa xoa cổ vừa lẩm bẩm: "Giờ phải làm sao..."

Philippov vỗ đùi cái bốp: "Có rồi! Trạm quân nhu vừa mới gửi dưa chua đóng hộp cho chúng ta, đúng là bình thủy tinh thật, nhưng nắp lại là bằng sắt!"

Vasili ngạc nhiên: "Ể? Trời, bình thường phải là tôi nghĩ ra cái trò này mới đúng chứ, sao lần này lại là anh? A ~ Tôi hiểu rồi!"

Anh ta nhìn Philippov với vẻ cười như không cười: "Cậu gần mực thì đen rồi đấy!"

Philippov: "Cậu thấy cậu mà nói câu đấy thì có thích hợp không?"

Vasili cười lớn: "Thôi bỏ đi, ý tưởng này của cậu hay lắm, đi thôi! Xe Jeep chắc không chở hết, chúng ta lái xe tải đi chở nắp hộp dưa chua!"

Nói rồi, hai người kéo theo Mikhail - người có vẻ ít nói, nhảy lên xe lao đi.

Tiếng sắt vụn va đập vào nhau loảng xoảng vang lên không ngớt trong thùng xe tải.

Khi bọn họ đi lên đường cái, hướng về phía Loktev, bỗng nhiên nhìn thấy trên đường có người mặc quân phục của Trung đoàn phòng thủ đang đặt mìn.

Vasili phanh gấp, dừng xe ngay trước chỗ mìn, hét lớn: "Ai cho các anh đặt mìn ở đây?"

Người lính công binh của Trung đoàn phòng thủ uể oải đáp: "Trung đoàn trưởng Alexander Alexandrovich, mọi người đi nhanh đi, mìn ở đây chưa lắp kíp đâu."

"Khốn kiếp!" Vasili lao xuống xe, hùng hổ xông đến, túm lấy cổ áo người lính công binh lôi lên, "Các anh có biết Rokossovsky đang đi trinh sát địa hình bên ngoài không? Các anh muốn ám sát Thiếu tướng đấy à?"

Lúc này người lính công binh mới nhìn thấy áo choàng của Cận vệ quân, sau đó lại nghe thấy tên của "vị Thiếu tướng" kia, vẻ tức giận trên mặt lập tức biến mất: "Chuyện này... là Trung đoàn trưởng ra lệnh cho chúng tôi đặt mìn! Chúng tôi không biết Thiếu tướng đi trinh sát!"

Nói xong, anh ta quay đầu lại hét lớn với đồng đội: "Nhanh đi gọi Trung đoàn trưởng đến đây! Được rồi đừng đào nữa, dừng công việc lại!"

Một lát sau, Alexander Alexandrovich chạy tới: "Chuyện gì vậy? Sao lại dừng lại?"

Người lính công binh chưa kịp trả lời, Vasili đã chen vào: "Rokossovsky đang dẫn theo một tiểu đội đi trinh sát tiền tuyến, ông ấy đi Kalinovka rồi! Các anh đặt mìn ở đây là muốn cho nổ chết Thiếu tướng à?"

Trung đoàn trưởng giật mình: "Tôi không biết! Thiếu tướng đi trinh sát rồi ư? Sao không ai báo cáo cho tôi biết vậy? Các lô cốt hai bên đường chúng ta cũng không báo cáo là nhìn thấy Thiếu tướng!"

Vasili: "Tóm lại là Thiếu tướng đang đi trinh sát bên ngoài, trước khi ông ấy trở về thì cấm đặt mìn trên đường!"

Trung đoàn trưởng nhìn thùng gỗ đựng mìn đã mở nắp đặt trên đường: "Cứ để mìn ở đây, lỡ bị máy bay địch oanh tạc cũng không ổn, phải khuân về lô cốt..."

Vasili: "Vậy này, cho chúng tôi số mìn này, chúng tôi đang làm theo lệnh của Thiếu tướng, bố trí bãi mìn giả, loại bãi mìn này muốn có tác dụng, phải đặt thêm một ít mìn thật. Tôi thấy mấy thùng mìn này của các anh được đấy!

"Các anh đặt mìn trên đường cái, xe tăng địch đi qua cán trúng một quả là biết ngay trên đường toàn mìn, chỉ cần dùng dây nổ kích hoạt là xong hết.

"Cho chúng tôi đi, chúng tôi có thể làm lẫn lộn mìn thật mìn giả, có thể trì hoãn quân địch lâu hơn!"

Lúc này, Philippov lên tiếng: "Khoan đã, biển báo bãi mìn của chúng ta đều viết bằng tiếng Prosen, lỡ người dân ở đây nhìn không hiểu mà đi vào thì sao?"

Vasili: "Dễ thôi, thêm một dòng tiếng Anté là được!"

Anh ta tiếp tục nhìn Trung đoàn trưởng: "Thế nào?"

Trung đoàn trưởng xoa cằm: "Thùng mìn gần lô cốt kia không được, phải để lại. Đợi Thiếu tướng quay về chúng ta còn phải phong tỏa con đường lớn gần lô cốt.

"Số còn lại các anh cứ lấy đi."

Nói xong, Trung đoàn trưởng quay sang dặn dò lính công binh: "Đặt mìn ở cánh đồng trước, cử một người ra canh ở ven đường, thấy xe của Thiếu tướng thì chặn lại, báo cho họ biết là chúng ta có đặt mìn ở hai bên đường, rồi dẫn đoàn xe đi qua!"

Vasili hài lòng gật đầu: "Phải như thế chứ. Philippov, bê mìn lên xe thôi! Đi lấy nắp hộp nào."

Trung đoàn trưởng ngơ ngác nhìn bọn họ: "Nắp hộp?"

Nhưng chiếc Jeep của Cận vệ quân đã phóng đi.

Làng Kalinovka.

Trước quầy giao dịch ở tầng 1 bưu điện, Dmitri vặn nút điều chỉnh tần số đến tần số được ghi bằng bút chì trên trang bìa của cuốn sổ tay, quả nhiên nghe thấy tiếng gọi.

Vương Trung đứng bên cạnh không nhịn được hỏi: "Bọn chúng nói gì thế?"

"Suỵt!" Dmitri giơ ngón trỏ lên ra hiệu im lặng, sau đó hắng giọng, cầm lấy ống nghe nói một tràng.

Đối phương lập tức đáp lại, cũng là một tràng rào rào.

Tiếng Prosen tạo cho người ta cảm giác như đang cãi nhau, điều này khá giống với cái gọi là "Tiếng Đức hiệu quả" mà anh từng xem trong vài video ngắn trước khi xuyên không.

Đợi bên kia nói xong, Dmitri lại trả lời vài câu, sau đó đặt ống nghe xuống, nói với Vương Trung: "Bọn chúng nói bây giờ máy bay bắt đầu lắp bom tiếp nhiên liệu, một tiếng nữa có thể xuất phát, hai tiếng nữa là đến nơi."

Lập tức có người thanh niên chửi lên: "Mẹ kiếp! Quả nhiên là giả!"

"May mà có ngài!"

Vương Trung phớt lờ lời nịnh nọt của thuộc hạ, xác nhận lại: "Là nói một tiếng để lắp bom, hai tiếng để đến nơi phải không?"

"Đúng vậy."

Vương Trung: "Thời gian bay là một tiếng!"

Nói xong, anh chạy thẳng đến trước tấm bản đồ - đây là trạm nghe lén của quân Hộ giáo, tất nhiên là có bản đồ, bởi vì họ phải ghi lại đường bay của máy bay địch mỗi ngày, cung cấp thông tin để đánh chặn cho hậu phương.

Tất nhiên là hiện tại không quân Anté chưa có khả năng đánh chặn.

Vương Trung tìm cây com-pa trong hộp dụng cụ vẽ hình bên cạnh, căn cứ theo tỉ lệ xích để mở góc, sau đó đặt mũi kim vào vị trí làng Kalinovka, dùng bút chì vẽ một đường vòng cung ở phía tây.

Anh không biết chính xác tính năng của máy bay cường kích của quân địch, nhưng dựa vào việc từng chơi game "War Thunder", anh có hiểu biết tương đối về tốc độ của phần lớn máy bay cường kích trong Thế chiến II.

Vòng cung này là do Vương Trung tính toán dựa theo tốc độ tối đa, sân bay của địch chắc chắn phải gần làng Kalinovka hơn so với vòng cung này.

"Mẹ kiếp!" Anh lẩm bẩm, "Sân bay dã chiến của bọn chúng đã tiến sát đến đây rồi. Bogdanovka sắp trở thành sân chơi của máy bay ném bom địch mất thôi. Không đúng, e là đã trở thành rồi."

Lúc này, tu sĩ Peter từ trên lầu đi xuống, nói thẳng với viên Thiếu úy quân Hộ giáo: "Chúng ta đi thôi, kiểm tra xe cộ đi."

Vương Trung: "Đi ngay bây giờ ạ?"

"Ừ, tôi nghe thấy tin tức các anh moi được từ chỗ quân địch rồi, tôi không muốn ở lại đây chờ bom đâu. Hơn nữa, các anh đã xử lý đội trinh sát của địch, mà đội trinh sát đó lại liên lạc với hậu phương rồi, tôi không muốn ở lại đây chờ quân tiên phong của bọn chúng đâu."

Vương Trung còn chưa kịp nói gì, viên Thiếu úy của quân Hộ giáo đã lên tiếng trước: "Chúng tôi chưa nhận được mệnh lệnh... Hay là xin chỉ thị trước đã ạ?"

"Đợi xin chỉ thị xong thì chúng ta bị quân địch bắt làm tù binh hết rồi. Đám dị giáo đồ đó sẽ bắn chết tất cả những tu sĩ có năng lực. Tôi không muốn chết!" Vị tu sĩ kiên quyết nói.

Mấy ngày vừa đến Loktev nghỉ ngơi chỉnh đốn, Vương Trung đã tranh thủ bổ sung kha khá kiến thức cơ bản, Prosen không theo Đông Chính giáo, cho nên đối với Prosen mà nói, cuộc xâm lược này cũng mang tính chất Thánh chiến.

Tất nhiên là Giáo hội bên Prosen cũng đã bị thế tục hóa, cho nên không dùng cụm từ Thánh chiến.

Vương Trung: "Tôi ủng hộ tu sĩ Peter, nếu Thiếu úy không muốn đi, vậy tu sĩ đi cùng chúng tôi."

Tu sĩ Peter hoàn toàn không nhận ra ý đồ của Vương Trung, gật đầu: "Cũng được. Nhưng tôi nghĩ Thiếu úy sẽ đi thôi. Dù sao anh ta cũng không muốn dùng lực lượng mỏng như thế này để đối đầu với quân đoàn thiết giáp của Prosen đâu."

Viên Thiếu úy: "Ngài nói đúng, tôi đi kiểm tra xe, đổ đầy xăng đây."

Lúc này, Dmitri đột nhiên giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, vẻ mặt nghiêm trọng điều chỉnh âm lượng bộ đàm lớn hơn.

Trong bộ đàm truyền đến tiếng Prosen, Dmitri vừa nghe vừa giở cuốn sổ tay mật mã của lính thông tin ra, tra từng ám ngữ một.

Cuộc đối thoại trong bộ đàm kéo dài khoảng hai mươi giây, sau khi âm thanh biến mất, Dmitri báo cáo: "Vừa rồi tôi chắc chắn là xe chỉ huy của Sư đoàn Thiết giáp số 15 của địch gọi cho tiểu đoàn trinh sát tiên phong.

"Nói là 'Vườn táo' sắp bị oanh tạc, tiểu đoàn trinh sát phải chiếm lĩnh 'Vườn táo' sau khi oanh tạc."

Vương Trung nhướng mày, anh không khỏi nghĩ đến câu chuyện "Không quân Đức (Luftwaffe) không có nước ngọt" nổi tiếng.

Vườn táo sắp bị oanh tạc, sau đó tiểu đoàn trinh sát tiên phong của địch còn có thể chiếm lĩnh nó, vậy vườn táo này rất có thể chính là Kalinovka.

Tu sĩ Peter: "Là đây rồi. Tên mặc áo da mà các anh bắt được là người của tiểu đoàn trinh sát này sao?"

"Không phải, xem giấy tờ thì là thuộc Trung đoàn Trinh sát Cơ giới số 220, trực thuộc Không quân Prosen." Dmitri lấy giấy tờ thu được ra, lật đến trang đầu tiên cho mọi người xem.

Vương Trung thầm nghĩ, hay lắm, không quân mà cũng có hẳn một trung đoàn bộ binh cơ giới, phong cách làm việc đúng kiểu Đức.

Tuy nhiên, dù có châm chọc thế nào thì việc cần làm vẫn phải làm: "Chúng ta đi thôi... À khoan, dàn âm thanh trên mái nhà không tháo xuống à?"

Lúc này, trong lòng Vương Trung, dàn âm thanh và tu sĩ Peter đã là người của mình rồi, anh nhất định không thể bỏ lại thứ này được.

Tu sĩ Peter lắc đầu: "Không kịp nữa rồi, tháo cái đó ra lâu lắm."

Vương Trung có hơi thất vọng, nhưng anh vẫn xoay người, dẫn đầu bước ra khỏi bưu điện, sau đó nhìn thấy mấy người lính Cận vệ quân đang vây quanh một nhà kho, nhìn chằm chằm vào hai cái chân thò ra từ cái lỗ trên mái nhà.

Vương Trung: "Mọi người đang làm gì thế?"

"Báo cáo ngài, chúng tôi đang thảo luận xem có nên đặt mìn bẫy tự tạo trên người người này luôn không, hay là lôi anh ta ra khỏi lỗ, đặt xuống đất đã. Dù sao thì cái tư thế này thật sự quá..."

Người lính Cận vệ suy nghĩ một hồi lâu, mới thốt ra được một từ miêu tả: "...buồn cười..."

Không buồn cười sao được, một người lớn thế kia lại bị mắc kẹt trong nhà kho với tư thế buồn cười như vậy, bình thường chỉ có phim hài mới có cảnh này.

Vương Trung: "Không cần đặt mìn bẫy lên người anh lính này đâu, nhét tờ giấy vào túi anh ta, trên đó viết: "Tướng quân Bạch mã Aleksei Konstantinovich chúc các người chiếm đóng vui vẻ, tôi có để dành cho các người hai mươi phần bất ngờ nho nhỏ, mong là các người thích."

Thực ra anh không hề gài nhiều mìn bẫy đến thế, nhưng nói phóng đại lên một chút sẽ khiến cho quân Prosen "vui vẻ" hơn.

Mệnh lệnh của Vương Trung nhanh chóng được thực hiện, ngay sau đó, đoàn xe rời khỏi làng Kalinovka.

Lúc ra khỏi làng, Vương Trung nhìn thấy cụ ông đã cho mình khoai tây, cùng một đám ông bà già yếu đến mức đi cũng không vững đứng ở đầu làng.

Anh ra hiệu cho xe Jeep dừng lại, xuống xe nói với các cụ: "Trên xe chúng tôi còn chỗ, mọi người đi cùng chúng tôi đi. Chờ quân Prosen đến, chúng tôi sẽ dùng trọng pháo oanh tạc nơi này."

Cụ ông cho khoai tây cười nói: "Tướng quân, ngài còn bận tâm đến chuyện này sao? Chẳng lẽ trong làng không còn ai thì trọng pháo của ngài sẽ không oanh tạc sao? Vì giữ lại mấy bộ xương già chúng tôi mà khiến quân địch không bị tổn thất, có thể toàn lực tấn công, khiến cho các thanh niên bên ngài phải hy sinh, như thế thì có tốt không?"

Vương Trung: "Chuyện này..."

"Ngài cứ oanh tạc đi! Chiến tranh không phải là như vậy sao? Nếu cái chết của chúng tôi có thể đổi lấy mạng sống cho con trai, con gái chúng tôi, vậy thì có chết cũng đáng, dù sao chúng tôi cũng sống đủ rồi."

Những người già khác cũng gật đầu đồng tình.

Vương Trung không biết đáp lại thế nào, chỉ đành leo lên xe, ra lệnh cho lái xe tiếp tục đi.

Anh quay đầu lại nhìn, thấy các cụ già vẫn đứng đó, ở đầu làng, như thể bị bỏ lại giữa dòng chảy thời gian.

————

Buổi chiều tối, Vương Trung cuối cùng cũng hoàn thành việc trinh sát toàn bộ các ngôi làng có khả năng trở thành nơi đóng quân của quân địch.

Lúc trở về thành, anh bất ngờ phát hiện Trung đoàn phòng thủ đã bố trí người dẫn đường ở lối vào bãi mìn.

Đến sở chỉ huy Lữ đoàn, Vương Trung quyết định thẩm vấn tù binh ngay lập tức, nhưng bị Popov ngăn lại.

"Họ là quân nhân Prosen, sẽ chỉ khai báo đơn vị, cấp bậc, số hiệu quân nhân của mình mà thôi." Popov nói, "Trừ phi các anh dùng một số thủ đoạn đặc biệt."

Vương Trung nghi ngờ hỏi: "Chúng tôi không được phép dùng sao?"

Popov: "Chúng ta dù sao cũng là quân đội chính quy, đối phương cũng là quân đội chính quy, làm như vậy không thích hợp."

Vương Trung đang định phản bác, thì thấy người của Tòa án binh đến.

Popov: "Anh xem, loại chuyện này vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp làm thì hơn. Chuyển giao cho Tòa án binh cũng hợp quy trình hơn."

Vương Trung nhíu mày, thấy Popov nói cũng có lý.

Vì vậy, anh nói: "Tất nhiên rồi, chúng ta phải làm việc theo quy định chứ. Mấy vị thẩm phán viên, làm phiền mọi người rồi."

Các thẩm phán viên gật đầu, sau đó tiến lên áp giải người tù binh với vẻ mặt "Thân này đã tận" đi.

Popov nói: "Thôi được rồi, chắc cậu cũng đói rồi. Đi, đến nhà ăn thôi."

Vương Trung quả thực cũng đói rồi. Anh quay đầu lại nói với những người đã cùng anh đi trinh sát hôm nay, và cả những người lính Hộ giáo được đưa về: "Đi nào, đi ăn cơm thôi. Đi theo tôi!"

Sau đó, anh dẫn một đoàn người đến nhà ăn.

Rồi sau đó, anh cau mày nhìn những chiếc nồi to tướng ở quầy múc cơm.

Toàn là dưa chua.

Tất cả các nồi, nồi nào nồi nấy đều là dưa chua!

Vương Trung thừa nhận, dưa chua này ăn cũng khá ngon miệng, nhưng cũng không thể nào như thế này được!

Lúc này, bà thím phụ trách nấu ăn đi ra nói: "Cái cậu nhóc hấp tấp tên là Vasili gì đó ấy, nói là làm theo lệnh của cậu, lấy hết nắp hộp dưa chua đi, tôi thấy nhiều hộp dưa chua thế, không ăn hết thì hỏng mất, nên mới nghĩ cách chế biến hết, mọi người ăn tạm vậy!"

Đối mặt với dưa chua ngập mặt, Vương Trung gào lên: "Bếp trưởng Pháp... À không, bếp trưởng Carolin của tôi đâu?"

Chương 13: Nước với lửa thế nào nhỉ?

Ăn cơm xong, các sĩ quan cấp cao của Chiến đoàn Rokossovsky lại họp mặt, trên bàn là tấm bản đồ phòng thủ thành phố Loktev.

Yegorov lên tiếng trước: "Tôi cho hai Trung đoàn 1 và 3 đóng quân trong nhà máy hóa chất. Nói thật lòng, nơi đó khá kiên cố, khi bị pháo binh địch tấn công, thương vong sẽ ít hơn so với đóng quân trong khu dân cư.

"Ngoài ra, còn một nơi khác cũng khá thích hợp để phòng pháo ở đây."

Hắn chỉ vào phía sau nhà máy phân bón hóa học.

"Khu nhà kho, cũng là kiến trúc bê tông rất kiên cố, chúng ta có thể để đội dự bị, cũng chính là Trung đoàn 2 ở đây.

"Loktev là nửa thành phố công nghiệp, có rất nhiều công trình bê tông, đây là một trong những tin tức tốt."

Yegorov dừng một chút, lại nói: "Đúng rồi, bộ tư lệnh trạm binh đã điều một trung đội từ tiểu đoàn thông tin của họ sang, chiều nay họ đã bận rộn cả ngày để kéo đường dây điện thoại."

Nói xong Yegorov cầm điện thoại trên bàn lên, tiếp tục nói: "Cuối cùng nó không còn là vật trang trí nữa, có thể gọi đến sở chỉ huy chính của nhà máy phân bón, trận địa pháo B4 được ngụy trang, trận địa của Đại đội Thần Tiễn, và cả Trung đoàn Phòng thủ Loktev."

Nói xong ông ta đặt ống nghe xuống.

Vương Trung: "Ít nơi liên lạc được quá."

"Dù sao thì chiều nay mới kéo xong."

Pavlov cau mày: "Sao lại có cả đường dây điện thoại đến tận Trung đoàn Phòng thủ? Nó đâu thuộc quyền chỉ huy của chúng ta."

"Bây giờ thì có rồi." Popov đáp, "Chúng tôi đã liên lạc với sở chỉ huy tập đoàn quân của tướng Agasukov, tập đoàn quân ra lệnh cho chúng ta chỉ huy thống nhất các đơn vị chiến đấu của Loktev, ngăn chặn sự quấy rối của các nhóm nhỏ quân địch, hỗ trợ tướng Anton phản công."

Vương Trung cười lạnh một tiếng: "Nhóm nhỏ? Chúng ta nghe rõ rồi, một sư đoàn thiết giáp đang tiến về phía chúng ta, tiểu đoàn trinh sát tiên phong của nó hiện đang ở Karinovka. Popov, anh đã báo cáo thông tin tình báo mà chúng ta có được cho cơ quan tình báo của tập đoàn quân chưa?"

"Rồi, nhưng họ cần thời gian để phân tích." Popov có vẻ bất lực, "Cũng có thể họ sẽ không tin tưởng, dù sao cũng chỉ là thông tin liên lạc vô tuyến điện "nghe lén" được, cấp trên cho rằng 'thông tin thực sự quan trọng chắc chắn được truyền qua điện đài, cỗ máy Enigma của quân địch được chuẩn bị chính là vì mục đích đó'."

Vương Trung nghe thấy từ Enigma quen thuộc, lập tức nhớ tới câu chuyện về việc người Anh tập trung một đám nhà toán học ở Bletchley Park để giải mã Enigma, bèn hỏi: "Trình độ toán học của nước ta thế nào?"

Hắn nhớ Sa hoàng và Liên Xô sau này có trình độ toán học rất cao, vậy nếu người Anh làm được, có lẽ người Nga cũng vậy - phải không?

Dù sao đây cũng là một thế giới khác, biết đâu toàn bộ người dân của Đế chế Ant trên thế giới này đều không biết tính toán nhân chia trong phạm vi 100?

Theo Vương Trung, câu hỏi này của hắn có liên quan mật thiết đến chủ đề đang được thảo luận, nhưng trong mắt những người khác, câu nói này của hắn không những không liên quan, mà còn chẳng ăn nhập gì với câu chuyện.

Mọi người nghi hoặc nhìn Vương Trung, sở chỉ huy lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn nghe thấy tiếng lách tách của những người lính điện báo của Cục Tình báo đang đóng vai trò nhân viên điện báo ở phòng xử án bên cạnh.

Pavlov: "Toán học... sao?"

Popov: "Nó thì có liên quan gì đến toán học?"

Vương Trung: "Vừa nãy mọi người có nhắc đến Enigma, phải không? Cứ tìm một đám nhà toán học đến giải mã là được thôi, đó chỉ là một loại máy móc, đâu phải là không thể giải mã. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Ant phải có đủ số lượng nhà toán học xuất sắc."

Mọi người nhìn nhau, Yegorov hỏi: "Vậy tại sao chúng ta không thu giữ một chiếc máy Enigma?"

Vương Trung: "Chỉ thu được một chiếc là không đủ, Enigma có thể điều chỉnh thuật toán mã hóa bằng cách thay đổi cài đặt ban đầu, ngay cả khi cài đặt hoàn toàn giống nhau, vị trí ban đầu của rôto khác nhau cũng sẽ tạo ra hiệu quả mã hóa khác nhau, vì vậy ngay cả khi thu được máy Enigma, chúng ta vẫn cần một lượng lớn chuyên gia mật mã... Sao mọi người lại nhìn tôi với ánh mắt "thâm tình" thế?"

Popov: "Trước đây tôi chưa bao giờ biết, anh lại có kiến thức này. Tôi cứ tưởng anh chỉ biết số đo vòng một của các cô gái làng chơi ở thủ đô."

Vương Trung kinh ngạc, đây là hình ảnh công tử bột nhà giàu trong mắt mọi người sao? Hắn cũng muốn biết đấy!

Pavlov chen vào: "Những thứ này đều không quan trọng, nhà toán học hay số đo vòng một gì đó, đều không phải là chuyện chúng ta cần cân nhắc lúc này. Bất kể cấp trên có tin hay không, chúng ta đều biết, một sư đoàn thiết giáp đang lao về phía chúng ta.

"Nghe nói Prosen chỉ huy động tổng cộng 20 sư đoàn thiết giáp, và một trong số đó đang nhắm vào chúng ta! Trong khi tất cả vũ khí chống tăng

của chúng ta, chỉ có mười quả tên lửa Thần Tiễn và ba khẩu pháo chống tăng!"

"Về Thần Tiễn..." Vương Trung ngắt lời Pavlov, "Tôi muốn hỏi hiện tại chúng đang được bố trí ở đâu?"

Yegorov: "Ở nhà máy phân bón, tầng hai của nhà máy có tầm nhìn rất tốt, rất thích hợp để phóng Thần Tiễn, hơn nữa sau khi phóng có thể rút lui an toàn, Yetsemenko rất hài lòng với trận địa phóng mới."

Vương Trung: "Nên rút họ về."

"Cái gì?" Yegorov cau mày, "Rút về?"

Vương Trung: "Tôi định dùng Thần Tiễn để phòng không."

"Anh định dùng Thần Tiễn để bảo vệ trận địa pháo 203mm của chúng ta?" Yegorov thè lưỡi, "Cũng hợp lý đấy chứ, 203mm có thể sống sót sau một cuộc không kích là tốt lắm rồi, sát thương nó gây ra cho quân địch chắc chắn nhiều hơn so với việc phá hủy mười chiếc xe tăng!"

"Không," Vương Trung lắc đầu, "Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới mà tôi bắt được ở Karinovka hôm nay là đơn vị dẫn đường cho không quân địch, điều này đã giúp tôi nảy ra một ý tưởng. Không quân muốn ném bom, phải biết mục tiêu ở đâu. Mọi người hiểu ý tôi chứ?"

Yegorov lắc đầu: "Tôi không hiểu."

Vương Trung: "Loktev là một thành phố có quy mô tương đối lớn, có rất nhiều tòa nhà cao tầng, địa hình xung quanh cũng không có núi cao, khi tôi ra ngoài trinh sát đã quan sát rất kỹ, điểm quan sát cao nhất mà quân địch có thể tìm thấy chính là kho thóc ở ngoại ô thành phố.

"Lực lượng dẫn đường mặt đất chắc chắn không thể nhìn thấy trận địa pháo hạng nặng của chúng ta ở đâu. Quân địch cần phải trinh sát trên không."

Vương Trung dừng lại, hy vọng những người khác đã hiểu được ý của mình.

Pavlov: "Và sau đó?"

Vương Trung: "Chúng ta đã cứu được một thầy tu có thính giác rất tốt ở Karinovka..."

"Ý anh là một Âm Trận Sư?" Popov hỏi.

"Đúng vậy, mặc dù ông ấy đã vứt bỏ thiết bị nghe, nhưng ông ấy nói rằng những người thợ rèn trong thành phố có thể nhanh chóng chế tạo ra một số thiết bị thay thế tạm thời. Ngày mai ông ấy có thể chuẩn bị xong!

"Ông ấy có thể phân biệt được âm thanh của động cơ máy bay trinh sát của địch!"

Cuối cùng Yegorov cũng hiểu ra: "Ý anh là dùng Thần Tiễn để bắn hạ máy bay trinh sát của địch?"

Vương Trung: "Chính xác, phi công máy bay ném bom khi thực hiện tấn công, phải đối mặt với hỏa lực phòng không của quân ta, thần kinh căng thẳng cao độ, chưa chắc đã phát hiện ra trận địa B4 được ngụy trang kỹ lưỡng.

"Nhưng máy bay trinh sát có thể chụp ảnh trinh sát, sĩ quan tình báo phía sau có thể phân tích cẩn thận những bức ảnh đó ở nơi an toàn, xác suất họ tìm thấy trận địa pháo binh của chúng ta sẽ rất cao!"

Những người khác gật đầu lia lịa: "Có lý."

"Chặn đứng trinh sát, cộng với việc ngụy trang tốt, những khẩu B4 cồng kềnh kia có thể sống sót lâu hơn! Gây sát thương lớn hơn cho quân địch!"

Yegorov: "Nếu chúng ta tìm thêm một trận địa phóng nữa, chia B4 ra bố trí, chúng ta có thể chống đỡ được nhiều đợt tấn công hơn!"

Vương Trung: "Dùng gỗ hoặc những thứ tương tự để dựng lên một số trận địa giả, nếu không khai hỏa thì sẽ không phân biệt được thật giả. Chúng ta chỉ cần không khai hỏa khi máy bay địch xuất hiện là được."

"Đúng!" Yegorov vỗ bàn, "Tôi sẽ bảo đám lính..."

"Không," Popov ngắt lời ông ta, "Công việc này không nên để đám lính trẻ làm, nhà thờ đang huy động dân quân và lực lượng tự vệ, để họ làm là hợp lý nhất, trong số họ có cả thợ mộc và thợ rèn."

Vương Trung: "Nhà thờ đang huy động à?"

"Đúng vậy, chúng ta là những người theo chủ nghĩa thế tục, các linh mục ở địa phương có ảnh hưởng rất lớn đối với người dân. Nếu là những người theo giáo phái Sùng Thánh thì chưa chắc đã được như vậy." Popov nói với vẻ tự hào.

Vương Trung: "Tốt rồi. Hiện tại quân bài tốt nhất trong tay chúng ta chính là những khẩu B4, tin tốt là, chúng ta đã thu được sổ ghi chép mã liên lạc của quân địch, chỉ cần quân địch không thay đổi mã, chúng ta có thể suy đoán xem đơn vị nào đóng ở đâu thông qua nội dung cuộc gọi.

"Tôi đã đích thân trinh sát một số ngôi làng có thể ở được nằm trong phạm vi của B4, trong làng về cơ bản chỉ có người già, những người không theo Chính Thống giáo phương Đông, và một số ít người theo giáo phái Sùng Thánh, chúng ta có thể yên tâm mà ném bom.

"Đặc biệt là vào ban đêm, khi quân địch đóng quân, chúng ta có thể gây ra thương vong nặng nề cho chúng."

————

Karinovka.

Chiếc xe tăng số 2 của Tiểu đoàn Trinh sát dẫn đầu Sư đoàn Thiết giáp số 15 của Prosen dừng lại trên con đường cách ngôi làng năm trăm mét, Đại

úy Hank, tiểu đoàn trưởng, thò đầu ra khỏi tháp pháo, dùng ống nhòm quan sát ngôi làng.

Cột khói do không quân tạo ra bốc thẳng lên trời cao, các hạt bụi trong khói tạo thành những đám mây lớn, được ánh hoàng hôn nhuộm thành màu đỏ như máu.

Địa hình làng Karinovka là một con đường thẳng tắp từ đầu đến cuối, Đại úy Hank có thể nhìn thấy ngã ba đường ở đầu kia ngôi làng từ bên ngoài.

Vì vậy, ông ta nhìn thấy rõ ràng những chiếc xe máy thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới số 220 nằm la liệt trong làng.

Rõ ràng những người đồng đội này đã bị phục kích.

Vị đại úy hạ ống nhòm xuống, ra lệnh: "Pháo thủ, bắn vào tất cả các cửa sổ trong làng."

Pháo tự động trên xe tăng số 2 lập tức khai hỏa, mỗi cửa sổ đều bị nhồi ít nhất ba viên đạn nổ 20mm.

Hầu hết các ngôi nhà ở Karinovka đều được làm bằng gỗ, pháo tự động thậm chí còn xé toạc cả khung cửa sổ.

Khi bắn đến cửa sổ thứ năm, vị đại úy hét lên: "Dừng lại!"

Khẩu pháo tự động đột ngột im bặt.

Không ai bước ra khỏi làng, cũng không có tiếng súng bắn trả.

Không đúng, có người bước ra khỏi làng!

Một ông lão mặc quân phục từ thời Đế chế Ant tham chiến trong Chiến tranh Ant-Anatolia, run rẩy bước ra khỏi làng, đứng ở lối vào làng, nhìn những người lính Prosen.

Đại úy: "Bắt ông ta lại, hỏi xem những kẻ phục kích tiểu đoàn xe máy đã đi đâu!"

Những người lính của tiểu đoàn trinh sát vốn đang ẩn nấp bên đường lập tức đứng dậy, tiến về phía lối vào làng.

Sau khi bộ binh tiến lên được năm mươi bước, vị đại úy ra lệnh cho xe tăng tiến lên.

Khi chiếc xe tăng đến lối vào làng, bộ binh đã ghì ông lão xuống đất. Một trung úy cầm một thanh kiếm đến trước xe tăng: "Đại úy, trên người ông ta chỉ có thứ này!"

Vị đại úy nhận lấy thanh kiếm, cẩn thận xem xét, trầm trồ: "Thanh kiếm đẹp đấy!"

Vừa dứt lời, một tiếng nổ lớn vang lên từ trong làng.

Lính Prosen xung quanh chiếc xe tăng lập tức nằm rạp xuống đất, ngay cả vị đại úy cũng chui vào trong tháp pháo, vứt toẹt thanh "kiếm đẹp" xuống

đất.

Những chiếc mũ sắt bị sức nổ hất văng rơi xuống đất, phát ra tiếng động leng keng.

Lợi dụng lúc hỗn loạn, ông lão bị ghì chặt nhân cơ hội đứng dậy, chụp lấy thanh kiếm trên mặt đất định chém vào người lính Prosen gần nhất, nhưng tiếng súng tiểu liên vang lên.

Cơ thể ông lão đột nhiên cứng đờ, ánh hoàng hôn đỏ như máu chiếu xuống người ông.

Ông lão từ từ gục xuống.

Dù triều đại đã thay đổi, nhưng ông vẫn hi sinh giọt máu cuối cùng cho quê hương mình.

Đại úy Hank lại thò đầu ra khỏi tháp pháo, quát lớn: "Vừa rồi là tiếng nổ gì?"

"Báo cáo Đại úy, quân địch đã gài mìn dưới thi thể!"

Vị đại úy chửi thề một tiếng, ra lệnh: "Lôi tất cả mọi người trong làng ra đây, hỏi xem còn mìn ở đâu nữa! Kẻ nào không nói chính là quân nổi dậy, bắn bỏ hết!"

Chẳng mấy chốc, hơn chục người già đã bị lôi ra dưới gốc cây bạch dương ở đầu làng.

Phiên dịch hỏi người phụ nữ lớn tuổi đứng đầu tiên: "Có bao nhiêu quả mìn được chôn ở đây? Chúng được chôn ở đâu?"

Bà lão nhổ một bãi nước bọt vào mặt tên phiên dịch.

Phiên dịch: "Mụ ta là quân nổi dậy! Bắn bỏ!"

Tiếng súng tiểu liên vang lên, bà lão gục xuống, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào những kẻ xâm lược.

Tên phiên dịch tiến đến trước mặt ông lão đứng thứ hai, hỏi: "Có bao nhiêu quả mìn được chôn? Chúng được chôn ở đâu?"

Ông lão: "Tôi là trung sĩ thuộc Trung đoàn Vệ binh ném lựu đạn số 13, mã số quân nhân..."

"Tao đang hỏi mày đấy!" Tên phiên dịch giáng cho ông lão mấy cái bạt tai.

Ông lão lau máu chảy ra từ khóe miệng, tiếp tục nói: "Tôi là trung sĩ thuộc Trung đoàn Vệ binh ném lựu đạn số 13..."

"Lão già này chống đối! Bắn bỏ!"

Rat-tat-tat!

Tên phiên dịch tiến về phía người thứ ba, đó là một người đàn ông trung niên, chưa kịp để hắn mở miệng, người đàn ông này đã nói: "Tôi là tín đồ

của Giáo hội Prosen! Gia đình tôi diam giữ..."

Tên phiên dịch ngắt lời ông ta: "Vậy thì ông nói xem có bao nhiêu quả mìn ở đây!"

"Chỉ có năm quả, tất cả đều được chôn dưới thi thể của những người lính đế quốc trong làng! Lũ người hạ đẳng chết tiệt này, dám mạo phạm thi thể của những người lính đế quốc!"

Phiên dịch: "Đúng vậy, các người là một dân tộc hạ đẳng, đó là lý do tại sao các người lại bán đứng cả hàng xóm của mình."

Nói xong, tên phiên dịch quay sang những người lính Prosen xung quanh, nói bằng tiếng Prosen: "Vừa rồi bọn họ thà chết chứ không chịu khuất phục, tôi còn tưởng dân tộc tính của họ đã được nâng cao! May mà vẫn còn một tên như thế này! Bọn họ quả nhiên là một dân tộc hạ đẳng!"

Những người lính Prosen cười phá lên.

Tên phản bội nhìn những người lính Prosen với vẻ mặt bàng hoàng, sợ hãi.

Tên phiên dịch bước tới, vỗ vai hắn ta: "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không bạc đãi những người trung thành với đế quốc, ông làm tốt lắm, làm tốt lắm. À phải rồi, ai là người đã chôn những quả mìn này?"

Tên phản bội đáp: "Là một người đàn ông tên là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky! Tự xưng là Tướng quân Bạch Mã!"

Nụ cười của tên phiên dịch tắt ngúm.

Lúc này, một hạ sĩ chạy đến trước xe tăng chỉ huy số 2, lớn tiếng báo cáo: "Chúng tôi tìm thấy một tờ giấy viết bằng tiếng Prosen trên thi thể của một người lính!"

"Đọc lên!" Đại úy Hank nói.

"Tướng quân Bạch Mã Aleksei Konstantinovich chúc các người một chuyến đi vui vẻ, tôi đã để lại cho các người hai mươi món quà bất ngờ, hy vọng các người thích."

Đại úy Hank cau mày: "Trên đó thực sự viết như vậy sao?"

"Vâng, thưa ngài!"

Vị đại úy nháy mắt với tên phiên dịch.

Tên phiên dịch lập tức tát vào mặt tên phản bội: "Khốn nạn! Dám lừa chúng ta! Rõ ràng là có đến 20 quả mìn!"

"Hả? Hai mươi quả? Tôi xin thề là tôi không biết! Tôi trốn khá xa, không nghe rõ bọn chúng nói gì! Tôi chỉ thấy bọn chúng chôn có năm quả!"

Tên phiên dịch tự tay rút súng lục Luger ra, lên đạn.

Tên phản bội hoảng hốt quỳ xuống: "Tôi bị oan uổng!"

"Kẻ nào dám lừa gạt đế chế đều phải chết!" Tên phiên dịch lạnh lùng nói, chĩa súng vào trán tên phản bội.

Trong lúc nguy cấp, hắn ta cố gắng nặn ra một câu: "Đế chế Prosen muôn năm! Hoàng đế Rheinhar..."

Chưa kịp nói hết câu, tên phiên dịch đã bóp cò, viên đạn găm thẳng vào giữa trán tên phản bội, xuyên qua đầu, tạo ra một lỗ lớn ở phía sau, máu và não bắn tung tóe lên rễ cây bạch dương.

Sau đó, tên phiên dịch đá văng thi thể sang một bên.

Bà lão đứng thứ tư nhổ một bãi nước bọt vào thi thể.

Phiên dịch: "Xem ra bà cũng không định nói gì?"

"Ngày con trai tôi trở về, nó sẽ tiễn tất cả các người xuống địa ngục!"

Pằng.

Tiếng súng vẫn tiếp tục vang lên.

Chương 14: Hỏa lực là trên hết

Ngày 5 tháng 7, năm 914 theo lịch Julian.

Vương Trung đã vào vị trí tại "sở chỉ huy thời chiến" của mình: Thực ra chỉ là tòa nhà văn phòng của nhà máy phân bón hóa học, tòa nhà bê tông cốt thép này được xây dựng khá kiên cố, rất thích hợp làm sở chỉ huy tiền tuyến, đồng thời cũng có thể được sử dụng như một cứ điểm phòng thủ.

Quan trọng hơn, nhà máy phân bón hóa học vốn đã được trang bị điện thoại, giúp giảm bớt khối lượng công việc cho đội ngũ liên lạc.

Bộ chỉ huy trung đoàn do Pavlov phụ trách, điện đài cũng được đặt cùng chỗ với sở chỉ huy.

Pavlov kịch liệt phản đối việc Vương Trung tự mình xông pha lên tuyến đầu, nhưng bị hắn phớt lờ.

Yegorov lại rất thích điểm này ở Vương Trung: "Đây vốn là sở chỉ huy thời chiến của tôi, nếu cậu muốn dùng thì tôi nhường cho, tôi xuống chỉ huy tiểu đoàn!"

Vương Trung: "Ông cứ đi, nhưng phải ở nơi tôi có thể liên lạc được bằng điện thoại."

Yegorov thở dài: "Vậy thì tôi chẳng đi đâu cả."

Sở chỉ huy tiền tuyến này đã là vị trí tiền tiêu nhất có thể liên lạc được bằng điện thoại, trung đội thông tin được điều động từ trạm quân nhu đến đây không thể nào kéo dây thêm được nữa, ít nhất phải mất một ngày nữa mới có thể đảm bảo kéo được đường dây điện thoại đến sở chỉ huy tiểu

đoàn phía dưới.

Vương Trung mặc kệ Yegorov đang thở ngắn than dài, tiến đến bên cửa sổ, giơ ống nhòm lên.

Thực ra khi giơ ống nhòm lên, hắn đã chuyển sang chế độ "nhìn toàn cảnh" rồi, dùng ống nhòm làm sao quan sát được rõ ràng bằng.

Cánh đồng phía tây nam tĩnh lặng, không thấy bóng dáng quân Prosen đâu.

Quan sát một vòng, Vương Trung chuyển về chế độ thường, thấy Dmitri và một người lính khác của Trung đoàn 3 đang khiêng kính pháo binh đi vào.

Sở chỉ huy tiền phương có tầm nhìn tốt nhất, vì vậy đương nhiên đài quan sát pháo binh cũng phải được dựng ở đây, như vậy cũng có thể dùng chung đường dây điện thoại với sở chỉ huy.

Dmitri là người có thành tích tốt nhất trong số các học viên pháo binh được bổ sung vào Trung đoàn Vệ binh 31, đương nhiên được điều động đến vị trí quan sát pháo binh.

Điện thoại hiện do Vasily, người cũng biết tiếng Prosen, canh giữ.

Dmitri dựng kính pháo binh lên, hai ống kính mở ra thành hình chữ V, sau đó áp mắt vào thị kính, điều chỉnh núm vặn để nhắm vào mục tiêu ở phía xa.

Mục tiêu chính là những tấm biển gỗ đánh dấu bãi mìn giả mà Vasily đã dẫn người đi cắm hôm qua.

Vương Trung nhìn Dmitri thao tác, nhận ra mình chẳng hiểu gì cả.

Suy cho cùng, kiến thức quân sự của hắn chỉ dừng lại ở mức huấn luyện quân sự đại học.

Nhưng hắn chợt nhận ra mình có một điểm có thể "chỉ bảo" cho Dmitri, một học viên pháo binh chuyên nghiệp: Kính pháo binh cứ để như vậy, ánh sáng phản chiếu từ ống kính có thể bị quân địch ở xa nhìn thấy!

Vậy nên Vương Trung nói: "Dimitri, kẻ địch có thể thông qua phản xạ ánh sáng mà chú ý tới vị trí của cậu. Tôi đề nghị cậu lấy băng gạc mắt lưới loại lớn che kín mặt kính."

Dimitri còn chưa trả lời, Vasily đã lên tiếng: "Vậy chẳng phải là không nhìn thấy gì sao?"

Vương Trung: "Cậu ngốc à? Băng gạc cách vật kính gần như vậy, vị trí tạo ảnh ở phía trước thị kính, nhìn qua thị kính sẽ không thấy vải, chỉ là sẽ ảnh hưởng đến lượng ánh sáng."

"Cái gì?" Vasily vẻ mặt khó hiểu, "Cậu đang nói gì vậy? Dimitri, cậu nghe hiểu không?"

Dimitri: "Tướng quân nói đúng, quả thật sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với việc quan sát!

"Kính pháo binh khác với kính viễn vọng, kính viễn vọng chỉ có lúc xem mới giơ lên, kính pháo binh sau khi điều chỉnh số liệu sẽ luôn đặt ở đây, quả thật có khả năng vì phản xạ ánh sáng mà bị kẻ địch chú ý tới vị trí.

"Sao mình không nghĩ tới nhỉ... Giáo viên trong trường cũng không dạy!"

Vương Trung: "Bây giờ tôi dạy cậu."

Dimitri nhìn Vương Trung, muốn nói lại thôi.

Nhưng Vasily không hề do dự, trực tiếp hỏi: "thiếu tướng thi thế nào mà đứng cuối lớp vậy? Trình độ quân sự của cậu cao thật đấy!"

Vương Trung hơi bối rối, lúc này kiến thức có được là từ phim "Hành động Biển Đỏ" cũng không thể nói ra được.

Dimitri quay đầu nói với người học viên cùng mình khiêng kính pháo binh: "Mishka, đi tìm y tá xin ít băng gạc, loại băng gạc mắt lưới lớn nhất dùng để cố định ấy."

Mishka gật đầu, xoay người chạy đi.

Lúc này điện thoại reo, Yegorov ở gần điện thoại nhất nhấc máy: "Alo, chỉ huy tiền phương, xin nói. Cái gì? Anh nên thông báo cho Đại đội Thần Tiễn trước chứ, Peter! Thông báo rồi? Được, chúng tôi biết rồi."

Yegorov cúp điện thoại, nhìn về phía Vương Trung: "Peter dùng thiết bị nghe lén đơn giản kia nghe được có máy bay trinh sát đang bay về phía chúng ta, Đại đội Thần Tiễn đã chuẩn bị sẵn sàng."

Vương Trung: "Ra lệnh điều động ba chiến sĩ biết lái xe, chuẩn bị một chiếc xe Jeep và một khẩu súng máy Degtyaryov, lát nữa máy bay trinh sát bị bắn rơi lập tức đến địa điểm máy bay rơi, đảm bảo kẻ địch không thể có được tài liệu trinh sát."

Vasily: "Để tôi đi!"

"Ngồi im!" Vương Trung trừng mắt nhìn gã: "Nghe được thông tin gì có giá trị không?"

Vasily lắc đầu: "Không có, bọn chúng rất cẩn thận, căn bản không nói đã đến đâu, chỉ nói "tiến triển thuận lợi" "đã đến mục tiêu số một". Trong sổ tay này chỉ có tần số liên lạc của các đơn vị và mật danh của một số địa điểm, không có mục tiêu số mấy.

"Hơn nữa, một số đoạn hội thoại là tiếng địa phương, giọng rất nặng, cơ bản nghe không hiểu."

Vương Trung tặc lưỡi: "Tiếng địa phương sao..."

Lại nhớ đến bộ phim "Người giải mã" kia, người Mỹ sử dụng người da đỏ làm nhân viên điện đài, dùng tiếng da đỏ làm "mật ngữ", người Nhật không

tài nào nghe hiểu.

Thì ra người da đỏ không chỉ có mỗi da đầu là có ích với người Mỹ.

Vasily tiếp tục càu nhàu: "Nghe thứ này có tác dụng gì... Vẫn nên để tôi ra tiền tuyến..."

Vương Trung đặt ngón trỏ lên môi khẽ suỵt một tiếng: "Nghe kìa!"

Tiếng động cơ, hơn nữa không giống tiếng động cơ máy bay ném bom.

Vương Trung đi tới cửa sổ hạ thấp người, nhìn lên bầu trời.

Sau khi chuyển sang góc nhìn từ trên cao, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy máy bay, đó là một chiếc máy bay trinh sát Focke-Wulf Fw 189.

Đây là một loại máy bay trinh sát chuyên dụng, có thể lắp súng chụp ảnh, tầm nhìn buồng lái cực tốt, phi công có thể nhìn rõ mặt đất phía trước, từ đó đảm bảo có thể bay qua mục tiêu trinh sát một cách chính xác.

Hơn nữa bởi vì khả năng sống sót và tính năng bay thấp của nó rất tốt, thường xuyên tiến hành trinh sát ở độ cao thấp, còn có thể tiện tay ném vài quả bom nhỏ.

Tóm lại đây là một loại máy bay trinh sát chuyên dụng có mức độ uy hiếp rất lớn.

Tuy nhiên do thân máy bay nhẹ lại là động cơ đôi, nên cũng dễ dàng bị Peter nghe thấy bằng thiết bị nghe lén.

Vương Trung nhìn chằm chằm chiếc máy bay này, nhìn nó bay qua bãi mìn, bay vào bầu trời nội thành...

Thần Tiễn khai hỏa!

Phi công của Prosen lập tức lượn sang trái muốn né tránh, nhưng lại bị Thần Tiễn bẻ lái đuổi theo, sau ánh sáng chớp lóe của vụ nổ, động cơ bên phải của máy bay địch bốc cháy, kéo theo làn khói đen dài.

Nó cứ thế nghiêng ngả rơi xuống đất.

Vương Trung: "Làm tốt lắm! Yegorov, máy bay rơi về phía trụ sở cảnh sát rồi, mau phái đội tìm kiếm đi, trên máy bay có ba người, có thể có vũ khí, phải cẩn thận!"

"Rõ!" Yegorov cầm điện thoại: "Đội tìm kiếm xuất phát, máy bay địch có thể đã rơi gần trụ sở cảnh sát."

Vương Trung bổ sung một câu: "Bắt buộc phải tiêu hủy phim chụp!"

Vasily cười nói: "Nếu có thể phong tỏa trinh sát, biết đâu những khẩu pháo tự hành hạng nặng của chúng ta có thể sống sót đến khi kết thúc chiến đấu!"

Dimitri liếc nhìn gã: "Đừng có nói gở!"

Yegorov thuật lại vào điện thoại một lần, sau đó cúp máy.

Anh ta vừa đặt ống nghe xuống, điện thoại bên cạnh lại reo, liền thuận tay nhấc máy: "Chỉ huy tiền phương, xin nói. Cái gì? Vâng, tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Yegorov nói với Vương Trung: "Peter nghe thấy rất nhiều tiếng máy bay ném bom chiến thuật và Stuka! Có thể trên 20 chiếc."

Vương Trung: "Tất cả vào hầm trú ẩn!"

Trong lúc Yegorov ra lệnh, Dimitri lo lắng hỏi: "Chúng ta có vào không?"

Vương Trung vỗ vai Dimitri: "Tòa nhà này làm bằng bê tông cốt thép, tường ngoài rất dày, đừng lo."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung đã nhìn thấy máy bay địch, hắn đếm thử, vậy mà có đến 15 chiếc Stuka và 12 chiếc Do 215, còn có một số Messerschmitt Bf 109 hộ tống.

Khi phi đội tiếp cận thành phố, pháo phòng không trong thành khai hỏa, tạo thành một lưới lửa dày đặc trước mặt phi đội.

Phi đội Do 215 lao thẳng vào lưới lửa, bay thẳng đến nhà ga xe lửa rồi ném bom, còn Stuka thì với động tác bổ nhào "xoay người" kinh điển lao xuống. "Tiếng rít tử thần" chói tai xé toạc màng nhĩ của tất cả mọi người.

Tiếng rít này khiến người ta không tự chủ được cúi đầu, muốn nằm rạp xuống đất.

Nhưng Vương Trung nhìn thấy rất rõ, toàn bộ máy bay địch đều nhắm vào lô cốt của Trung đoàn Phòng thủ.

Lúc này hắn mới phát hiện, góc nhìn từ trên cao của mình chỉ có tầm nhìn của Trung đoàn Cận vệ 31, còn bên phía Trung đoàn Phòng thủ thì tối om, chỉ có một biểu tượng binh chủng trôi nổi trên bản đồ.

Tình huống này giống hệt lúc ở Rogneda, khi Vương Trung vừa mới nắm quyền chỉ huy Trung đoàn Cận vệ 31 - lúc đó còn gọi là Trung đoàn Amur số 3.

Chẳng lẽ, gọi điện thoại cho Trung đoàn Phòng thủ là có thể chia sẻ tầm nhìn? Giống như lúc đó?

Máy bay địch hoàn thành nhiệm vụ ném bom, bom dội hết xuống trận địa của Trung đoàn Phòng thủ, nhưng Vương Trung không nhìn rõ thiệt hại cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy những cột khói bụi do vụ nổ tạo ra.

Vương Trung: "Yegorov, gọi điện thoại cho Trung đoàn Phòng thủ!"

"Rõ! Alo, kết nối với Trung đoàn Phòng thủ!"

Sau vài giây chờ đợi, Yegorov nói: "Kết nối được rồi!"

Cùng lúc anh ta nói câu này, khu vực của Trung đoàn Phòng thủ "sáng" lên, Vương Trung có được tầm nhìn của Trung đoàn Phòng thủ.

Quả nhiên là vậy.

Những đơn vị mình trực tiếp chỉ huy sẽ có tầm nhìn, thuộc quyền mình, nhưng những đơn vị do trung đoàn trưởng của họ chỉ huy, mình chỉ có thể nhìn thấy vị trí của đơn vị đó, chỉ khi kết nối điện thoại, thiết lập quyền chỉ huy trực tiếp mới có thể có được tầm nhìn của đơn vị.

Lúc này Yegorov đi tới trước mặt Vương Trung, đưa ống nghe cho hắn.

Vương Trung nhận ống nghe: "Tình hình thương vong của các anh thế nào? Tôi thấy Stuka lao về phía các anh."

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Phòng thủ - Alexander Alexandrovich nói: "Hai lô cốt bị phá hủy hoàn toàn, công sức mấy ngày nay đổ sông đổ biển rồi, nhưng chúng tôi không vào trận địa, nên chỉ thiệt hại lô cốt và một số trang bị như súng máy."

Vương Trung: "Chỉ có lô cốt thôi sao?"

"Còn có bảy tám quả bom rơi xuống trận địa của chúng tôi, phá hủy hết pháo chống tăng giả làm bằng gỗ."

Lúc này trong điện thoại truyền đến tiếng hét kinh hãi "Máy bay địch quay lại rồi", Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên cao, liền thấy Stuka sau khi kết thúc ném bom đã vòng lại, bắt đầu bắn phá.

Nhưng phần lớn binh sĩ của Trung đoàn Phòng thủ vẫn trốn trong hầm tránh pháo, nên cũng không chịu tổn thất quá lớn.

Vương Trung: "Chờ máy bay địch đi rồi nhanh chóng khôi phục trận địa. Tiền quân của chúng có thể sẽ đến vào hôm nay."

"Rõ!"

Vương Trung trả ống nghe cho Yegorov, ngay khi Yegorov cúp điện thoại, tầm nhìn của Trung đoàn Phòng thủ lại biến mất.

Thì ra là vậy, chỉ có lúc gọi điện thoại mới có thể có được tầm nhìn của đơn vị không trực tiếp chỉ huy, xem ra sau này mình phải thường xuyên gọi điện cho các đơn vị tiền tuyến.

Vương Trung thầm nghĩ.

Lúc này điện thoại lại reo.

Yegorov nhấc máy trả lời vài câu rồi cúp máy, báo cáo: "Peter nghe thấy tiếng xe cơ giới của quân địch, có vẻ như có một lượng lớn xe tăng hạng nhẹ."

Vương Trung gật đầu.

Peter và thiết bị nghe lén của anh ta hữu dụng hơn mình tưởng tượng, cảm giác giống như chiếc xe trinh sát trong "Gundam 08MS Team", cái gì cũng nghe thấy.

Vasily tháo tai nghe xuống, phấn khích hỏi: "Có phải chuẩn bị dùng B4 nã bọn chúng không?"

Vương Trung: "Nghe máy bộ đàm đi! Bỏ lỡ thông tin quan trọng tôi bắn chết anh!"

Nghe thấy hình phạt là bắn chết chứ không phải đi dọn phân, Vasily rụt cổ lại, đeo tai nghe vào.

Vương Trung lại nhìn ra ngoài, chờ đợi người Prosen đến.

Lúc này Mishka đi lấy băng gạc về, còn mang theo cả dây thừng dùng để cố định, hai người cùng nhau che một lớp vải lên kính pháo binh, dùng dây thừng buộc chặt.

Dimitri áp mắt vào thị kính thử một chút, mừng rỡ nói: "Nhìn rõ lắm!"

Đúng lúc này, Vương Trung nhìn thấy kẻ địch trong góc nhìn từ trên cao.

Một chiếc Panzer II xuất hiện trên con đường lớn phía tây nam.

Xem ra quân Prosen ở thế giới này cũng đã giao Panzer II với tính năng đã lạc hậu cho lực lượng trinh sát.

Sau Panzer II là một chiếc xe trinh sát bánh lốp, phía sau nữa là xe bán xích chở đầy binh lính.

Rõ ràng chỉ là lực lượng trinh sát, mà lại hùng hổ kéo đến đông như vậy...

Đột nhiên, Vương Trung chú ý thấy đám người này có vẻ như ngủ không ngon, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, quần áo nhăn nhúm, còn dính cả cỏ, như thể đã ngủ một đêm ngoài trời.

Chẳng lẽ... Mìn giả phát huy tác dụng rồi?

Lúc này, chiếc Panzer II thứ hai, thứ ba lọt vào tầm nhìn, lực lượng của đội tiên phong này có vẻ hơi mạnh.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, Vương Trung quyết định cho bọn chúng một phen bất ngờ, nhân tiện dằn mặt quân địch.

Hắn nói với Yegorov: "Kết nối với trận địa pháo A."

Hôm qua sau khi quyết định chia B4 thành hai trận địa, liền hành động ngay trong đêm, chuyển bốn khẩu pháo đến địa điểm khác, trận địa cũ được đổi tên thành trận địa pháo A.

Đương nhiên chữ A này là chữ cái Kirin.

Yegorov vừa cầm ống nghe vừa càu nhàu: "Tôi thành người trực điện thoại rồi!"

Vasily: "Vậy để tôi trực!"

"Nghe máy bộ đàm của anh đi, nếu không thiếu tướng lại nổi giận đấy. Kết nối với trận địa pháo A."

Dimitri nhanh chóng bắt đầu đo đạc tọa độ của kẻ địch.

Yegorov: "Kết nối được rồi. Nói đi!"

Vương Trung nhận ống nghe, lập tức bắt đầu đọc tọa độ.

Dimitri vừa mới tính toán được một nửa đã kinh ngạc, trừng mắt nhìn Vương Trung.

————

Đại úy Hank thò đầu ra từ tháp pháo, dùng ống nhòm quan sát thành phố.

Không quân oanh tạc có vẻ rất hiệu quả, có thể nhìn thấy rõ ràng trận địa bên ngoài thành phố bị phá hủy nghiêm trọng.

Người Ant đang tranh thủ sửa chữa công sự bị phá hủy, có lẽ có thể nhân cơ hội này nhanh chóng tấn công?

Đại úy Hank vừa nghĩ vừa ngáp một cái thật to.

Đêm qua, tiểu đoàn trinh sát không dám đóng quân ở Kalinovka, bởi vì công binh chưa đến nên họ không thể xử lý mìn.

Ngủ ngoài trời khiến Đại úy Hank ngủ không ngon giấc.

Anh ta đã nhiều ngày liền không được ngủ ngon, vốn dĩ hôm qua hy vọng có thể tắm rửa, sau đó ngon giấc trên chiếc giường êm ái sạch sẽ, kết quả mọi thứ đều tan thành mây khói!

Tên Bạch Mã tướng quân chết tiệt! Quá gian xảo, quá xấu xa!

Đang nghĩ ngợi, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng rít chói tai, đây là âm thanh của đạn pháo xé gió!

Ngay khi tiếng rít vang lên, tiểu đoàn trinh sát xung quanh xe tăng còn chưa kịp tản ra đã vội vàng nằm rạp xuống đất.

Những người còn ở trên xe bán xích cũng chen chúc nhảy xuống xe, chạy xuống vệ đường nằm rạp xuống đất.

Đại úy Hank lập tức chui vào trong tháp pháo, đóng cửa sập lại - tất cả đã trở thành phản xạ tự nhiên.

Làm xong tất cả những điều này anh ta mới nhận ra, tiếng xé gió kia rõ ràng là do trọng pháo, ít nhất là 122mm.

Với lớp giáp của Panzer II, muốn chống lại loại trọng pháo này vẫn còn hơi khó khăn...

Trong khoảnh khắc này, đạn pháo rơi xuống đất.

————

Vương Trung gọi một loạt bắn, tổng cộng bốn phát.

Phát thứ nhất rơi xuống vị trí trước nhất của đội hình địch, cách chiếc Panzer II dẫn đầu khoảng bốn năm mét, kết quả là B-4 đã lật tung chiếc xe

nhỏ bé đó trên đường.

Lúc xe tăng lật nhào, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng hai người lính bộ binh đang nằm sấp bị đè ở phía dưới.

Làn khói bụi do vụ nổ lập tức bao trùm những tên địch đang nằm rạp xung quanh.

Phát thứ hai rơi xuống cánh đồng, cách đội hình địch hơi xa, nhưng đất đá do vụ nổ bắn tung lên cao hàng chục mét, rơi xuống đường, gõ vào mũ sắt của quân địch vang lên những tiếng leng keng.

Phát thứ ba bay qua đầu, rơi xuống cuối đội hình, lật tung chiếc xe bán xích đi sau cùng.

Phát thứ tư, rơi trúng ngay giữa đội hình, xung quanh điểm rơi là chi chít người đang nằm rạp.

Vương Trung nhìn thấy rõ ràng một tên lính Prosen bị hất văng lên cao hàng chục mét, theo đúng nghĩa đen là được "đi máy bay".

Ước tính sơ bộ, đội tiên phong của quân địch đã bị bốn phát B-4 này tiêu diệt một nửa!

Quả nhiên đại bác được mệnh danh là thần chiến tranh!

Uy lực kinh khủng như vậy sao?

Vương Trung không khỏi nhớ lại ngày mình xuyên không, cảnh tượng bị pháo 381mm "chiêu đãi" ở Rogneda, giờ nghĩ lại việc mình không chết quả thực là một kỳ tích.

Lúc đó trong căn phòng có lẽ có khoảng một trăm người, chỉ còn sống sót hai người, vậy mà mình lại là một trong hai người may mắn đó, thật khó tin.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng reo hò.

Lính tráng không có ống nhòm, tầm nhìn cũng không tốt bằng Vương Trung, nhưng bốn phát đạn pháo tạo ra cột khói bụi cao mười mấy mét, không cần ống nhòm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Ura!"

Dimitri không reo hò, mà bình tĩnh nói: "Điều chỉnh bắn, góc tà là..."

Mishka - người có biệt danh là "Gấu nhỏ" - là học viên pháo binh đang cầm bảng ghi chép nhanh chóng ở bên cạnh.

Vương Trung: "Không cần bắn nữa."

Dimitri: "Không bắn nữa? Tấn công chính xác hơn có thể gây ra thương vong nặng nề..."

"Như vậy là đủ rồi. Quan trọng là phải cho quân địch biết chúng ta có loại vũ khí này, sau này bọn chúng sẽ không dám xem thường nữa."

Vương Trung nói với giọng điệu của người đi trước dạy bảo thế hệ sau.

————

Đại úy Hank chui ra khỏi cửa sập ở đáy xe tăng - bây giờ không thể gọi là cửa sập ở đáy nữa, mà phải gọi là cửa sập ở nóc.

Anh ta nhìn xung quanh.

Năm chiếc xe đang bốc cháy, trên mặt đất nằm la liệt ít nhất 80 thi thể binh lính Prosen.

Họ đã áp dụng tư thế tránh đạn chính xác, nằm rạp xuống đất, nhưng vẫn không thể chống đỡ được áp lực cực lớn do trọng pháo tạo ra.

Còn nhiều người hơn nữa đang nằm trên mặt đất rên rỉ, tiếng kêu "Mẹ ơi" vang lên khắp nơi.

Đại úy Hank muốn trấn an binh lính, anh ta định trèo lên chiếc xe tăng bị lật, kết quả vừa mới thò chân ra khỏi cửa sập, liền phát hiện chân mình đã bị gãy theo một góc kỳ lạ.

Ý thức được chân mình bị gãy, cơn đau bị adrenaline che chắn rốt cuộc ập đến.

Hank Đại úy khàn cả giọng kêu to: "Sanitäter (Y tá)!"

Chương 15: Lôi Tràng cản địch

Từ đó, Vương Trung lại càng hiểu sâu hơn về tác dụng của trọng pháo.

Rõ ràng chỉ là một loạt bắn đồng thời, bốn quả đạn pháo còn có hai quả bắn lệch, trên thực tế bắn trúng đội hình địch chỉ có quả cuối cùng rơi xuống.

Nhưng cho dù như vậy, tiểu đoàn trinh sát thiết giáp của địch một tiếng đồng hồ sau đó chẳng làm gì được, chỉ riêng việc cấp cứu thương binh, thu thập trang bị trên người tử sĩ và di chuyển xe cộ bị phá hủy vào ven đường đã khiến chúng bận tối mặt tối mũi.

Lúc đầu Vương Trung còn theo dõi sát sao động tĩnh của địch, nhưng nhìn một lúc liền bỏ cuộc, kéo đại một chiếc ghế, ngồi bên cửa sổ nhìn trời.

Bề ngoài là nhìn trời, kỳ thực là dùng góc nhìn từ trên cao quan sát địch.

Tâm trạng của Vương Trung đã thay đổi, lúc này anh cảm thấy mình giống như một đứa trẻ, ngồi xổm trên sân thể dục của trường, vừa dùng chai nước khoáng phá hủy một tổ kiến, lúc này đang say sưa nhìn kiến tự cứu.

Thực ra, vốn dĩ một tiểu đoàn trinh sát thiết giáp đối với tuyến phòng ngự của Loktev chẳng có gì uy hiếp, bây giờ bị trọng pháo oanh tạc như vậy, càng không còn chút uy hiếp nào.

Mười một giờ trưa, quân địch cuối cùng cũng chỉnh đốn xong, tản ra trên cánh đồng.

Sau đó, chúng đụng phải “món quà” đầu tiên mà Vương Trung đã chuẩn bị: bãi mìn giả.

À không, bãi mìn gần đường cái là do trung đoàn phòng thủ thành phố gài, là mìn thật.

Vasili còn báo cáo, anh ta còn chôn hai thùng mìn thật trong bãi mìn giả, trộn lẫn với một đống nắp hộp dưa chuột muối chua.

Lần này xem chừng quân Prosen cũng phải khốn đốn.

Vương Trung đang nghĩ ngợi, thì lính bộ binh địch đang lục soát tiến lên ở hai bên đường cái đã giẫm lên mìn do trung đoàn phòng thủ gài.

Tên lính đó bị nổ bay lên không trung cao ba mét, chân bay xa hơn, bay qua đường cái rơi xuống bên kia.

Vương Trung thè lưỡi: "Anh nói với tôi đây là mìn á?"

Dmitri đang quan sát qua kính ngắm pháo binh nói: "Bình thường thôi, thứ này chứa 300 gram thuốc nổ, không nổ chết người bên cạnh là nó bị “xịt” đấy."

Vương Trung kinh ngạc: "Cái này là mìn chống tăng à?"

"Mìn chống bộ binh!" Vasili nói, "Tôi tự tay chôn hai thùng, đúng là mìn chống bộ binh."

Loại bộ binh gì mà cần tới 300 gram thuốc nổ mới tiêu diệt được?

Chẳng lẽ Prosen có tộc thần Asgard? Nữ chiến binh Valkyrie? Không dùng nhiều thuốc nổ như vậy thì không giết chết được?

Không, cũng có thể chỉ là cách làm “đơn giản, hiệu quả” thường thấy của người Nga.

Vương Trung tiếp tục quan sát quân địch, sau khi một tên bị nổ chết, những tên còn lại im hơi lặng tiếng rút khỏi bãi mìn. Lúc này, quân địch đang tản ra phát hiện ra tấm biển Vasili cắm.

Tên lính phát hiện ra tấm biển gọi sĩ quan đến, có lẽ là hỏi cách xử lý.

Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi, tên lính nắm lấy tấm biển, có vẻ như định nhổ lên, mang đi cho sĩ quan cấp cao hơn xem.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mặt đất phồng lên! Sau đó nổ tung như quả bóng bị xì hơi!

"Vòi phun" hình thành từ đất bùn hất tung đám lính Prosen lên trời.

Vasili vừa nghe thấy âm thanh đã phấn khích reo lên: "Âm thanh này! Có phải là thứ tôi chôn đã phát nổ không nhỉ? Tôi chôn xuống dưới cả một

khối TNT, hơn hai cân đấy!"

Vương Trung toát mồ hôi hột, quả nhiên là “khét” thật.

"Anh có biết bọn chúng bay xa bao nhiêu không?" Vương Trung hỏi.

Vasili: "Bao xa?"

Dmitri chen vào: "Tôi thấy một tên bay lên nóc kho thóc cách đó mười mét."

"Hahaha!" Vasili vỗ đùi cười ha hả.

Vương Trung: "Chú ý nghe lén đi, tên khốn, tôi thấy anh định đi hốt phân cả đời rồi!"

Vasili vội vàng đeo tai nghe lên.

Vụ nổ vừa rồi khiến tất cả quân Prosen nằm rạp xuống đất, xem ra là tưởng trọng pháo lại oanh tạc.

Một tên sĩ quan gào lên điều gì đó, đám lính mới lục tục bò dậy.

Lính truyền tin chạy dọc theo đội hình, hô vang mệnh lệnh mới.

Vương Trung phỏng đoán hẳn là ra lệnh cho tất cả binh lính tránh xa những tấm biển cảnh báo bãi mìn.

Quân địch bắt đầu rút lui, rút đến khi cách bãi mìn hai trăm mét mới dừng lại, gần như đã ra khỏi tầm nhìn của Vương Trung.

Dmitri vui mừng nói: "Bọn chúng rút lui rồi! Xem ra bọn chúng không có trang bị công binh, bó tay với bãi mìn rồi!"

Lúc này Yegorov đang trực điện thoại cũng đi tới bên cửa sổ, giơ ống nhòm quan sát quân địch, lắc đầu nói: "Nếu là tôi, chắc chắn tôi sẽ phái đội trinh sát, di động dọc theo bãi mìn, xem bãi mìn rộng bao nhiêu, vòng đến đâu mới hết."

Vừa dứt lời, hai chiếc xe bán xích chở theo binh lính lần lượt chạy về hướng Tây Bắc và Đông Nam, hiển nhiên vị chỉ huy hiện tại của quân địch cũng có cùng suy nghĩ với Yegorov.

Vương Trung lắc đầu: "Nếu chúng ta có thêm đạn phản lực, là có thể “xử” hai đội trinh sát này rồi, ít nhất cũng phải đánh hỏng xe cộ để bọn chúng trinh sát chậm lại một chút."

Yegorov: "Nhưng chúng ta không có đạn phản lực."

Vasili đột nhiên kêu lên: "Tôi nghe thấy quân địch phía trước đang liên lạc với cấp trên, hắn báo cáo... Để tôi xem nào!"

Anh ta vừa nói vừa lật xem cuốn sổ ghi chép mà ngày hôm qua Vương Trung đích thân dẫn đội thu được, tra cứu tần số vô tuyến điện và mật danh địa điểm được ghi lại trên đó.

"Tiểu đoàn trinh sát thiết giáp báo cáo Sư đoàn bộ 15, nói Loktev có hỏa lực cấp pháo binh tập đoàn quân, còn có số lượng lớn mìn! Có thể tình báo về quân số phòng thủ ở đây đã sai!"

Dịch xong, Vasili phấn khích nhìn Vương Trung: "Tướng quân, chúng ta được coi là một tập đoàn quân rồi!"

Vương Trung mỉm cười: "Chủ yếu là nhờ công lao của trọng pháo B-4."

Yegorov lắc đầu: "Chắc chắn bọn chúng không ngờ ở đây lại có trọng pháo chỉ vì vị chỉ huy là cậu em "công tử bột" của Thái tử."

Vasili vừa định tiếp lời, bỗng nhiên lại áp tai nghe vào tai, chăm chú lắng nghe, hiển nhiên bên trong lại có người nói chuyện.

Anh ta vừa nghe vừa lật giở cuốn sổ, một lát sau nói: "Sư đoàn bộ 15 nói khoảng ba giờ chiều công binh có thể đến!"

Các sĩ quan trong phòng đồng loạt xem đồng hồ.

Yegorov: "Ba giờ chiều á. Từ đó đến khi trời tối chỉ còn năm tiếng, e là không gỡ hết số mìn này được. Xem ra ngày đầu tiên của trận chiến chỉ có vậy."

Vương Trung: "Chúng ta có hỏa lực nào bắn tới chỗ công binh gỡ mìn không?"

Yegorov: "Tầm bắn tối đa của súng máy hạng nặng là 1000 mét, nhưng lính kỳ cựu giàu kinh nghiệm có thể bắn cầu vồng tới 1500 mét, nhưng... Độ chính xác thì hên xui."

Vương Trung: "Không sao, đừng để lộ vị trí hỏa lực chủ yếu của chúng ta, bố trí súng máy ở vị trí tạm thời, bắn cầu vồng quấy rối công binh địch."

"Nếu chỉ cần quấy rối, " Yegorov chớp chớp mắt, "Có thể bắn cầu vồng từ sau vật cản, khiến quân địch không nhìn thấy xạ thủ và súng máy. Đương nhiên lính mới không làm được việc này, nhưng mấy tay súng máy còn sống sót của trung đoàn cũ tôi thì có thể, dù sao cũng là bắn hên xui, chỉ cần bắn đạn đến gần quân địch là được, còn lại phó thác cho Thánh Andrew."

Thánh Andrew, người sáng lập nhánh phái thế tục của Giáo hội phương Đông, cũng là người duy nhất được phong thánh của nhánh thế tục cho đến nay.

Vương Trung: "Rất tốt, lập tức triển khai!"

Yegorov lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh.

Lúc này Vasili hỏi: "Vậy trước khi công binh địch đến thì làm gì? Cứ ngồi chờ thế này sao?"

Vương Trung: "Ừ thì... đúng rồi?"

Vasili: "Lúc ở Cao điểm Peniye, giữa hai đợt tấn công của địch thì mọi người làm gì?"

Vương Trung: "Lúc đó tôi bị sốt, quân địch rút lui là tôi đi ngủ, nên đừng hỏi tôi."

Vasili kinh ngạc: "Sốt? Là bị ốm ấy ạ?"

"Đúng vậy!"

"Ngài bị ốm mà vẫn đánh thắng? Vậy bây giờ ngài không bị ốm, xem chừng quân địch gặp nguy rồi." Ngay cả Dmitri vốn đang chuyên tâm quan sát quân địch cũng nhịn không được quay đầu lại nói.

Vasili: "Không, cũng có thể là lúc bị ốm mới đánh giỏi."

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili, thầm nghĩ tên chó má này thật đúng là “miệng chó không mọc được ngà voi”, đổi thành tướng quân khác chắc đã bị bắn chết rồi.

Lúc này Yegorov quay lại, Vương Trung liền nhân cơ hội ném vấn đề vừa rồi cho anh ta: "Yegorov, lính mới hỏi giữa hai trận đánh thì giết thời gian như thế nào."

Yegorov lập tức trả lời: "Lau súng. Lần đầu tiên tôi tham gia chiến đấu, lính kỳ cựu đã dạy tôi như vậy. Lúc đó đánh nội chiến, chúng tôi là quân đội của phái thế tục, trấn giữ một nơi gọi là Tsaritsyn.

"Quân địch một ngày tổng cộng phát động bảy lần tấn công, mỗi lần khoảng 20 phút là bị đánh lui, sau đó bọn chúng phải mất nửa tiếng để tổ chức tấn công lần tiếp theo.

"Cứ như vậy từ bốn giờ sáng, đánh đến chín giờ tối. Lúc đánh lui đợt tấn công đầu tiên, tôi bèn hỏi lính kỳ cựu, tại sao quân địch không tấn công ngay lập tức. Lính kỳ cựu nói bọn chúng phải mất thời gian thu gom tàn quân, tập hợp quân số, mất khoảng một tiếng, sau đó bổ sung đạn dược, sắp xếp đội hình tấn công mới, lại mất thêm nửa tiếng.

"Còn chúng ta là bên phòng thủ, việc đầu tiên cần làm trong khoảng thời gian này là lau súng, trong lúc chiến đấu chắc chắn có rất nhiều cát bụi rơi vào trong nòng súng, nếu không lau chùi cẩn thận, lần sau bóp cò có thể sẽ bị kẹt đạn, thế là toi mạng."

Vasili nghe xong, cúi đầu bấm đốt ngón tay, sau đó hỏi: "Bốn giờ đến chín giờ, mười bảy tiếng, một lần tấn công mất hai tiếng, tổng cộng tấn công bảy lần, còn ba tiếng nữa thì sao?"

Sở chỉ huy lữ đoàn im lặng.

Vương Trung hơi hối hận vì đã chọn bồi dưỡng kỹ càng cái tên “thẳng như ruột ngựa” này.

Ừm, chỉ một chút thôi.

Yegorov: "Quân địch cũng phải ăn cơm chứ, đồ ngốc! Tối nay đi hốt phân cho ta, để nhớ đời!"

Vasili vẻ mặt ủ rũ, nụ cười vì thế lại xuất hiện trên mặt Vương Trung.

Lúc này bộ đàm bỗng nhiên vang lên, Vasili vội vàng đeo tai nghe lên, vừa nghe vừa lật sổ: "Đây là... Sư đoàn 15 yêu cầu không quân... tiêu diệt thứ gì đó. Tôi đoán là dàn lựu pháo của chúng ta."

Vương Trung: "Không quân phản hồi thế nào?"

"Chưa phản hồi... Chờ chút, có rồi. Không quân yêu cầu Sư đoàn 15 cung cấp vị trí."

Vương Trung: "Xem ra chiến thuật “bịt mắt” trinh sát của chúng ta đã có tác dụng."

Xung quanh Loktev không có nơi nào có thể quan sát thấy trận địa của hai khẩu B-4, chỉ có thể dựa vào trinh sát trên không.

Vasili: "Sư đoàn 15 hỏi ngược lại, trinh sát trên không là nhiệm vụ của không quân. Chẳng lẽ lục quân và không quân của Prosen bất hòa à?"

Đó là điều đương nhiên, mâu thuẫn giữa các quân chủng hình như quốc gia nào tham gia Thế chiến thứ hai cũng có.

Vasili nghe thêm một lúc, đáp: "Không còn thông tin gì nữa. Cả hai bên đều im lặng."

Vương Trung: "Bảo Peter tăng cường đề phòng máy bay trinh sát của địch. Ngoài ra, cố gắng bố trí thêm nhiều trận địa pháo binh giả."

Yegorov lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh.

Vasili: "Ngoài lau súng, còn làm gì để giết thời gian nữa?"

Chẳng lẽ anh ta còn muốn thảo luận vấn đề này nữa?

Yegorov: "Chơi bài."

"Chơi bài?" Vasili kinh ngạc thốt lên.

"Đúng vậy, dù sao cũng tốt hơn là uống rượu, đều là giết thời gian cả, làm gì cũng như nhau. Chiến tranh là vậy đấy, phần lớn thời gian là rảnh rỗi, thời gian cận kề sống chết chỉ có một phần trăm, nhưng không biết một phần trăm đó khi nào sẽ đến, cho nên cả ngày đều phập phồng lo sợ."

Vương Trung: "Vậy anh có mang bài không?"

Yegorov móc từ trong túi áo ra một bộ bài.

"Ở tiền tuyến chúng tôi thường đánh cược bằng thuốc lá." Anh ta nói.

————

Buổi chiều, Yegorov vui vẻ cất bao thuốc lá vừa thắng được vào túi đựng tài liệu: "Tôi cũng coi như là người từng thắng danh tướng trong truyền

thuyết - danh tướng trong truyền thuyết tương lai."

Vương Trung ném bài trên tay xuống bàn, lắc đầu: "Dù sao tôi cũng không hút thuốc, đây là cố tình nhường anh đấy!"

"A, ra vậy sao?" Yegorov đắc ý nói, "Kỹ thuật chơi bài của cậu thế này, sớm muộn gì cũng thành “cá mập” cho người ta đè đầu cưỡi cổ."

Lúc này, Dmitri vẫn luôn quan sát ở kính ngắm pháo binh bỗng hét lên: "Xe tăng số một! Xe tăng số một đang phá mìn! Công binh đến rồi!"

Chương 16: Pháo phòng không sinh ra là để bắn thẳng (Minh chủ cộng thêm)

Mọi người ở sở chỉ huy lập tức chạy đến bên cửa sổ, dùng ống nhòm quan sát.

Không chỉ có xe tăng số một được điều chỉnh thành xe phá mìn, mà còn có một loạt xe khác của công binh Prosen.

Có lẽ là chỉ huy tiểu đoàn công binh đang liên lạc với chỉ huy tiểu đoàn trinh sát đã triển khai bên ngoài bãi mìn.

Vương Trung vừa định gọi điện thoại cho pháo binh bắn thêm một loạt đạn, thì tiểu đoàn công binh vốn đang tập trung lại bắt đầu phân tán đội hình, xem ra chỉ huy tiểu đoàn trinh sát thiết giáp đã báo cho bọn chúng biết có khả năng bị pháo kích.

Quân địch tuy đã phân tán, nhưng hiển nhiên đã đánh giá thấp cỡ nòng pháo kích, phân tán chưa đủ rộng - cũng có thể là do quân Prosen tấn công vào quá thuận lợi nên đã lơ là.

Dù thế nào đi nữa, Vương Trung quyết định bắn một loạt đạn, vừa hay khẩu B-4 ở trận địa B còn chưa khai hỏa, mỗi khẩu pháo đều có nhiều hơn một viên đạn dự trữ so với trận địa A, bắn một loạt để cân bằng lượng đạn.

Vương Trung tự mình cầm lấy điện thoại: "Nối máy tới trận địa B."

"Chờ một chút." nhân viên trực tổng đài đáp, "Nối máy xong rồi, tướng quân."

"Trận địa B nghe rõ!"

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, lập tức bắn một loạt đạn, thời gian bắn cách nhau một giây, tọa độ..."

Loại trọng pháo này khi khai hỏa đều tạo ra luồng khí cực mạnh, khi trận địa pháo binh tương đối hẹp, bắn đồng thời sẽ ảnh hưởng đến đường đạn, cho nên dù là bắn loạt cũng phải bắn lần lượt.

Đương nhiên nếu trận địa tương đối rộng rãi thì không có vấn đề này, có thể bắn đồng thời, nhưng trong thành Loktev thực sự không tìm được địa

hình nào vừa dễ ẩn nấp vừa rộng rãi.

Sau khi Vương Trung lại một lần nữa thể hiện kỹ năng tính toán tọa độ siêu phàm, anh ta cầm điện thoại, đứng bên cửa sổ quan sát.

Tiếng đạn pháo xé gió vang lên.

Có thể là di chứng sau khi bị trọng pháo 381mm "chăm sóc", Vương Trung vừa nghe thấy tiếng rít này, gáy đã thấy tê dại, theo bản năng muốn rụt đầu lại.

Quân địch dứt khoát nằm rạp xuống đất, ai nấy đều bày ra tư thế tránh đạn pháo tiêu chuẩn.

Quả đạn đầu tiên rơi xuống đất, rõ ràng là bắn quá gần, rơi vào "bãi mìn", còn kích nổ một quả mìn thật.

Vương Trung đang ở góc nhìn từ trên cao, nhìn thấy nắp hộp dưa chuột muối chua trong bãi mìn giả bay đầy trời.

Hy vọng quả tiếp theo có thể bắn trúng! Không, quả tiếp theo nhất định phải trúng!

Quả thứ hai rơi xuống đất, xa hơn, rơi xuống rìa tầm nhìn của Vương Trung, nhưng so với quả đầu tiên thì tốt hơn nhiều, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng ít nhất mười tên địch đã tắt “highlight”, không biết là chết hay là bị chấn động bất tỉnh.

Tâm trạng của Vương Trung lúc này hệt như đang chơi game gacha, không ngừng lẩm bẩm trong lòng: "Trúng đi, trúng cho ta!"

Quả thứ ba rơi xuống, vừa vặn ở giữa hai chiếc xe công trình.

Sóng xung kích của vụ nổ ngay lập tức lật tung hai chiếc xe.

Theo góc nhìn của Vương Trung, lấy điểm rơi làm trung tâm, lập tức có một mảng địch bị tắt “highlight”.

Anh ta không khỏi nắm chặt tay, thầm hô: "Tốt!"

Còn một quả nữa, thêm một quả nữa! Trúng đi!

Nhưng sau đó, chuyện xấu hổ đã xảy ra.

Một silo cách điểm rơi của ba quả đầu tiên rất xa bỗng nhiên nổ tung, tường đá bị nổ nát vụn, lương thực chất đống bên trong silo như thủy triều tràn ra, tạo thành một mảng màu vàng trên cánh đồng xanh mướt.

Chuyện quái gì vậy? Sao lại rơi xuống nơi xa như vậy?

Muốn oanh tạc silo thì cũng phải oanh tạc cái silo gần khu vực pháo kích kia chứ, trên đó còn có tổ quan sát của quân địch, phá hủy tổ quan sát cũng được mà!

Vương Trung còn đang khó hiểu vì sao quả đạn cuối cùng lại "lạc đường", Dmitri đã vội vàng báo cáo: "Khẩu pháo cuối cùng hoặc là lắp sai thông số

bắn, hoặc là giá pháo hoặc ống ngắm bị trục trặc."

Vương Trung lập tức cầm lấy ống nghe vẫn luôn kẹp trên vai: "Trận địa B! Khẩu pháo bắn quả cuối cùng hoặc là lắp sai thông số bắn, hoặc là bị trục trặc! Nhanh chóng kiểm tra!"

"Rõ, " bên kia trả lời, "Lập tức kiểm tra!"

Một lát sau, bên kia trả lời: "Báo cáo tướng quân, thông số bắn không sai, có lẽ là pháo bị trục trặc, thợ rèn và thợ máy đang kiểm tra!"

"Nhanh chóng khắc phục sự cố!" Vương Trung ngoài câu này ra cũng không còn mệnh lệnh gì khác.

Anh ta buông ống nghe xuống, tiếp tục quan sát quân địch.

Yegorov lắc đầu: "Khẩu pháo này hồi Chiến tranh Mùa Đông lúc nào cũng trục trặc, lúc mới tham chiến thậm chí phải bắn sáu đến bảy phát mới phá hủy được một lô cốt của quân Mannerheim."

Vương Trung: "Ý anh là lần này chỉ có một khẩu bị trục trặc đã là tốt lắm rồi?"

"Ý tôi là Bộ Trang bị của Đế quốc quả thật đã làm việc rất hiệu quả, tỷ lệ trục trặc đã giảm đi rất nhiều." Yegorov nhún vai.

Lúc này kẻ địch phát hiện pháo kích kết thúc, đứng dậy bắt đầu cấp cứu người bị thương, gom lại thiết bị cùng vũ khí bị nổ tan tác.

Vương Trung: "Bảo tay súng máy của cậu ấy nổ súng, châm lửa cho kẻ địch!"

"Hiểu rõ!"

Yegorov xoay người đi hạ lệnh.

Một phút sau, hai khẩu súng máy hạng nặng bắt đầu bắn, đường vòng cung do đạn lửa tạo thành, rơi xuống trận địa kẻ địch như đi tiểu.

Loại khoảng cách bắn súng này, thật sự trúng mục tiêu hoàn toàn dựa vào tín ngưỡng, nhưng chỉ cần hỏa lực bắn đủ mạnh, luôn có thể "tiêu diệt" vài tên.

Thứ này quan trọng nhất là đả kích sĩ khí địch nhân có tính chất hủy diệt, cứ như vậy một cây roi Tử Thần ở trên đầu lúc ẩn lúc hiện, hỏi sao không hoảng hốt, căn bản không có cách nào làm việc thật tốt.

Không đợi Vương Trung vui vẻ, một chiếc xe tăng Panzer II của kẻ địch bắt đầu đánh trả, dùng pháo tự động trang bị bắn vào trong sân nhà máy phân bón.

Vì thế tình cảnh hai bên dùng đạn lửa "đấu súng" đã xuất hiện!

Nhưng người Prosen dùng pháo 20mm, hơn nữa cho dù Panzer II có mỏng đến đâu thì đó cũng là xe tăng! Súng máy hạng nặng Degtyaryov quả thật

có thể bắn xuyên qua Panzer II, nhưng tay súng máy bên này căn bản không có phòng hộ, hiển nhiên dưới sự tấn công của pháo tự động 20mm càng thêm yếu ớt.

Nhưng mà, Yegorov không đặt súng máy ở trên đất trống, mà đặt ở trong nhà xưởng, xuyên qua cửa sổ bắn ra ngoài.

Hai bên đều bắn một cách ngẫu nhiên, đều không chính xác, cho nên pháo tự động của kẻ địch rất khó xuyên qua cửa sổ nhỏ như vậy bắn vào trong phòng.

Mà súng máy lại có thể tiếp tục sát thương địch nhân trên đất trống.

Đây chính là đường đạn bắn cầu vồng, cho dù kẻ địch nằm rạp trên mặt đất, cũng sẽ bị bắn trúng phần lưng.

Vương Trung nhìn thấy kẻ địch đã bị ép trốn vào trong bóng tối của xe bọc thép, thỉnh thoảng vẫn bị hạ gục một hai tên xui xẻo.

Đáng tiếc hiệu suất sát thương của súng máy quá thấp, nếu có loại pháo tự động như trên xe tăng Panzer II của kẻ địch thì tốt rồi.

Trong các loại game chiến tranh trên Trái đất, Vương Trung thích nhất là dùng pháo tự động bắn phá bộ binh của kẻ địch, pháo phòng không tự hành ZSU-23-4 Shilka, trong tay Vương Trung chính là cỗ máy xay bộ binh.

Đáng tiếc là cái "hack" này của Vương Trung không đủ mạnh, nếu như có loại hệ thống đó, triệu hồi pháo phòng không ZSU-23-4 Shilka từ trên trời xuống, thì có thể dùng pháo 23mm bốn nòng tàn sát bộ binh của kẻ địch...

Hả?

Vương Trung quay đầu hỏi Yegorov: "Pháo phòng không 72-K của trung đoàn phòng không, là pháo tự động 25mm đúng không?"

Tuy Vương Trung đã lái xe tải GAZ chở thứ này trong War Thunder, nhưng để chắc chắn vẫn hỏi một câu.

Yegorov: "Đúng vậy, làm sao vậy?"

"Nhanh, gọi điện thoại đến trung đoàn phòng không! Xin họ hai khẩu pháo phòng không 72-K, dùng xe tải kéo tới đây! Đạn dược cũng kéo 2000 viên tới!"

Trước đó sao lại không nghĩ tới chứ! Vương Trung nghĩ, kẻ địch có thể bắn thẳng bằng pháo phòng không, chúng ta tự nhiên cũng có thể!

20 phút sau, hai khẩu pháo phòng không 72-K mà trung đoàn pháo phòng không dự trữ làm phụ tùng bị kéo vào trong nhà xưởng phân bón.

Sau bốn lần bắn thử, đạn pháo rơi vào giữa quân địch, vì vậy Vương Trung hạ lệnh: "Bắt đầu bắn!"

Hai khẩu pháo phòng không bắn ra đạn lửa, liên tục rơi xuống đội hình kẻ địch.

Mặc dù chỉ là đạn nổ mạnh 25mm, nhưng hiệu suất sát thương cao hơn súng máy hạng nặng nhiều.

Tất cả xe tăng Panzer II của kẻ địch đều nã pháo, nhưng không làm gì được vách tường bê tông của nhà xưởng.

Yegorov chế nhạo: "Oa, chúng cố gắng thêm chút nữa là có thể nhìn thấy lớp thép đầu tiên của nhà xưởng đấy."

Mà bên quân Ant hoàn toàn không để ý tới mấy chiếc xe tăng kia, dồn toàn lực "thu hoạch" bộ binh của kẻ địch.

Cuối cùng, xe tải chở thuốc nổ phá vật cản của công binh phát nổ, biến thành một quả cầu lửa bốc lên.

Điều này giống như giọt nước tràn ly, quân Prosen bắt đầu thả khói, đồng thời rút lui về phía sau.

Tất cả xe bọc thép đều bắt đầu lùi lại, binh lính thì như thể đã chịu đựng đủ rồi, vội vã rút lui.

Dmitri hô lớn: "Địch thả khói mù rồi! Tôi không nhìn thấy chúng!"

Vương Trung: "Kẻ địch rút lui rồi. Tốt, ngừng bắn!"

Thật ra Vương Trung hoàn toàn có thể lợi dụng góc nhìn "hack" của mình, vốn không bị ảnh hưởng bởi khói mù, để tiếp tục chỉ huy pháo phòng không bắn phá, nhưng nếu khoảng cách xa hơn, phạm vi đạn pháo rơi xuống sẽ quá lớn, quá lãng phí.

Không biết tiếp tế của Loktev còn duy trì được bao lâu, cũng không biết mình còn phải ở đây cố thủ bao lâu, phải tiết kiệm đạn dược.

Theo mệnh lệnh, tiếng súng đều ngừng lại.

Ngay sau đó khắp nơi trong nhà máy phân bón, những người lính vừa bị pháo tự động của Panzer II ép phải nấp sau vật chắn đều ngẩng đầu lên.

"Kết thúc rồi sao?"

"Sao lại ngừng bắn?"

"Chúng thả khói mù là muốn tấn công à?"

"Không giống, khói mù xa như vậy, hơn nữa bãi mìn giả cũng chưa được gỡ bỏ, chắc là chúng chạy rồi?"

Các binh sĩ hỏi han lẫn nhau, không dám chắc chắn đã chiến thắng.

Vương Trung thò đầu ra từ cửa sổ, hét lớn ra ngoài: "Kẻ địch rút lui rồi! Chúng ta đã đẩy lùi đợt tấn công đầu tiên của chúng!"

Mọi người nhìn nhau.

Sau đó tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy!

"Ura!"

"Cũng chẳng có gì ghê gớm!"

Những người trẻ tuổi trong sở chỉ huy tiền phương cũng reo hò, trên mặt đều là vẻ vui mừng.

Vasili vẫn không quên nịnh hót: "Thắng lợi lại dễ dàng như vậy sao? thiếu tướng thật là dụng binh như thần!"

Vương Trung nhíu mày, quay sang nói với Yegorov: "Không thể để cho bộ đội nảy sinh tâm lý khinh địch! Lập tức làm công tác tư tưởng cho các chiến sĩ, về chiến lược phải khinh thường kẻ địch, về chiến thuật phải coi trọng kẻ địch! Kẻ địch vừa rồi có thể lập tức dùng pháo tự động trên xe tăng bắn trả chúng ta, rõ ràng là được huấn luyện bài bản!"

Đang nói thì Popov bước vào, thở dài: "Sao cậu lại cướp việc của tôi thế?"

Vương Trung: "Sao ông lại đến sở chỉ huy thế này?"

"Vừa nãy có một đoàn tàu đến ga, trên đó có các cha xứ được điều động cho chúng ta, nên tôi đến đón họ. Theo quy định, mỗi đại đội đều phải có một cha xứ, chúng ta vẫn luôn làm trái quy định." Popov nhún vai, "Các cha xứ đã đến các đại đội rồi, tôi đến xem có gì cần giúp đỡ không."

Vương Trung: "Ông mau chóng liên hệ với giáo hội, xin họ cử các thầy tu có năng lực đến đây, còn cả Thần Tiễn nữa! Vừa rồi tôi suýt chút nữa đã dùng pháo 76mm bắn xe tăng Panzer II của kẻ địch ở khoảng cách xa như vậy. Nhưng cuối cùng vẫn không muốn để lộ vị trí pháo, nên không bắn."

Popov lắc đầu: "Giáo hội đã phản hồi rồi, nói là các Xạ Thủ Thần Tiễn đã chịu tổn thất nặng nề trong hơn mười ngày chiến đấu vừa qua, hiện tại đang cho các học viên năm cuối của tu viện tốt nghiệp sớm để bổ sung cho tiền tuyến, nhưng họ cần được huấn luyện quân sự."

Vương Trung chép miệng: "Thôi vậy, không cần nữa, cứ dùng trang bị và nhân lực hiện có mà đánh."

Chương 17: Bông Hoa Dã Chiến

Sau đó, sự yên tĩnh kéo dài đến bảy giờ tối, lúc trời bắt đầu tối, thầy tu Peter lại nghe thấy tiếng máy bay trinh sát của địch.

Năm phút sau, mọi người trong sở chỉ huy nhìn thấy chiếc máy bay trinh sát bốc khói đen lao xuống đất.

"Thần Tiễn thật sự rất hiệu quả khi đối phó với các mục tiêu bay thấp." Vương Trung thán phục.

Popov: "Đúng vậy, tiếc là không có tác dụng gì với máy bay bay cao."

Vương Trung: "Kẻ địch muốn dựa vào trinh sát trên không để phát hiện trận địa pháo binh được ngụy trang kỹ lưỡng của chúng ta là rất khó."

Anh có thể nói như vậy là bởi vì, thứ nhất, trước khi xuyên không anh đã xem ảnh chụp từ máy bay trinh sát trên không của Đức Quốc Xã trong các tài liệu lịch sử, thứ hai là anh đã tự mình xác nhận lớp ngụy trang của trận địa pháo binh bằng góc nhìn từ trên cao.

Ở trên không, muốn dùng mắt thường để tìm ra những trận địa pháo binh này là vô cùng khó khăn.

Popov: "Hy vọng là vậy."

Vương Trung nhìn Popov, đột nhiên nảy ra một suy đoán, bèn hỏi: "Ông cứ nấn ná ở sở chỉ huy, có phải là không muốn giúp Pavlov xử lý đống tài liệu cao như núi kia không?"

Popov nghiêm túc nói: "Làm sao có thể! Tôi tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm! Nhưng rất nhiều tài liệu không cần tôi, với tư cách là Giám mục của tập đoàn quân, ký tên."

Vương Trung đang định nói gì đó với Popov thì Vasili, người đang ngồi bên cạnh máy điện thoại, bỗng nhiên lật giở điên cuồng cuốn sổ ghi chép thu được.

Sự chú ý của mọi người lập tức đổ dồn vào anh.

Sau một hồi tìm kiếm, Vasili báo cáo: "Trung đoàn súng trường cơ giới số 223 của địch đóng quân tại làng Kalashnoye tối nay!"

Vương Trung lập tức tìm thấy ngôi làng này trên bản đồ: "Nơi này, chúng ta đã cho người đi trinh sát rồi, là một ngôi làng lớn với gần 100 ngôi nhà, dân làng đều đã chạy trốn hết.

"Theo như thông tin thu thập được từ những ngôi làng khác, khoảng chín giờ tối nay trời sẽ lặng gió, rất thích hợp để pháo kích."

Yegorov nhấc điện thoại, nhưng không lập tức yêu cầu tổng đài kết nối với trận địa pháo binh mà hỏi Vương Trung: "Bắn bao nhiêu đạn?"

Vương Trung: "Mỗi khẩu pháo 3 quả là được rồi. 24 quả là đủ cho bọn chúng một phen hú vía rồi. Chưa biết khi nào mới được bổ sung đạn pháo 203mm, nên tiết kiệm một chút."

Yegorov lúc này mới nói với tổng đài: "Kết nối với trận địa pháo binh."

Trung đoàn súng trường cơ giới số 223 tiến vào làng Kalashnoye, cách Loktev khoảng mười cây số về phía tây nam.

Theo báo cáo trinh sát đường không mới nhất, lực lượng của quân Ant gần nhất là một trung đoàn đóng tại làng Nizhnyaya, cách đó không xa về phía đông bắc. Trinh sát đường không đã phát hiện ra hệ thống công sự phòng ngự của trung đoàn này.

Dự kiến ngày mai, trung đoàn súng trường cơ giới số 223 sẽ tấn công làng Nizhnyaya, một khi chiếm được ngôi làng này, quân địch sẽ có thể uy hiếp Loktev từ phía sau.

150 xe bọc thép chở quân bán bánh xích thuộc biên chế của trung đoàn số 223 đã lấp đầy làng Kalashnoye, đến nỗi đại đội súng cối tự hành được biên chế cho trung đoàn chỉ có thể đóng quân tại sân đập lúa ở đầu làng.

Trên sân đập lúa còn có rất nhiều xe tải của đội hậu cần - trung đoàn số 223 là đơn vị bộ binh cơ giới thuộc sư đoàn thiết giáp, nên không có nhiều ngựa.

Tám chiếc xe tăng Panzer IV được tăng cường cho trung đoàn số 223 dàn hàng ngang ở phía đông bắc ngôi làng, các kíp lái xe tăng đang kiểm tra và bảo dưỡng hệ thống truyền động.

Trong khi đó, sau khi kết thúc công việc bảo dưỡng súng ống, lính bộ binh đang quây quần bên đống lửa, chia nhau đồ hộp và xúc xích tịch thu được.

Không biết ai đó đã đặt một chiếc radio lên thùng xăng bên đường, bài hát "Lili Marleen" - bài hát nổi tiếng nhất nước Prosen hiện nay - đang được phát trên sóng của đài phát thanh quân đội Prosen.

Bầu không khí trong đêm nay dường như chẳng khác gì so với 13 đêm trước đó, kể từ khi trung đoàn số 223 tiến vào lãnh thổ của Đế quốc Ant.

Đột nhiên, tiếng rít xé gió của đạn pháo vang lên từ trên bầu trời.

Những người lính Prosen thuộc trung đoàn này đều là lính kỳ cựu, vừa nghe thấy tiếng rít của đạn pháo là có thể phán đoán được vị trí rơi của chúng, họ lập tức ném bát súp và hộp cơm quân dụng xuống, chui vào bất cứ chỗ nào có thể che chắn.

Quả đạn pháo đầu tiên rơi xuống, đánh trúng nhà thờ ở trung tâm ngôi làng, khiến tháp chuông của nhà thờ đổ sụp từ phần chân.

Ngay sau đó, đạn pháo liên tiếp rơi xuống, phá hủy nhà cửa, thổi bay xe cộ, lật tung xe bọc thép chở quân trên đường.

Sau khi loạt đạn pháo đầu tiên kết thúc, cả ngôi làng chìm trong biển lửa và tiếng rên la của những người bị thương.

Những người lính Prosen may mắn sống sót run rẩy ngẩng đầu lên, nhưng không ai dám rời khỏi chỗ ẩn nấp.

Khoảng 30 giây sau, loạt đạn pháo thứ hai lại ập đến từ trên trời.

Một chiếc xe tải phát nổ, thùng nhiên liệu trên xe phát nổ thành một quả cầu lửa màu cam khổng lồ, từ từ bay lên bầu trời, biến màn đêm thành ban ngày.

Chiếc nồi lớn mà các đầu bếp dùng để nấu súp bị lật úp, súp nóng hổi đổ xuống người những người lính xấu số gần đó, khiến họ phải gào thét trong đau đớn.

Sau loạt pháo kích thứ hai, không một người lính Prosen nào dám ngẩng đầu lên nữa, tất cả đều đang run rẩy chờ đợi loạt đạn tiếp theo.

Có người lặng lẽ cầu nguyện, thật kỳ lạ là lúc này không ai nhắc đến "hẹn gặp ở Valhalla" - câu nói thường thấy của những người lính Prosen trong các khẩu hiệu tuyên truyền, khi phải đối mặt với cái chết.

Loạt pháo kích thứ ba ập đến.

Nhà thờ cuối cùng cũng sụp đổ hoàn toàn, các sĩ quan cấp cao và sĩ quan tham mưu của trung đoàn nháo nhác chạy ra ngoài.

Một con bò của dân làng không kịp dắt đi, toàn thân bốc cháy, chạy tán loạn trên đường, giẫm đạp lên vài người lính xấu số đang nằm trên đường.

Sau khi loạt pháo kích thứ ba kết thúc, cả ngôi làng chỉ còn lại tiếng rên la và tiếng lửa cháy rừng rực.

Khoảng một phút sau, trung đoàn trưởng của trung đoàn số 223 mới run rẩy bò dậy, nhìn nhà thờ đổ nát phía sau, rồi lại nhìn những chiếc xe bọc thép chở quân đang bốc cháy và xác người la liệt trên đường phố, lông mày nhíu chặt lại.

"Nhanh chóng thống kê thương vong! Nhanh lên! Và thông báo ngay cho Sư đoàn, chúng ta vừa mới báo cáo vị trí, đã bị pháo kích chính xác, chắc chắn là mật mã vô tuyến của chúng ta đã bị lộ! Phải thay đổi mật mã ngay lập tức!"

Thông thường, mật mã vô tuyến của quân đội Prosen được thay đổi ba ngày một lần - việc thay đổi này rất rắc rối, vì cần phải cử người mang mật mã mới đến từng đơn vị.

"Rõ!" Một sĩ quan tham mưu đáp.

Trung đoàn trưởng nhìn ngôi làng tan hoang, hét lớn: "Nhanh chóng cứu chữa những người bị thương! Dập lửa!"

Vương Trung nhìn đồng hồ: "Đã đến lúc đạn pháo rơi xuống rồi, không biết hiệu quả như thế nào."

Làng Kalashnoye cách Loktev khoảng mười cây số, cho dù có "hack" thì Vương Trung cũng không thể nhìn thấy kết quả của cuộc pháo kích.

Yegorov an ủi: "Yên tâm đi, đó là pháo hạng nặng 203mm, trung đoàn đó chắc chắn đã bị thiệt hại nặng nề, có thể hành động được hay không vào ngày mai còn chưa biết được."

"Hy vọng là vậy."

Vừa dứt lời, Vasili đã hô lên: "Bọn chúng liên lạc bằng văn bản rõ! 'Trung đoàn vừa mới báo cáo vị trí, đã bị pháo kích chính xác, chắc chắn là mật mã vô tuyến đã bị lộ, đề nghị thay đổi mật mã ngay lập tức'. Tướng quân,

chúng ta đã thành công!"

"Tuyệt vời!" Vương Trung siết chặt nắm đấm tay phải, phấn khích như một thiếu niên.

Yegorov: "Như vậy là lực lượng bộ binh được phối thuộc cho sư đoàn thiết giáp của địch đã bị thiệt hại nặng nề, áp lực cho chúng ta trong cuộc chiến đô thị ngày mai sẽ giảm đi đáng kể."

"Đó là chuyện của ngày mai." Popov nói, "Trận đánh hôm nay coi như kết thúc rồi, hãy để cho các chiến sĩ, trừ lính gác, tranh thủ nghỉ ngơi."

Vasili: "Còn phải lau chùi súng ống nữa!"

Yegorov liếc nhìn anh, gật đầu: "Đúng vậy, còn phải lau chùi súng ống."

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy đói bụng, trước đó do quá tập trung nên anh không để ý đến.

Như đoán được Vương Trung đang đói, tiếng của các bà, các chị trong đội nấu ăn vang lên từ bên ngoài: "Các chàng trai! Cơm đến rồi đây!"

"Đi thôi, ăn cơm nào!" Vương Trung hào hứng nói.

Sau bữa tối, Vương Trung dẫn theo người lính canh Grigory đi dạo quanh trận địa để tiêu cơm, đồng thời cũng thực hiện nhiệm vụ kiểm tra của người chỉ huy.

Sau khi đi kiểm tra một vòng, Vương Trung đi ngang qua nhà xưởng nơi bố trí pháo phòng không 72-K và súng máy hạng nặng, anh dừng lại trước bức tường phía tây nam của nhà xưởng, nhìn những vết đạn dày đặc trên đó.

Chỉ cần nhìn những vết đạn này cũng đủ để hình dung ra cuộc đấu súng ác liệt vào buổi chiều.

Vương Trung tiếp tục đi dọc theo bức tường, khi đến góc tường, anh nhìn thấy một đám thanh niên đang túm tụm ở góc nhà xưởng phía trước, như thể đang xem gì đó rất thú vị.

Grigory bước lên một bước, định báo cáo với đám thanh niên rằng chỉ huy đến, nhưng bị Vương Trung ngăn lại.

Sau đó, Vương Trung rón rén bước đến phía sau đám thanh niên, cùng họ nhìn về phía trước.

Trong bóng đêm, một chàng trai trẻ đang cầm một chiếc lọ thủy tinh, dưới ánh sao, có thể thấy rõ trong lọ là những bông hoa baby trắng muốt.

Chàng trai đưa lọ hoa cho cô gái trước mặt: "Natalia, anh hái được chúng ở gần đây, chúng cũng xinh đẹp như em vậy!"

Vương Trung nhớ ra, chàng trai này tên là Aleksei, cũng giống như anh, là lính mới, cậu ta thích Natalia của đội giặt giũ dã chiến.

Không ngờ lại mang chuyện yêu đương ra đến tận tiền tuyến! Phải phê bình thôi!

Nghĩ vậy, Vương Trung tiến lại gần hơn một chút.

Chương 18: Mới là thiếu tướng mà đã lên mặt

Aleksei hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của mọi người, cậu ta chỉ chăm chú nhìn cô gái.

Natalia tháo khăn trùm đầu xuống, mái tóc xõa ra dưới ánh trăng, cô cũng nhìn chàng trai với ánh mắt trìu mến.

Cô nhận lấy lọ hoa baby, rồi ngã vào lòng chàng trai, hai người trao nhau nụ hôn nồng nàn.

Vương Trung đứng bên cạnh há hốc mồm vì kinh ngạc, sao lại trực tiếp như vậy? Không phải là thiếu mất vài bước gì đó sao?

Anh huých khuỷu tay vào người lính đứng trước mặt: "Hai người này yêu nhau từ trước à?"

"Không, hôm qua Alyosha mới để ý đến cô ấy, tối qua đã lén đi hái hoa, định ban ngày sẽ hành động, nhưng không ngờ quân địch lại tấn công." Người lính trả lời mà không thèm quay đầu lại.

Vương Trung kinh ngạc, đây là buổi hẹn hò đầu tiên của họ sao?

Buổi hẹn hò đầu tiên đã làm chuyện này rồi sao?

Vừa kinh ngạc, Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến một điều, lại huých khuỷu tay vào người lính phía trước: "Không phải Natalia là người của đội giặt giũ sao? Sao cô ấy lại xuất hiện ở trận địa tiền phương?"

Nếu là các cô, các chị của đội nấu ăn thì không có gì lạ, vì họ phải gánh nồi súp lên đây. Còn đội giặt giũ thì lên đây làm gì? Chẳng lẽ trận đánh còn chưa kết thúc mà lính tráng đã thay quần áo rồi sao?

Người lính giải thích: "Cô ấy cũng thích Alyosha mà, có gì kỳ lạ đâu?"

Lúc này, hai người đang ôm hôn nhau bắt đầu làm chuyện khó nói, Vương Trung càng kinh ngạc hơn, anh tiếp tục huých vào người lính phía trước: "Nhanh như vậy sao? Như vậy là không đúng đâu!"

Hỏi xong, Vương Trung nhớ ra, hình như phương Tây cũng nhanh như vậy, ví dụ như Titanic, hai người cũng vừa nhìn trúng mắt nhau, vẽ một bức tranh sau đó đi ra ga-ra.

Trong màn sương mù mông lung trong xe hơi, đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay vào cửa sổ.

Lần đầu tiên xem đoạn này, Vương Trung còn quá nhỏ, lúc ấy liền nghĩ đến The Shining, hình ảnh cái rìu bổ cửa hiện lên, thế là òa khóc.

Vương Trung đã hiểu chuyện, nhưng người trước mặt hắn thì không: "Sao anh ngạc nhiên như vậy, đây chẳng phải giống như buổi tiệc tối của nghi thức trưởng thành trong thôn sao, vừa nhìn đã nhắm ngay vào đống rơm rạ —— ta đi! Tướng quân các hạ!"

Tên tân binh lập tức đứng nghiêm chào, nhanh thật!

Vương Trung đứng quá gần, bị đầu tên tân binh đột nhiên đứng thẳng dí vào cằm, kêu "Á" một tiếng.

Trong nháy mắt khi hắn đứng thẳng, người đứng phía sau hắn cũng bị đẩy bật ra, cũng kinh hãi kêu lên: "Ê? Alyosha, đừng có đột nhiên đứng dậy chứ!"

Vương Trung đang ôm cằm, nghe được giọng nói này liền nghi hoặc, quay đầu lại nhìn phát hiện Lyudmila che ngực, rõ ràng vừa bị va phải rất đau.

"Alyosha?" Sau lưng Vương Trung truyền đến một tiếng thét kinh hãi, hẳn là cô gái của đội giặt quần áo.

Ý thức được tình huống có thể sẽ bị hiểu lầm, vị thiếu tướng hô to: "Cô gái kia cũng tên là Alyosha, chúng tôi không phải một người!"

Lyudmila nghiêng đầu: "Tôi biết, tôi thấy cô ấy gọi cậu con trai là Alyosha."

Lúc này đám tân binh mới ngạc nhiên kịp phản ứng, nhao nhao nghiêm trang chào: "thiếu tướng các hạ! Chào buổi tối ạ!"

Vương Trung phất phất tay đáp lễ, tiếp tục nhìn Lyudmila: "Sao cô lại chạy đến tiền tuyến? Cô nên ở cùng đội Thần Tiễn chứ!"

Lyudmila bĩu môi: "Phó chỉ huy Yetsemenko nói, buổi tối sẽ không có trinh sát, tôi có thể nghỉ ngơi một chút, sau đó tôi mới đến! Trên đường đến đây tôi còn đi chăm sóc ngựa cho anh đấy!"

Vương Trung: "Ồ, Bucephalus vẫn ổn chứ?"

"Cũng được... Anh chỉ quan tâm ngựa, không quan tâm đến tôi một chút sao?"

Vương Trung: "Cô vẫn ổn chứ?"

"Ừm, máy bay địch ném bom cách chúng ta rất xa, nên vẫn ổn." Lyudmila nhìn hai người đang lúng túng kia, hỏi, "Anh... Rảnh rỗi như vậy sao? Đi xem người ta hẹn hò?"

Vương Trung nghiêm túc trả lời: "Tôi đang đi tuần tra, không tin cô hỏi trung sĩ Grigory! Trung sĩ... Hả?"

Trung sĩ đã không thấy đâu.

Không chỉ trung sĩ, các học viên quân sự vừa rồi còn đứng chào Vương Trung cũng không thấy, tốc độ ẩn nấp này đúng là quân nhân chuyên nghiệp.

Ngay cả hai người hẹn hò cũng nắm tay nhau, chạy như bay vào bóng tối.

Trong nháy mắt không còn ai trong tầm mắt.

Vương Trung: "Trung sĩ! Nhiệm vụ của anh là bảo vệ tôi!"

Không biết từ nơi nào truyền đến một tiếng đáp lại: "Yên tâm, tôi ở đây."

Được lắm, tôi thành khỉ bị vây xem rồi.

Hắn nhìn Lyudmila, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi thật sự đang đi tuần tra! Chỉ là trên đường đi thấy bọn họ đang đứng xem."

"Sau đó anh gia nhập cùng xem?" Lyudmila tiếp lời.

"Là chỉ huy, phải hiểu rõ đời sống của binh sĩ!"

"Vậy còn đời sống của anh?" Lyudmila hỏi.

Vương Trung không kịp phản ứng: "Hả?"

Lyudmila tiếp tục nói: "Trước kia Alyosha, anh cần đến bảy, tám người hầu chăm sóc, ngay cả giày da cũng không tự lau."

Vương Trung nhíu mày: "Trước kia tôi vô dụng như vậy sao?"

Lyudmila nhún vai: "Hiện tại tuy anh vẫn không lau giày da, nhưng những việc khác đều tự làm."

Vương Trung cúi đầu nhìn đôi giày quân đội bẩn thỉu của mình.

Hắn chợt nhớ, hình như ở quân đội nước ngoài, lau giày da cũng giống như xếp chăn vuông vức trong quân đội mình.

Mà Vương Trung đừng nói là lau giày da, trước khi xuyên qua, phần lớn thời gian hắn đều không đi giày da, tốt nghiệp đại học chỉ khi đi phỏng vấn mới đi, khi đi làm đều là giày thể thao.

Bây giờ Vương Trung thầm nghĩ, may mà mình xuyên vào người vô dụng như vậy, không biết lau giày da cũng không bị nghi ngờ.

Lúc này Lyudmila nhìn lên bầu trời: "Không biết Misha họ có còn sống không."

Hả? Misha? Ai vậy?

Vương Trung đoán có thể là người quen, nên cố gắng làm ra vẻ thân thiết: "Họ nhất định sẽ..."

"Anh lại không biết tôi đang nói ai! Anh chưa bao giờ nhớ tên người hầu, phải không?"

À, vậy à.

May mà mình xuyên vào kẻ không tim không phổi.

Vương Trung bèn hỏi: "Vậy cô đang nói ai?"

"Misha, hầu gái của anh, còn ông Meneleev, quản gia của anh. Họ đều ở lại Rogneda."

"À, ồ, họ." Vương Trung cố gắng muốn nói gì đó, nhưng sau khi chứng kiến sự tàn bạo của quân đội Prosen, hắn không thể thốt ra những lời như "Họ nhất định không sao".

Lyudmila nhìn Vương Trung: "Sau khi đến Loktev, cuối cùng tôi cũng tìm được cách viết thư về nhà, báo cho họ biết chúng ta đều còn sống, anh còn trở thành Bạch mã tướng quân. Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy hồi âm.

"Mà tình hình hiện nay, không có hồi âm cũng là chuyện bình thường."

Vương Trung: "Yên tâm, Thái tử biết tình hình của chúng ta, còn gửi cho chúng ta pháo B4, ngài ấy nhất định sẽ chăm sóc người nhà của chúng ta."

Lyudmila mỉm cười: "Ngài ấy? Tuy rằng bất kính, nhưng tôi nghĩ ngài ấy không tinh tế đến mức đó. Tôi lại cảm thấy hiện tại chắc chắn ngài ấy đang lấy công lao của anh thành công lao của mình, đi khắp nơi khoe khoang.

"Gửi pháo đến đây, cũng là muốn anh lập thêm chiến công."

Phải, là như vậy sao?

Hình tượng của Thái tử bỗng chốc sụp đổ!

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhớ đến vấn đề vẫn luôn khiến hắn băn khoăn: "Rốt cuộc Lyudmila là gì của tôi?"

Từ họ và tên đệm có thể loại trừ khả năng là anh em.

Mà cô ấy lại thân thiết với mình như vậy, còn có thể thay mình báo bình an cho gia đình —— vậy chỉ có thể là vợ chưa cưới.

Có vợ chưa cưới xinh đẹp như vậy cũng thích thật, đặc biệt là mái tóc bạc của Lyudmila, còn có bộ ngực này nữa, hoàn toàn là gu của Vương Trung.

Tuy rằng trong đầu có một giọng nói vang lên "Bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này", nhưng Vương Trung vẫn không nhịn được muốn xác nhận xem, rốt cuộc Lyudmila có phải là vợ chưa cưới của mình hay không.

Lúc này Lyudmila nói: "Đi dạo với tôi một lúc đi. Dù sao tôi cũng đã đến đây rồi."

"Ừm." Vương Trung gật đầu, làm động tác mời, "Đi bên này, tôi đã kiểm tra xong các vị trí phía sau rồi, đi dạo với cô một chút có thể tranh thủ kiểm tra các vị trí khác."

Lyudmila: "Trước kia anh đâu có chu đáo như vậy."

"Bây giờ tôi đã có ý thức của một người chỉ huy."

Lyudmila chỉ mỉm cười.

Sau đó cô tự nhiên khoác tay Vương Trung, không chút ngại ngùng để cánh tay mình tiếp xúc thân mật với cánh tay Vương Trung.

Đã thân mật đến mức này, chắc chắn là vợ chưa cưới rồi nhỉ?

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, Lyudmila liền nói: "Bố anh đã nói, tháng mười năm nay sẽ đến nhà tôi cầu hôn, bây giờ chiến tranh bắt đầu rồi, cũng không biết còn thực hiện được hay không."

Ra là vợ sắp cưới.

Chờ đã, thế giới này mình còn có bố nữa sao? Xong rồi, chuyện gọi người xa lạ là bố, không gọi được...

Lyudmila: "Mẹ tôi luôn chê anh, nói cho dù là hôn nhân chính trị cũng có thể có lựa chọn tốt hơn. Hiện tại chắc bà ấy không còn ý kiến gì nữa."

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Lyudmila xinh đẹp như vậy, lại là quý tộc, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi, sao cô ấy lại thích tên kia chứ?

Thế là Vương Trung hỏi: "Vậy còn cô, cô thấy tôi thế nào?"

"Tôi... Thật ra tôi luôn coi anh như em trai, dù sao từ nhỏ tôi đã luôn phải dọn dẹp bãi chiến trường cho anh, lâu rồi thành quen. Hơn nữa nhà anh trừ anh ra, mọi người đều rất tốt."

Lyudmila nhìn xuống đất.

"Nhưng mà, sau khi chiến tranh bùng nổ... Anh đã thay đổi... Trở nên giống như những vị anh hùng trong truyền thuyết, còn thích cưỡi bạch mã... Tôi..."

Vì mặt đã đỏ bừng, Lyudmila bèn tựa vào cánh tay Vương Trung, dùng cách này để che giấu ánh mắt của hắn.

Đáng tiếc là Vương Trung có góc nhìn từ trên xuống, có thể điều chỉnh góc độ để nhìn thấy khuôn mặt cô gái!

Ý là sao đây? Hành động anh hùng của mình, đã khiến cô gái rung động sao? Cô ấy thích mình bây giờ, chứ không phải tên vô dụng trước kia?

Lúc này, Vương Trung nghĩ đến hành động "không nên cho trẻ xem" của "hai vị kia" vừa nãy.

Hình như bây giờ mình ôm cô ấy, hôn lên môi cô ấy cũng không thành vấn đề? Đây là phong tục tập quán của người ta mà!

Cơ thể Vương Trung bắt đầu thôi thúc: "Lên đi!"

Lúc này, điều duy nhất cản trở Vương Trung chính là sự dè dặt của một người đàn ông Trung Quốc, chỉ cần từ bỏ sự dè dặt này...

Lúc này, một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu Vương Trung.

Nếu như mình chết thì sao?

Tuy rằng đến bây giờ vẫn sống sót sau rất nhiều lần thập tử nhất sinh, nhưng —— sự thật là mình vẫn luôn nhảy múa trên lưỡi dao.

Một bài hát cũ vang lên bên tai Vương Trung:

Có lẽ anh ra đi, sẽ không trở về nữa...

Em có hiểu, em có hiểu không?

Có lẽ anh ngã xuống, sẽ không đứng lên nữa...

Liệu em có còn chờ đợi?

...

Lúc này, tất cả những ý niệm trần tục, dục vọng thấp hèn đều tan biến, trong đầu Vương Trung chỉ còn lại một niềm tin kiên định.

Không thể để người con gái yêu mình phải chờ đợi trong vô vọng.

Không thể để con cái sinh ra trong địa ngục trần gian này.

Cho đến một ngày, tiêu diệt hết lũ giặc tàn ác, cho đến khi khói bếp lại lượn lờ bay lên trên quê hương, cho đến khi các thiên thần có thể yên giấc ngàn thu.

Đến lúc đó, hắn mới có thể đường đường chính chính ôm lấy cô gái, cùng cô ấy xây dựng tương lai.

Vì vậy, Vương Trung kìm nén xúc động.

"Lyudmila", hắn nói, "Tôi sẽ nhanh chóng đánh bại kẻ thù, đánh bại đế chế Prosen, sau đó sẽ chính thức cho cô câu trả lời."

Lyudmila mỉm cười: "Anh nói như thể mình là thống soái quyết định thắng bại của cả cuộc chiến vậy. Quả nhiên anh vẫn là anh, mới là thiếu tướng mà đã lên mặt rồi."

Nói xong cô gái đấm mạnh vào vai Vương Trung vài cái.

Chương 19: "Nhờ vào anh đấy!"

Sáng sớm ngày 6 tháng 7 năm 914.

Vương Trung bật dậy khỏi chiếc giường dã chiến đơn sơ, nhìn thấy Yegorov đang ngồi trên giường bên cạnh lau giày.

Yegorov: "Tối hôm qua sao anh lại về sở chỉ huy? Bọn tôi đều nghĩ anh nhất định sẽ tìm một chiếc xe nào đó để qua đêm."

Vương Trung: "Cô ấy không tiện."

"Không tiện thì sao cô ấy lại chạy đến tìm anh?" Yegorov hỏi ngược lại, "Không, cô ấy đến là để ngủ với anh. Không tin anh cứ bảo B4 bắn một phát, tiếng pháo vừa vang lên là có thể thấy một Alyosha khác chạy ra từ xó xỉnh nào đó."

Vương Trung lắc đầu, người phương Tây thoáng thật đấy!

Yegorov đợi vài giây không thấy trả lời, ngẩng lên nhìn Vương Trung, hỏi lại: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao không cho cô ấy toại nguyện?"

Vương Trung chỉ đành nói thật.

Yegorov kinh ngạc, tay đang lau giày cũng dừng lại: "Cái này... Nếu chiến tranh kéo dài ba, năm năm, anh định nhịn ba, năm năm không gần gũi phụ nữ sao? Không sợ chịu không nổi sao? À, hiểu rồi, tìm gái làng chơi đúng không?"

Vương Trung cạn lời, sao lại nghĩ sang chuyện đó chứ.

"Đây là thể hiện chí hướng của tôi!" Hắn muốn ngâm nga vài bài thơ Đường Tống cho Yegorov nghe, thể hiện khí phách "chưa phá xong Lâu Lan quyết không về" của mình, nhưng đột nhiên phát hiện ra mình không thể nào dịch được những bài thơ trong đầu ra tiếng Ant.

Hỏng rồi, không thể khoe khoang bằng thơ phú được.

Đúng lúc này, Popov trở mình.

Ba người bọn họ đều ngủ trên giường dã chiến trong căn phòng lớn bên cạnh sở chỉ huy, mỗi chiếc giường cách nhau ba mét.

Popov nhìn Vương Trung với ánh mắt nghi ngờ: "Aleksei Konstantinovich, đây không giống như là điều anh sẽ làm. Tuy rằng tôi quả thật nghe nói anh vẫn chưa động vào Lyudmila Vasilyevna, nhưng anh nổi tiếng là người không kiềm chế được mà."

Nói xong Popov nhìn xuống đũng quần của Vương Trung: "Chẳng lẽ... Bị thương?"

Vương Trung: "Đây là lời một giáo sĩ nên nói sao?"

Popov: "Tôi là phái thế tục, anh quên rồi à?"

Thế tục đến mức này sao? Tôi thấy anh là "tay đua" thì có! Tốc độ cao thật đấy!

Vương Trung quyết định không dây dưa vấn đề này nữa, nếu cứ tiếp tục, nói không chừng Popov sẽ cho rằng hắn bị nhập - mặc dù trên thực tế đúng là bị nhập thật.

Hắn nhìn Yegorov: "Tôi cảm thấy hôm nay địch nhất định sẽ nghĩ cách gáy mìn, chúng sẽ dùng khói để che khuất tầm nhìn, yểm hộ cho việc gỡ mìn."

"Chắc chắn rồi." Yegorov bôi một lớp xi mới lên giày da, sau đó cẩn thận dùng khăn lau đều lớp xi, "Trước khi chiến đấu tôi đã nghe nói Prosen rất

thích dùng khói, không ngờ chúng lại thích dùng khói đến vậy."

Người Prosen hễ cứ tấn công là khói mù nghi ngút, vận dụng khói mù đến mức xuất quỷ nhập thần.

Yegorov nói tiếp: "So với chúng thì chúng ta lại rất xem nhẹ việc sử dụng khói, bộ binh tuyến đầu thậm chí còn không được trang bị lựu đạn khói, phải đi thu của Prosen."

Vương Trung: "Chúng ta cần phải đi "xin" Prosen nhiều thứ lắm, ví dụ như bộ đàm! Tại sao số lượng radio lại ít như vậy?"

"Bởi vì các vị nguyên soái vẫn thích dùng liên lạc viên." Yegorov nhún vai.

Vương Trung lắc đầu, đứng dậy để giãn gân cốt sau một đêm ngủ trên chiếc giường cứng như đá. Kết quả hắn vô tình động vào vết thương trên vai, đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Đã gần hai tuần rồi, chỉ là vết thương do súng bắn mà sao mãi không khỏi!

Yegorov chẳng quan tâm Vương Trung có đau hay không, hắn hỏi: "Anh không lau giày à? Không muốn lau?"

Vương Trung thầm nghĩ tôi không muốn lau sao? Là tôi không biết lau! Hắn chưa từng thấy ai lau giày bao giờ. Ngay cả "lợn chạy" là gì hắn còn không biết, nói gì đến lau giày!

Hắn chỉ đành lái sang chuyện khác: "Hôm nay chúng ta phải nghĩ cách ngăn chặn địch gỡ mìn trong màn khói, mọi người có ý kiến gì không?"

Yegorov nhìn Vương Trung: "Anh là Bạch mã tướng quân, tôi chỉ là một đoàn trưởng quèn, anh nên là người nói cho tôi biết phải làm thế nào chứ!"

Vương Trung: "Phát huy dân chủ trong quân đội chứ! Cùng nhau đóng góp ý kiến, anh hiểu không?"

Yegorov: "Vậy anh đi hỏi Vasili ấy, cậu ta lúc nào cũng có nhiều ý tưởng quái dị, anh trọng dụng cậu ta chẳng phải là vì điều này sao?"

Vương Trung im lặng, vì hắn đã bắt đầu nghĩ cách.

Vì hắn không hề được đào tạo bài bản về quân sự, nên chỉ có thể dựa vào game.

Cách đối phó với khói trong game rất đơn giản, đó là dùng pháo hạng nặng bắn phá mặt đất.

Khi chơi Company of Heroes, mỗi khi thấy địch thả khói, chỉ cần cho một loạt pháo phản lực BM-21 "Grad" dội xuống là xong, thường có thể ngăn chặn hiệu quả đợt tấn công của địch, thậm chí tiêu diệt rất nhiều quân địch.

Tham khảo cách làm trong game ——

Vương Trung hỏi Yegorov: "Anh thấy chúng ta dùng pháo 76 bắn loạn xạ vào vị trí địch thì sao? Tọa độ các vị trí bắn đã được xác định từ ngày bố phòng, có thể đảm bảo bắn trúng xe tăng địch ở mọi khoảng cách.

"Sau khi thay sang đạn nổ, đường đạn sẽ cong hơn đạn xuyên giáp, pháo thủ giàu kinh nghiệm hoàn toàn có thể dựa vào kinh nghiệm để bắn trúng mục tiêu."

Yegorov gật đầu: "Pháo 76 của chúng ta không còn nhiều, nhưng đạn pháo thì đầy."

"Dưa chuột muối cũng đầy." Popov chen vào.

Cả ba người đồng thời nhớ đến một vài chuyện không mấy vui vẻ, đều cau mày.

Lúc này, người lính trực ban buổi sáng đẩy cửa bước vào: "Báo cáo! Tu sĩ Peter gọi điện thoại, nói máy bay trinh sát của địch đang bay về phía chúng ta từ hướng Tây Nam."

Vương Trung: "Tu sĩ đã thông báo cho đội Thần Tiễn rồi chứ?"

"Rồi ạ."

"Vậy là không cần lo lắng."

Yegorov nói một câu: "Hy vọng em gái lớn đừng vì vị tướng yêu quý không hiểu lòng người mà thương tâm, dẫn đến việc cầu nguyện sai lầm."

Vương Trung: "Sẽ không."

Hắn cũng không biết vì sao mình lại chắc chắn như thế.

Một lát sau, có thể nghe thấy tiếng động cơ máy bay. Vương Trung đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, chuyển góc nhìn thì phát hiện ra địch cơ - giống như hôm qua là một chiếc máy bay trinh sát Focke-Wulf Fw 189.

Máy bay vừa mới tiến vào nội thành đã bị thần tiễn bắn rơi, rơi ở khu dân cư phía bắc thành phố.

Lúc Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, Yegorov nói: "Xem ra đã bị bắn rơi rồi, xem ra em gái cầu nguyện kia không đến mức muốn ngủ với anh đến thế."

Vương Trung nhún vai: "Nói tiếp, hai chiếc máy bay trinh sát bị bắn rơi hôm qua, phi công còn sống không?"

Popov trả lời hắn: "Có một thượng úy phụ trách trinh sát còn sống, đã bị đưa đến tòa án binh, khi nào khai thác được thông tin sẽ báo cho chúng ta."

Vương Trung gật đầu, quyết định ra ngoài đi tuần tra trận địa một chút.

Hắn ra khỏi căn phòng lớn dành cho mọi người ngủ, đi vào phòng chỉ huy kế bên, thấy Vasily nhíu mày ngồi trước bộ đàm, liên tục ghi chép gì đó.

Vương Trung: "Thế nào?"

Vasily cầm tai nghe đứng dậy chào: "Báo cáo tướng quân!"

"Không cần khách sáo." Vương Trung xua tay: "Tình hình thế nào?"

Vasily đưa cuốn sổ vừa ghi chép cho Vương Trung.

Trên cuốn sổ là nội dung cuộc trò chuyện của quân địch đã được dịch.

Vương Trung vừa nhìn, vừa nói: "Vừa rồi tôi thấy anh hoàn toàn không cần lật sổ ghi chép để tra cứu?"

"Vâng, tôi gần như đã nhớ hết rồi."

Vương Trung: "Vậy vì sao vẻ mặt anh lúc nãy lại nghiêm trọng như vậy?"

"Vì tôi thấy rất kỳ lạ, hôm qua quân Phổ rất ít khi nói đến vị trí và mật danh của đơn vị mình, cho dù dùng ám ngữ cũng rất ít. Hôm nay ngài xem, sáng sớm đã nghe thấy nhiều như vậy."

Vương Trung gật đầu, hắn cũng cảm thấy không thích hợp - có thể địch đang cố tình tiết lộ thông tin giả.

Nhưng hắn không nói thẳng, mà là khuyến khích Vasily: "Vậy anh cảm thấy đây là vì sao?"

"Tôi cho rằng bọn chúng đang cố ý tiết lộ thông tin giả. Người Phổ rất cứng nhắc, sẽ không đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, chắc chắn là có người ra lệnh cho bọn chúng thay đổi cách làm."

Vương Trung: "Anh nói đúng, tôi cũng có cảm giác này."

Lúc này, Dmitri bước vào phòng chỉ huy, chào Vương Trung.

Vương Trung: "Dmitri, cậu tạm thời chưa cần phụ trách kính ngắm pháo binh, tôi hỏi cậu, đường đạn của đạn nổ và đạn xuyên giáp của pháo 76mm chênh lệch bao nhiêu? Phải điều chỉnh như thế nào mới có thể dựa vào dữ liệu đạn xuyên giáp đã xác định, để đạn nổ rơi vào vị trí tương tự?"

Dmitri: "Điều đó còn tùy thuộc vào mục tiêu ở khoảng cách bao xa. Ý ngài là muốn đường đạn cuối cùng rơi xuống đất, kích nổ đạn nổ sao?"

"Đúng vậy, tôi dự đoán hôm nay địch sẽ dùng khói để yểm hộ công binh gỡ mìn. Mà chúng ta sẽ ứng phó bằng cách sử dụng dữ liệu đã xác định từ hôm qua, bắn đạn nổ phá vỡ hành động của công binh."

"Rất đơn giản, tôi sẽ lập tức tính toán một bộ dữ liệu mới."

Lúc này, điện thoại vang lên.

Vương Trung tự mình nhấc điện thoại: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

Giọng Yegorov từ trong điện thoại vang lên: "Tốt nhất là anh nên đến sở chỉ huy sư đoàn một chuyến, chúng ta nhận được mệnh lệnh của bộ tư lệnh

tập đoàn quân."

Sở chỉ huy Sư đoàn.

"Đơn vị của anh phải kiên trì tại chỗ đến 8 giờ tối ngày 11 tháng 7, phối hợp với tập đoàn quân thiết lập tuyến phòng ngự mới." Vương Trung đọc xong mệnh lệnh, ngẩng đầu nhìn Pavlov: "Vậy là tập đoàn quân cuối cùng cũng nhận ra Bogdanovka đã thất thủ?"

Pavlov lắc đầu: "Vẫn chưa thất thủ, chúng tôi nhận được rất nhiều điện báo từ Bogdanovka. Nhưng Quân đoàn xe tăng 23 chịu trách nhiệm giải vây đã bị tiêu diệt. Nghe nói tàn quân đã rút về Dolgi ở phía bắc chúng ta."

Pavlov gõ nhẹ lên bản đồ, vị trí đầu ngón tay có biểu tượng của một đơn vị thiết giáp.

Vương Trung: "Bản đồ được cập nhật sáng nay?"

"Đúng vậy. Ban tình báo tập đoàn quân cho rằng đơn vị đối diện chúng ta là một bộ phận của Sư đoàn Panzer số 15 được tăng cường thêm một số đơn vị hỗ trợ. Bọn họ cho rằng dựa vào công sự, chúng ta có thể phòng thủ vững chắc."

Vương Trung cau mày: "Một sư đoàn thiết giáp của địch có ít nhất một vạn năm nghìn người, chúng ta tính cả trung đoàn phòng thủ và Trung đoàn súng trường 5 hợp nhất lại cũng chỉ có hơn hai nghìn người, hơn nữa chúng ta còn cực kỳ thiếu thốn trang bị kỹ thuật, pháo chống tăng chỉ có ba khẩu! Địch có thể có đến hàng trăm xe tăng!"

Pavlov ủ rũ nói: "tập đoàn quân khăng khăng rằng đối diện chúng ta chỉ có một phần của Sư đoàn Panzer 15."

Vương Trung đang định chửi thề, thì bên ngoài vang lên tiếng nổ.

Nhưng âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng sấm từ xa vọng lại.

Vương Trung: "Chuyện gì vậy? Nơi khác đang bị pháo kích?"

Grigory xông vào sở chỉ huy: "Là súng cối, nghe giống như súng cối hạng nặng 120mm."

Vương Trung: "Vậy chắc chắn là pháo binh sư đoàn trực thuộc Sư đoàn Panzer 15 rồi."

Hắn đã từng chỉ huy Sư đoàn Panzer 15 trong game Steel Division, nên rõ như ban ngày.

Hắn đặt tay lên điện thoại, chờ đợi tiếng chuông vang lên.

Hắn không phải chờ đợi quá lâu.

"Tôi là Rokossovsky, nói đi."

Giọng Yegorov từ trong điện thoại vang lên: "Địch đang thả khói, có lẽ công binh sắp gỡ mìn rồi. Trước khi khói bốc lên, tôi thấy trong kính ngắm pháo binh, chiếc xe tăng số 1 của công binh đang di chuyển dọc theo đường cái, có lẽ là định gỡ mìn trên đường trước - mặc dù chúng ta không đặt mìn trên đường cái."

Vương Trung: "Bắn trước đi, nhớ dùng khói che khuất chính diện trận địa pháo 76mm."

Dù sao cũng bắn theo tọa độ đã xác định từ trước, cứ che khuất chính diện trận địa pháo, tránh để địch phát hiện.

"Tôi sẽ quay lại ngay."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung nói với Pavlov: "Cứ tiếp tục kêu ca với cấp trên đi, chỉ dựa vào số quân ít ỏi hiện tại của chúng ta, tuyệt đối không cản nổi một sư đoàn thiết giáp của địch. Cố gắng lên!"

Chương 20: Đường cong hỏa lực

Lúc Vương Trung chạy đến sở chỉ huy tiền phương, công binh của địch đã bị đánh lui.

Nói như vậy cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì sau khi ba chiếc xe phá chướng ngại được cải tạo từ xe tăng Panzer I bị tiêu diệt, chúng vẫn phóng thành công tên lửa kéo theo dây nổ.

Dưới góc nhìn bao quát của Vương Trung, có thể thấy rõ ràng dấu vết do dây nổ để lại trên đường.

Vương Trung quan sát một lúc, rồi nói: "Bây giờ thì địch đã biết chúng ta không gài mìn trên đường cái rồi."

Yegorov: "Nếu địch tấn công từ đường cái, vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết sao? Chúng ta đã tiêu diệt ba chiếc xe tăng công binh Panzer I, nếu bọn chúng tấn công từ đường cái, chắc chắn chúng ta có thể tiêu diệt nhiều hơn.

"Đến lúc đó, bọn chúng bị chặn lại trên đường chẳng khác nào bia sống, muốn tản ra cũng không được, hai bên đường mới là bãi mìn thực sự."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, xem bọn chúng định làm gì."

Thiếu tướng Randolph, sư đoàn trưởng Sư đoàn Panzer số 15, đứng trên nóc xe chỉ huy của mình, dùng ống nhòm quan sát chiếc Panzer I bị phá hủy.

"Địch đã tính toán trước tọa độ bắn, thậm chí có thể bắn trúng xe tăng công binh của chúng ta qua cả màn khói." Randolph hạ ống nhòm xuống,

"Mặc dù lũ Ant từ trước đến nay chỉ là lũ vô dụng chỉ biết ăn hại, nhưng lần này chúng làm khá tốt. Tấn công qua đường cái, chúng ta sẽ chịu tổn thất nặng nề."

Tham mưu trưởng sư đoàn phụ họa: "Tuyệt đối không thể đi đường cái, công binh cũng báo cáo rằng hai bên đường cái đều là bãi mìn, không có cắm biển cảnh báo. Nếu lực lượng tấn công bị chặn lại trên đường cái, chúng ta sẽ trở thành bia sống.

"Hay là chúng ta tiếp tục thả khói dày đặc hơn, để công binh gỡ mìn?"

Thiếu tướng Randolph ậm ừ, chống cằm suy nghĩ.

Lúc này, Vương Trung phát hiện ra một điều, xe chở súng cối của địch đang nằm trong tầm nhìn của hắn.

Trước đó, khi còn ở Cao điểm Peniye, hắn đã có thể nhìn thấy xe chở súng cối của địch, có vẻ như đây là thao tác tiêu chuẩn trong cẩm nang chiến thuật của quân Phổ, xe chở súng cối phải cơ động đến khoảng cách này để khai hỏa.

Lúc ở Cao điểm Peniye, trong tay Vương Trung không có hỏa lực bắn thẳng, xe của đối phương lại đỗ ở sườn dốc ngược phía sau cao điểm, cho nên hắn không có cách nào đối phó với những chiếc xe chở súng cối này.

Nhưng tình hình hiện tại đã khác, thứ nhất, phía tây nam là một vùng đồng bằng rộng lớn, không hề có sườn dốc ngược, thứ hai là lần này Vương Trung có hỏa lực bắn thẳng.

Vương Trung quan sát xe chở súng cối của địch: Có vẻ như đây là một tiểu đoàn súng cối cơ giới, ngoài mười hai chiếc xe chở súng cối, còn có các loại xe chở đạn và xe bán xích chở pháo thủ, dàn hàng ngang trên đồng bằng.

Các đơn vị khác của địch vì muốn tránh bị pháo 203mm tấn công, nên đã phân tán rất rộng, nhưng tiểu đoàn súng cối này có lẽ vì muốn thao tác thuận tiện, nên đội hình dàn trải có hạn.

Cũng đúng, ai mà ngờ được bên này lại có "thiên lý nhãn", có thể nhìn xuyên qua màn khói dày đặc như vậy để thấy được cả xe chở súng cối cơ chứ.

Tất nhiên, vị trí hiện tại của Vương Trung khá cao, không phải là không thể nhìn thấy xe bán xích chở súng cối, nhưng với tầm nhìn kém như vậy, rất khó xác định chính xác tọa độ mục tiêu.

Cho nên chỉ có thể bắn thử, sau đó hiệu chỉnh điểm rơi.

Đến lúc đó, tiểu đoàn súng cối của đối phương đã chạy mất dạng, dù sao cũng là xe bán xích, khả năng cơ động vẫn rất tốt.

Nhưng nếu không cần hiệu chỉnh, cứ nhắm thẳng vào đó mà bắn một loạt, phỏng chừng tiểu đoàn súng cối này sẽ bị xóa sổ phân nửa.

Vương Trung vẫn rất tin tưởng vào uy lực của pháo hạng nặng B-4.

Vì vậy, hắn lập tức cầm lấy ống nghe điện thoại - sau "bài kiểm tra thực chiến" ngày hôm qua, điện thoại đã được chuyển đến gần cửa sổ.

"Kết nối với Trận địa pháo binh A."

Sau khi kết nối, Vương Trung đọc một loạt tọa độ, yêu cầu bắn một loạt.

Dmitri[có lẽ tác sai vì gốc tiếng trung lại là Dietrich], đang ngồi trước kính ngắm pháo binh, tò mò hỏi: "Chúng ta đang bắn vào đâu vậy? Tọa độ này xa hơn vị trí pháo kích của chúng ta hôm qua rất nhiều... Có bắn trúng gì không?"

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, Yegorov đã lên tiếng: "Bắn vào trận địa súng cối của địch đúng không? Lúc nãy, khi địch thả khói, tôi đã quan sát quỹ đạo đạn pháo trên không, trận địa súng cối chắc chắn cách tiền tuyến không xa."

Đạn cối bay khá chậm, nhưng có thể nhìn thấy rõ quỹ đạo bằng mắt thường, điều này thật đáng sợ.

Nhưng may mắn là có Yegorov, nên việc pháo kích trận địa súng cối của địch trở nên hợp lý, dù sao thì ở đây cũng không ai biết là có bắn trúng hay không, chỉ là đoán mò mà thôi.

Còn việc tại sao lại đoán chính xác như vậy, thì tất nhiên là do Thánh Andrew hiển linh rồi!

Hắn đặt điện thoại xuống, cảm thấy bắn một loạt từ một trận địa là chưa đủ, bèn lại cầm điện thoại lên nói: "Kết nối với Trận địa pháo binh B!"

Ăn tám quả đạn 203mm của ta này, lũ xâm lược!

Sau một hồi suy nghĩ ngắn gọn, Thiếu tướng Randolph ra quyết định: "Tiểu đoàn súng cối tiếp tục thả khói, che khuất hoàn toàn tầm nhìn của địch, công binh chuẩn bị gỡ mìn."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên bầu trời vang lên tiếng rít chói tai.

Thiếu tướng Randolph cũng là lính dày dạn kinh nghiệm, vừa nghe thấy tiếng rít liền biết đạn pháo sẽ rơi xuống phía sau mình, nên vội vàng quay đầu lại...

Ngay lúc đó, nắp capo của một chiếc xe bán xích chở súng cối hạng nặng 105mm bất ngờ lõm xuống, các cạnh của nắp capo đều cong lên do lực tác động.

Randolph không kịp nhìn rõ thứ gì đã gây ra hiện tượng này, bởi vì ngay sau đó, chiếc xe bán xích phát nổ dữ dội.

Một cái phanh xe bay vút qua đầu Randolph, gió mạnh thổi bay cả mũ của hắn.

Vị thiếu tướng ngã nhào từ trên nóc xe chỉ huy xuống đất.

Hắn ôm đầu, nên không nhìn thấy cảnh tượng quả đạn pháo thứ hai rơi xuống.

Khi quả đạn pháo thứ ba rơi xuống đất, Randolph mới nhớ ra là mình nên chống tay xuống đất, giữ khoảng cách với mặt đất để tránh bị chấn thương nội tạng.

Vụ nổ vẫn tiếp tục, tiếng nổ lớn do pháo hạng nặng gây ra xen lẫn với những tiếng nổ nhỏ, có lẽ là do đạn cối bị kích nổ.

Đợt pháo kích đến nhanh mà đi cũng nhanh, có vẻ như trung đoàn pháo hạng nặng của địch chỉ bắn một loạt.

Sau khi tiếng rít chói tai và tiếng nổ chấm dứt, Thiếu tướng Randolph mới bò dậy.

Người lính tùy tùng vội vàng chạy đến, phủi bụi đất trên người Randolph, nhưng lại vô tình vỗ vào đầu gối bị thương của vị thiếu tướng khi ngã từ trên xe chỉ huy xuống.

Randolph gầm lên: "Nhẹ thôi! Đau chết tôi rồi! Gọi quân y đến đây! Chết tiệt, chân của tôi..."

Randolph vốn đã bị thoái hóa khớp, cú ngã này càng khiến cơn đau thêm dữ dội, đến mức hắn không thể đứng vững, ngã ngồi ra sau.

Hai người lính vệ binh vội vàng chạy đến, đỡ Randolph dựa vào chiếc xe chỉ huy bên cạnh.

Lúc này, vị thiếu tướng mới có thời gian để quan sát thiệt hại của đơn vị mình.

Trên cánh đồng là những chiếc xe bán xích đang bốc cháy ngùn ngụt, một số chiếc khác dường như định thoát khỏi khu vực bị pháo kích, nhưng bánh xích đã bị hỏng, nằm nghiêng ngả trên cánh đồng.

Xác của những người lính pháo binh nằm rải rác giữa những chiếc xe bán xích, không cần điểm danh, Randolph cũng biết tiểu đoàn pháo binh này sẽ không thể chiến đấu trở lại trong một thời gian dài.

Hắn đang định ra lệnh, thì một chiếc xe chở đạn bất ngờ phát nổ, đạn pháo bị văng ra xung quanh, gây ra những vụ nổ thứ cấp, những quả cầu lửa màu da cam bốc lên cao, khiến cả mặt trời cũng lu mờ.

Randolph là quý tộc, rất ít khi chửi thề, nhưng lúc này hắn không thể nhịn được nữa: "Mẹ kiếp! Trinh sát doanh! Đi kiểm tra tất cả các điểm cao xung quanh, phải tìm cho ra đội quan sát pháo binh của địch! Dù có phải dùng đến xe trinh sát vô tuyến điện cũng phải tìm ra!"

Randolph cho rằng đây chắc chắn là do đội quan sát pháo binh xảo quyệt của quân Ant ẩn nấp trên các điểm cao xung quanh, hoàn toàn không ngờ rằng đối phương lại có "hack".

Phải nói rằng, trong phạm vi hiểu biết của mình, hắn đã đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Lúc này, Tham mưu trưởng sư đoàn tập tễnh bước đến, rõ ràng là ông ta cũng bị thương khi nằm sấp xuống đất.

"Tướng quân, chúng ta có nên đợi pháo binh sư đoàn yểm trợ rồi mới hành động tiếp không? Pháo binh sư đoàn đã được triển khai, có thể xác định vị trí trận địa pháo của địch với sự hỗ trợ của máy bay trinh sát. Theo thông tin tình báo của chúng ta, loại pháo hạng nặng này của địch di chuyển rất khó khăn, pháo binh của chúng ta có thể dễ dàng tấn công chúng."

Randolph gật đầu, nói: "Ngoài ra, lệnh cho Trung đoàn bộ binh 223 sẵn sàng, tìm cách chiếm làng Riny, bọc đánh Loktev từ sườn. Tôi sẽ tăng cường cho họ một tiểu đoàn xe tăng để bù đắp tổn thất đêm qua."

Tham mưu trưởng: "Rõ. Vậy còn... mặt trận chính diện thì sao?"

Randolph nhìn khu vực thành phố Loktev màu xám tro lộ ra từ làn khói, lắc đầu: "Trừ khi tiêu diệt được pháo hạng nặng của địch, nếu không, tấn công trực diện vào thành phố sẽ khiến chúng ta thiệt hại quá nặng nề, không thể chấp nhận được.

"Chúng ta còn phải hành quân đến Agasukov, phải sử dụng lực lượng mà Hoàng đế đã ban cho một cách cẩn thận! Rút quân ba cây số, bố trí lính gác đề phòng đội quan sát của địch lẻn ra khỏi thành."

Tham mưu trưởng gật đầu, quay sang ra lệnh cho lính truyền tin: "Rút quân ba cây số!"

Vương Trung là người đầu tiên nhận ra quân địch bắt đầu rút lui, và có lẽ cũng là người duy nhất.

Hắn không nhịn được cười thành tiếng.

Người Phổ bị mắc kẹt trong lối mòn như vậy sao? Bắn tan thiết bị tạo khói của chúng là chúng không dám đánh nữa sao?

Nói đi cũng phải nói lại, "hack" này kết hợp với pháo binh thật sự quá lợi hại, có thể dự đoán được rằng sau này hắn sẽ sử dụng pháo binh một cách xuất thần nhập hóa.

Sau này, nếu hắn viết tự truyện, có lẽ sẽ đặt tên là "Đường cong hỏa lực".

Đáng tiếc là "hack" này chỉ có thể nhìn xa hơn ống nhòm một chút. Sau này, có lẽ hắn phải đích thân lên máy bay trinh sát, bay một vòng trên đầu quân địch, quan sát toàn bộ bố trí của chúng, sau đó dùng radio để chỉ huy quân đội... À mà với trình độ thông tin liên lạc của quân Ant hiện tại, có lẽ

viết thư tay còn nhanh hơn.

...

Lúc này, điện thoại vang lên, Yegorov nhấc máy: "Sở chỉ huy tiền phương nghe đây. Anh chắc chắn chứ? Ừ, ừm, tôi biết rồi."

Vương Trung đã đoán được là ai gọi đến, quả nhiên, Yegorov cúp điện thoại, nói: "Peter nghe thấy tiếng động cơ xe của địch đang xa dần, có lẽ chúng đang rút lui."

Mặc dù đã biết trước, nhưng Vương Trung vẫn giả vờ ngạc nhiên: "Thật sao? Quá tốt rồi!"

Những người khác trong phòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vasily, người đang ngồi cạnh bộ đàm, vươn vai: "Quân địch thật là yếu đuối! Chỉ có vậy thôi sao? Tôi chưa bao giờ nghĩ chiến tranh lại đơn giản như vậy, chỉ cần bắn vài phát B-4 là chúng đã chạy mất dép!"

Popov nghiêm mặt, định thực hiện nhiệm vụ của mình là loại bỏ tâm lý chủ quan khinh địch của binh sĩ, thì điện thoại lại vang lên.

Lần này là Pavlov gọi đến.

"Tôi không xin được đạn pháo 203mm. Bởi vì số pháo này được điều động từ biên giới, đạn dược cũng vậy. Hậu phương nói rằng họ có đủ đạn pháo 122mm và 152mm."

Vương Trung: "Vậy thì đưa cho tôi pháo 122mm hoặc 152mm cũng được!"

Trên thực tế, pháo 152mm có tính năng tổng thể tốt hơn pháo B-4, tầm bắn tương đương, uy lực chỉ kém một chút, nhưng tốc độ bắn nhanh hơn rất nhiều.

Pháo B-4 khi nạp đạn phải sử dụng đến cần cẩu của xe chở đạn, sức người không thể nạp được, còn pháo 152mm hoàn toàn có thể nạp đạn bằng tay.

"Không có." Giọng Pavlov đầy bất lực vang lên từ trong điện thoại: "Hơn nữa, đoàn tàu chở hàng tiếp tế dự kiến đến hôm nay đã bị máy bay ném bom của địch phá hủy trên đường, đống đổ nát còn chặn cả đường sắt, không biết khi nào mới sửa xong."

Vương Trung: "Vậy còn lực lượng tiếp viện của chúng ta đâu? Muốn chúng ta cầm cự đến 8 giờ tối ngày 11, ít nhất cũng phải điều động viện binh chứ!"

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi mới nói: "Tôi đang cố gắng."

Vương Trung chép miệng.

Hắn biết không thể trách Pavlov, trong tình hình hiện tại, có thể giữ vững được chiến tuyến đã là tốt lắm rồi.

Tin tốt là cuộc tấn công của địch sáng nay đã bị đẩy lùi.

Tin xấu là, hôm nay mới là ngày 6 tháng 7, mà mệnh lệnh của cấp trên là phải kiên trì đến ngày 11 tháng 7.